

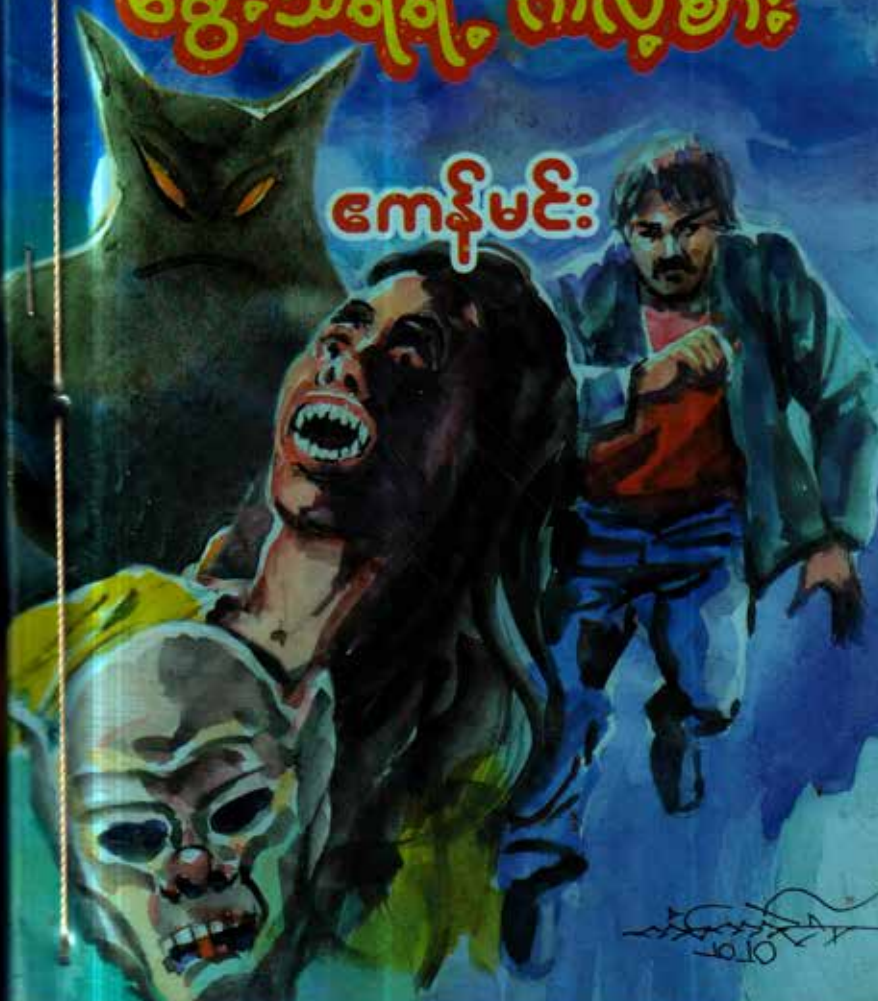

ပိတောက်စာပေ

ပိတောက်

ခွေးသရဲရဲ၊ ကလေးစား

ကော့မင်း

Handwritten signature and the year 2010.

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀ ဇွန်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- ပျက်စားရခြင်း - ဦးကဲကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ချယ်ရီမေ
- အတွင်းစာပေ - ADORN
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးစင်ဌေးအောင်(၀၁၃၃၇)
သုံးလောကစာပေ၊ အမှတ်(၂၁)အေး
မြင့်မိုင်လမ်း၊ ရွှေကျွန်းအနောက်ရပ်ကွက်၊
အင်းစိန်။
- ပျက်စားရခြင်းနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(ပြု-၀၀၄၅၉)
စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဧကန်မင်း ၃၉၈၂
မိမိတို့ ခွေးသရဲရဲကလဲ့စား/ဧကန်မင်း
ရန်ကုန်မြို့။
သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀။
၂၁၆-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

မမိဝါ

ခွေး

ခွေးသရဲရဲကလဲ့စား

ဧကန်မင်း

မာတိကာ

၁။ တစ္ဆေဆိုး	၃
၂။ မဖဲဝါနဲ.သရဲသုံးကောင်	၅၆
၃။ ကားပေါ်မှာ	၁၀၆
၄။ ချစ်လွန်းလို့.ကြံမိမှား	၁၁၇
၅။ ခွေးသရဲရဲ့.ကလဲ့စား	၁၆၉

တစ္ဆေဆိုး

ကိုမြင်းနှင့် စိမ်းလဲ့လဲ့တို့ စီးလာသော လင့်ခရူဆာ
ကားကြီးက နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“အိမ်ကြီးက နှစ်ယောက်တည်း နေရမှာ စိမ်းလဲ့တော့
တစ်ယောက်တည်း မနေဝံ့ဘူး”

စိမ်းလဲ့က ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ကို
အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ပေးနေသည်။

ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးလာခွင့်ပေးသဖြင့် ကားကို ခြံထဲ
ဟောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ဆရာလေး အိမ်သော့”

ခြံစောင့်ကြီးပေးသော သော့ကို ယူလိုက်သည်။ နောက်မှ
လိုက်ထရပ်ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်။

ကိုပြောင်းက ရန်ကုန်မှ-မန္တလေးသို့ ဘဏ်မန်နေဂျာ တာဝန်နှင့် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဏ်မှ ဤအိမ်ကြီးကို တစ်နှစ်စာချုပ် ချုပ်ပြီး ငှားရမ်းပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုပြောင်း မန္တလေးရှိ ဘဏ်ရုံးသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည် မှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့်က အိမ်ထောင်မကျသေးသလို ရာထူးတာဝန်ကလည်း သာမန်ဝန်ထမ်း သာသာပင်။

လုပ်သက်နှင့် ပညာကျွမ်းကျင်မှုတို့ကြောင့် ၃-လက်ထောက် မန်နေဂျာအဖြစ် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုမှ မန်နေဂျာတာဝန်နှင့် မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းခဲ့ ရသည်။

စိမ်းလဲ့လဲ့နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ မန္တလေး မှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် မိဘများသဘော တူညီမှုနှင့် ချစ်သူများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီး လူကြီးများ တိုက် တွန်းမှုကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သားသမီး မယူဖြစ်သေး။ စိမ်းလဲ့လဲ့က အိမ်ထောင်မကျခင်က အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျမှ အလုပ်က အပြီးထွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လိုက်ထရပ်ပေါ်မှ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ချပြီး အိမ်ထဲ သွင်းပေးကြသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ပရိဘောဂပစ္စည်း အစုံ အလင်ရှိသဖြင့် မရှိမဖြစ်ပစ္စည်းများသာ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ပစ္စည်းသယ်ပို့ပေးသူများကို စရိတ်ငြိမ်း ပေးချေထား သဖြင့် ပစ္စည်းများ နေရာချပေးပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားသည်။

အိမ်ကြီးက မိသားစု ဆယ်လေးငါးယောက် နေထိုင်ရန် ဆောက်ထားပုံရသည်။ ကိုပြောင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် အတော်လေး ကျယ်လွန်းနေသည်။

“စိမ်းလဲ့ရေ ... ကိုယ် အလုပ်ကို သန်ဘက်ခါ စဆင်း ရမယ်။ မနက်ပြန် မြို့ထဲသွားပြီး ... အိမ်အတွက် လိုအပ်တာ ဝယ်ကြမယ်”

“ဗုတ်တယ် ... ချက်ရေး ပြုတ်ရေးအတွက် တော်တော် များများ ဝယ်ရဦးမယ် ...

မနက်ပြန် ဘုရားကြီး သွားပူးကြမယ်။ အချိန်ရရင် အမရပူရဘက် ခဏသွားရအောင်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ အမရပူရကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားချင်တာလဲ”

“စိမ်းလဲ့သူငယ်ချင်း နွေနှင်းတို့ ရှိတယ်လေ။ သူနဲ့

မတွေ့တာ ကြာပြီ ... တွေ့ချင်လို့."

"မင်းရည်းစားဟောင်းရဲ့သတင်း မေးချင်လို့ မဟုတ်လား။ ဦးစိန်တံတားပေါ်သွားပြီး အတိတ်ကို ပြန်ယုံတော်ချင်လို့လား"

"ကိုမြဝင်း ... ရှင်စကားတွေက တော်တော် လွန်နေပြီနော်။ ရှင်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်ကတည်းက သူနဲ့ပြတ်တာကြာပြီ။ နောက်ပိုင်းလည်း အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူး"

"အခု ... ပြန်ဆက်သွယ်ချင်လို့ အမရပူရဘက် သွားချင်တာ မဟုတ်လား"

"တော် ... တော်၊ ရှင် မဟုတ်တဲ့စကားတွေနဲ့ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ လာပြောမနေနဲ့၊ သွားလည်း မသွားတော့ဘူး။ ရှင်ပို့ပေးမယ်ဆိုလည်း မသွားတော့ဘူး"

ထိုကိစ္စက ထိုမျှနှင့် ပြီးမသွား၊ ညအိပ်ရာဝင်မည်လုပ်တော့ ကိုမြဝင်းက လက်တော့တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

"ကိုယ် ... အချိန်မရှိတော့ဘူး အိပ်လိုက်တော့ ..."

ကိုယ် ... မအိပ်ချင်သေးဘူး။ အိပ်တဲ့အခါလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ချင်တယ်။ စိမ်းလဲ့ ဒီအခန်းမှာ အိပ်ချင်အိပ်၊ ကိုယ် ... ဟိုဘက်အခန်းမှာ အိပ်မယ်"

"အို ... ဘာသဘောလဲ၊ အတူတူ မအိပ်တော့ဘူးလို့"

ပြောတာလား"

"မင်း ... ထင်ချင်သလိုထင်၊ ကိုယ် ... ရှင်းပြနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ... ကြိုက်တဲ့အခန်းမှာ အိပ်"

"ရှင်က ခွဲအိပ်ချင်နေမှတော့ ရတယ်လေ၊ ရှင် ... ဒီမှာအိပ်၊ ကျွန်မ ဟိုဘက်အခန်းမှာ အိပ်မယ်"

စိမ်းလဲ့လဲ့က သံပြတ်နှင့်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကိုမြဝင်းက အလုပ်မှာ စိတ်နှစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ညကပြဿနာနှင့် နောက်နေ့ရမ်းဝယ်ထွက်မည့် အစီစဉ်ပါပြောင်းသွားသည်။

စိမ်းလဲ့လဲ့က ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကိုမြဝင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီခန့် စိမ်းလဲ့ ပြန်ရောက်လာပြီး ဝယ်လာသည်များကို ရေခဲသေတ္တာအတွင်း ထည့်သည်။

တင်းကို စားသောက်ဆိုင်မှ သုံးမျိုးခန့် ဝယ်လာပြီး ထမင်းတစ်အိုး ချက်လိုက်သည်။

ဆယ့်တစ်နာရီခွဲခန့် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပြီး စိမ်းလဲ့လဲ့က ကိုမြဝင်းအား ထမင်းစားရန် ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုမြဝင်း အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဝတ်ကျောတန်းကျော

သဘောမျိုး ထည့်စားသည်။

“ညနေစာ မချက်နဲ့၊ အောင်မြတ်တို့က ဟိုတယ်မှာ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်။ ခြောက်နာရီသွားမယ် ... အချိန်မီ ပြင်ဆင်ထား”

ထိုမျှပြောပြီး ထမင်းခိုင်းက ထသွားသည်။

ရန်ကုန်မှ မန္တလေးရောက်သည့်နေ့ ညပင်မကူး၊ ပြဿနာ နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ခန်းတွေ့လို ဖြစ်သွား သည်။

စိမ်းလဲ့လဲ့ မန္တလေးမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဖက်ရှင်ဓာတ်ပုံများ အရိုက်ခံပြီး မော်ဒယ်လည်း လုပ်ခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာ မော်ဒယ်ဆရာက ကိုကျော်ဇောဖြစ်သည်။ သူ၏ ညင်ပြုမှုကြောင့် မော်ဒယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဓာတ်ပုံ ပညာ တော်လွန်းသည့်အတွက် ကြော်ငြာစတားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က စိမ်းလဲ့တစ်ယောက် ကိုကျော်ဇောကို အားကိုး ပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့်ကက်ပြီး ချစ်သူအဆင့် သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ချစ်သူဖြစ်မှ ကိုကျော်ဇောနှင့် အနီးကပ်ရှိပြီး ... သူ၏

မကောင်းသောအကျင့်စရိုက်တွေကို သိခဲ့သည်။

မော်ဒယ်ဖြစ်ချင်သူ မိန်းကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံများကို အတွင်းကျကျရိုက်ပြီး အကြပ်ကိုင်ကာ ချူစားနေသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဘိန်းပျံ့စွဲနေသော လူတစ်ယောက်မှန်းလည်း သိရသည်။

ထိုသို့ သိလာသည်နှင့် သူ့နှုတ်ပြန်အောင် ကြိုးစားသည်။ စိမ်းလဲ့လည်း ကိုကျော်ဇော၏ ချုပ်ကိုင်မှုအောက် ရောက်ခဲ့သည်။ စိမ်းလဲ့ကို ဘီယာမူးအောင်တိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်အရောက်ပို့ကာ မဖွယ်မရာ ဓာတ်ပုံများကို ခိုးရိုက်ထားပြီး အကြပ်ကိုင်မှုကို ခံရ သည်။

စိမ်းလဲ့က အချို့သပ်ပေါင်းပြီး မဖွယ်မရာဓာတ်ပုံများ၊ ကင်မရာနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းအားလုံး ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ သို့အတွက် ရဲစခန်းနှင့် အမှုရင်ဆိုင်လိုက်ရသေးသည်။

ရဲက ဆေးမှုနှင့် မသင်္ကာသဖြင့် ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ တရားရုံးကလည်း စိမ်းလဲ့နှင့် အနီးဝန်းကျင် မရှိစေရဟု အမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ဆေးမှုနှင့် ဘာဖြစ်သွားသည်မသိ။ ယနေ့အချိန်ထိ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့သည်။

အမှုပြီးသည်နှင့် စိမ်းလဲ့ကို အလုပ်မှ ထွက်ခိုင်းကာ နှစ်ဖက်မိဘများက စိမ်းလဲ့နှင့် ကိုမြင်ဝင်းတို့ကို ဆုံတွေ့ပေးသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုကာ ချစ်သူဘဝသို့ အဆင့်တက်ခဲ့သည်။

ချစ်သူဖြစ်ပြီး ကိုမြဝင်း ရန်ကုန်ကို အလုပ်ပြောင်းရမည့် ရက်မှာ လူကြီးများက လက်ထပ်ပေးစားခဲ့သည်။

ကိုကျော်ဇောနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခြင်း၊ ပြတ်စဲခဲ့ခြင်းတို့ကို အစ အဆုံး သိထားပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်ဇောက အမရပူရမြို့နယ်မှာ နေထိုင်သူဖြစ်သလို စိမ်းလဲ့ဝန်ထမ်းဖြစ်စဉ်က ထိုမြို့နယ်က ရုံးမှာပင် လုပ်ခဲ့သည်။ ရုံးမှာလုပ်ရင်း နွေနှင်းဆိုသော သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးနှင့် ခင်မင် ခဲ့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အပြင်ထွက် ဘုရားဖူးကြမည်ဆိုလာ သည့်အတွက် စိမ်းလဲ့လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို တွေ့ချင်သည့် စိတ်ကြောင့် နွေဝေဘင်းကမှ မဆီမဆိုင် ပြီးခဲ့သည့်အကြောင်းကို အစဖော်ပြီး ခွဲအိပ်ကြသည်အထိ အမှုကြီးထွားခဲ့ရသည်။

စိမ်းလဲ့ကလည်း အလျော့မပေးသလို၊ ကိုမြဝင်းကလည်း ခွင့်လွှတ်ခြင်း မရှိ။

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်ရင်း စိမ်းလဲ့တစ်ယောက် အတွေးပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အတော်ကြာမှ စားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်များ

သိမ်းဆည်းရန် ထပြစ်တော့သည်။

ပန်းကန်များကို ထပ်ပြီး ဘောင်သို့ သယ်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်မှ ဝယ်လာခဲ့သော ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်၊ အစိမ်း ကြော်၊ ငါးသံပုရာပေါင်းတို့က တစ်ဝက်ခန့်သာ ကုန်သည်။ ညစာ အတွက် မိတ်ဆွေများက ဖိတ်ထားသည်ဆိုသဖြင့် အားလုံး သွန်ပင် လိုက်ရသည်။

ဘောင်မှာ ပန်းကန်များ ဆေးကြောပြီး သိမ်းဆည်းလိုက် သည်။ နောက်ဆုံး လက်ကို ဆပ်ပြာစင်အောင် ဆေးကြောနေစဉ် ရေထွက်ပေါက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သလိုဖြစ်သည့် အတွက် အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘောင်၏ ရေဆင်းပေါက်မှာ ရေလက်ကျန် ရှိနေသည်။ “အမယ်လေး ...”

ထိုပိုက်ခေါင်းအဝမှာ ကြောက်စရာမျက်လုံးကြီးတစ်လုံးကို စိမ်းလဲ့မြင်လိုက်သဖြင့် အသံကုန် ထအော်လိုက်သည်။

စိမ်းလဲ့ အော်တစ်သံကို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး လက်တော့ တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကိုမြဝင်း မသိလိုက်။

ညနေ ဟိုတယ်သို့ အသွား ကားပေါ်မှာ နေ့ခင်းက မြင် လိုက်သော မျက်လုံးကိစ္စကို ပြောပြမိသည်။

ကိုမြဝင်းက မယုံသလို ပြုံးပြီး နားထောင်နေသည်။
ဘာမှ ပြန်မပြော။ သို့ဖြင့် တိုတယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

တိုတယ်မှာ ကိုမြဝင်း၏အလုပ်နှင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်း
သူငယ်ချင်းနှစ်စုံတွဲတို့ ကြိုရောက်နေသည်။

ကိုမြဝင်း၏ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် သူငယ်ချင်း
အောင်မြတ်နှင့် ယမင်းတို့တစ်တွဲ၊ ဘဏ်ရုံးက လက်ထောက်
မန်နေဂျာ ကိုသိန်းအောင်နှင့် သိရိဆွေတို့တစ်တွဲ ... စားပွဲမှာ
ထိုင်နေကြသည်။

ကိုမြဝင်းနှင့် စိမ်းလဲ့တို့ရောက်မှ စိတ်ကြိုက်မှာကြသည်။
တိုတယ်မှာ သုံးနာရီနီးပါးထိုင်ပြီး ကိုးနာရီထိုးမှ အိပ်ပြန်လာခဲ့
ကြသည်။

ညဘက် တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။
စိမ်းလဲ့လည်း အိပ်ရာပေါ်ရောက်မှ နေ့ခင်းက ဘာစင်ရေပိုက်ခေါင်း
ထဲမှ မျက်လုံးအကြောင်း စဉ်းစားမိပြီး မျက်လုံးကြောင်နေသည်။
အခန်းထဲမှာ ငါးတိုင်အားမီးလုံးဖျော့ဖျော့လေး ထွန်းထားသည်။

“ကျွဲ ...”

အသံတစ်သံကြောင့် အခန်းတံခါးဆီ မျက်လုံးရောက်သွား
သည်။ တံခါးက တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသည်။ တံခါးနောက်မှာ

မည်သူမှ မရှိ။ ဘေးမှာများ ကပ်နေသည်လား။ ကိုမြဝင်း အခန်းထဲ
ဝင်ချင်လို့လား။

“ဝုန်း”

အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေစဉ် တံခါးက ချက်ချင်းပြန်ပိတ်သွား
သည်။ ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် ကုတင်ခြေရင်းက စောင်ကို
ဆွဲပြီး ခြုံလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် စောင်ကို ဆောင်ဆွဲခြင်း
ခံလိုက်ရသည်။

“အမယ်လေး ...”

ဘာမှ မမြင်ရသော်လည်း ကိုယ်ပေါ် ခြုံထားသည့်စောင်က
ကုတင်ခြေရင်းမှာ အပုံလိုက်လေး ရှိနေသည်။ စိမ်းလဲ့လည်း
အိပ်ရာမှာ စိတ်ထဲ စိုးရွံ့လာသည့်အတွက် အိပ်ရာပေါ် ထိုင်နေ
လိုက်သည်။

ထိုအချိန် ကုတင်အောက်ကို လူတိုးဝင်သလို လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ရှိလာသဖြင့် ကုတင်ပေါ် ထိုင်မနေဝံ့တော့ဘဲ အောက်သို့
ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကုတင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အောက်သို့
ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘာမှ မတွေ့။

စိမ်းလဲ့လည်း အားတင်းပြီး ကုတင်ပေါ် ပြန်တက်မည်
အပြု ကုတင်အောက်မှာ ရိပ်ကနဲ လှုပ်ရှားသွားသလို မြင်လိုက်

သဖြင့် သေချာအောင် ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ”

ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးနှင့် နီရဲနေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ကိုမြဝင်းအခန်းဝ ရောက်သွားသည်။

“ကိုမြဝင်း ... ကိုမြဝင်း”

အိပ်မပျော်သေးသည့် ကိုမြဝင်း တံခါးဖွင့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သ ... သရဲ ... ခြောက်လို့”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ နေ့ခင်းကလည်း မျက်လုံးကြီး မြင်တယ်၊ အခု ... သရဲခြောက်တယ်။ မင်းအကြံက မပီရိဘူး။ ရယ်စရာ ... သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဘာလဲ ... ကျွန်မက ရှင်နဲ့ လာအိပ်ချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်နေတာလို့ ပြောချင်တာလား”

“အဲဒါအပြင် ... အခြားဘာရှိသေးလို့လဲ”

ကိုမြဝင်းစကားဆုံးသည်နှင့် စိမ်းလဲ့လည်း အခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကိုမြဝင်းလည်း အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

နောက်နေ့ ကိုမြဝင်း ရုံးစတင်သည်။ စိမ်းလဲ့လည်း အိပ်မှာ နေချင်စိတ် မရှိသည့်အတွက် အငှားကားတားပြီး နွေနှင်းတို့ နေထိုင်ရာ အမရပူရသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နွေနှင်းတို့အိပ်တော့ ရောက်ခဲ့သည်။ နွေနှင်းနှင့် မတွေ့ရ။ နွေနှင်းတစ်ယောက် အိပ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူ အလုပ်ရှိရာ ကနေအိသို့ လိုက်ပါသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ကနေအိရောက်နေသည်မှာ တစ်နှစ်ခွဲခန့်ရှိပြီ ဆိုသဖြင့် လူကြီးများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

နွေနှင်းတို့အိပ်မှ ပြန်ထွက်ပြီး အိပ်မပြန်ချင်သေးသဖြင့် ဦးပိန်တံတားပေါ် လျှောက်ခဲ့သည်။ တံတားပေါ်ရောက်၍ ဆယ်မိနစ်ခန့်ရှိသေးသည်။ နောက်မှ ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားရသည်။ ထိုအသံကို မှတ်မိနေသည်။

“စိမ်းလဲ့ ... စိမ်းလဲ့၊ ရပ်ပါဦး”

စိမ်းလဲ့ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို တရားရုံးက ကျွန်မနောက် မလိုက်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“အဲတွေက ပြီးသွားပါပြီ။ မင်းကို မနှောင့်ယှက်ရင် သူတို့ဘာမှ လုပ်လို့ မရပါဘူး ... မင်းလည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ မင်း

ကိစ္စသာ မင်းစိုးရိမ်ပါ”

“ကျွန်မကိစ္စ စိုးရိမ်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“မင်းကိုယ်မင်း ... ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ မင်း ... ရန်တုန်ကနေ မန္တလေး စရောက်တဲ့ နေ့တစ်ပြေး အိပ်မက်ထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့ လင်မယား ငါတို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားများကြတယ်။

ပြီးတော့ ... အိပ်ရာတစ်ခုစီ ခွဲအိပ်တဲ့အထိ ပြဿနာ ကြီးသွားတယ်။ အဲဒီနောက် ... မင်းဘေဝင်ထဲမှာ မျက်လုံးတစ်လုံး မြင်လိုက်ရသေးတယ်။ ညရောက်တော့ မင်းအခန်းထဲ သရဲပိညာဉ် တစ်ကောင် ဝင်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် ... ရှင်၊ ဒီလောက် ခရေစေ့တွင်းကျသလို ... ဘာကြောင့် အသေအချာ ပြောနိုင်ရတာလဲ”

“အကြားအမြင် ရလို့ပဲ ပြောရမလား၊ အခုရက်ပိုင်း အဲဒီအကြောင်းတွေပဲ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေတယ်။ ကိုယ်ပြောတာ မမှန်တာ ပါလို့လား”

“မပါဘူး ... မပါတဲ့အပြင် တိကျလွန်းနေလို့၊

ကဲပါ ... ရှင် ကျွန်မနောက် လျှောက်မလိုက်နေပါနဲ့။

ကျွန်မ ... သွားတော့မယ်”

စိမ်းလဲ့လည်း ဦးပိန်တံတားပေါ် ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ကိုကျော်စောလည်း နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်လား ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလား မသိတော့။

အငှားကား တားစီးပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ နေ့တစ်နာရီရှိပြီ ... အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် တစ်ယောက်တည်းပို့ နေ့ခင်းပေမဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ချောက်ချား ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ညနေဝိုင်းရောက်တော့ မီးခိုးခန်းထဲဝင်ကာ ညစာချက်ပြုတ် နေလိုက်သည်။ လေးနာရီခန့် အားလုံးပြီးစီးသွားသည်ပို့ ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မှန်ရှေ့ ခဏရပ်ပြီး ကြည့်နေမိစဉ် မှန်နောက်မှ ယောက်ျား လိုလို မိန်းမလိုလို မပီမသ မည်းမည်းကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရာ ...

“အမယ်လေး ... သရဲ”

အော်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ ဘာမှ မတွေ့ရ။ အခန်းက အကျယ်ကြီး မဟုတ်သဖြင့် သရဲကို လှည့်ပတ် ရှာနေစရာမလို။

အနီးမှာ သရဲမရှိတော့သဖြင့် ရေပိုက်ခေါင်းဖွင့်ကာ ရေချိုး

လိုက်သည်။

ခေါင်းလျှော်ရည်နှင့် ခေါင်းလျှော်နေစဉ် ရေပိုက်ခေါင်းမှ ကျနေသော ရေများ ပိတ်သွားသည်။

သို့ကြောင့် ရေကန်ထဲမှရေကို ခပ်ရန် ရေခွက်စမ်းသည်။ မတွေ့။ ရေစိမ်းချိုးသည့်လေးဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး လေးထဲမှာ ရေရှိ မရှိ စမ်းကြည့်သည်။

ပျော့စိမ့်နှင့် လူ့အသားမျိုး စမ်းမိသဖြင့် စုံမှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်စဉ် ရေချိုးကန်ထဲမှာ စောစောက ပျောက်သွားသည့် သရဲကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

ဝုန်း

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နောက်ဆုတ်လိုက်စဉ် ချော်လဲကျသွားသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည့် အတွက် ခေါင်းလျှော်ရည်များ မျက်လုံးထဲဝင်ပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ကျိန်းစပ်နေသည်။

အားယူပြီး ထကာ အုတ်ရေကန်အတွင်း ရေခွက်ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၍ ရှာဖွေမိသည်။

ရေခွက်ကို လှေ့လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ခေါင်းပေါ်မှ

ခပ်၍ လောင်းချလိုက်သည်။ ခေါင်းလျှော်ရည်များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ချွဲချွဲများ ကပ်နေသည်။

လေးငါးခွက်မျှ ခပ်လောင်းသော်လည်း ခေါင်းလျှော်ရန်ပူရည်များက စေးကပ်နေတုန်းပင်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို ရေမလောင်းခင် ရေခွက်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ... သွေး ... သွေးတွေ”

ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်က ရေများလည်း ရဲရဲနီနေသည်။ လေးထဲမှာ သရဲမရှိတော့ပေမဲ့ အနည်းငယ်ရှိသည့် ရေက နီရဲနေသည်။ ရေအားလုံး သွေးများ ဖြစ်နေသည်။

ရေပန်းကို သွားဖွင့်ချလိုက်သည်။ စောစောက မကျသော ရေပန်းလည်း ဖြာကနဲ ကျဆင်းလာသည်။ ထိုရေများလည်း သွေးများ ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး စိမ်းလဲ့လည်း ပြင်လိုရာဖြစ် ဆက်မချိုးတော့ဘဲ သဘက်နှင့် ပြောင်စင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ တံခါးများ ဖွင့်ထားကာ အထဲဝင်ခဲ့သည်။ ရေများကို ပြန်ကြည့်သည်။ စောစောကကဲ့သို့ သွေးများ မဟုတ်တော့ဘဲ ရေများသာ ဖြစ်နေသည်။ ရေချိုးခန်း

တံခါး ပွင့်ထားလျက်နှင့် ထမိရင်လျားကာ ရေကို အားရပါးရ ချိုးချပစ်လိုက်သည်။

စိတ်ကျေနပ်တော့မှ အဝတ်အစားလဲဝတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေပိုအဝတ်များကို လဲဝတ်ပြီးသည်နှင့် ကုတင် ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီးက ညပင်မရောက်သေး။ ခြောက်လှန့်မှုတွေနှင့် ကြုံလာရသည်။

သရဲအကြောင်း ပြောပြပြန်လျှင် မယုံကြည်ဘဲ ဟာသ လုပ်ပစ်မည်ကို သိနေသည်။ သရဲက ကိုမြဝင်းကို မချောက်လှန့်ဘဲ သူ့ကို ဘာကြောင့် ခြောက်လှန့်နေရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့။

ထိုစဉ် စိမ်းလဲ့တစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ပေးထားသည့် ချည်မန်းလက်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။ မိခင်က နယ်စိုသွားနေရသော စိမ်းလဲ့အား အဆောင်အဖြစ် ပေး ထားသည်။

ထိုလက်ဖွဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်း သုံးလေးလခန့် လည်ပင်းမှာ ချည်ထားခဲ့သည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာသည့်အတွက် လည်ပင်းမှ ဖြုတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်း ထည့်ထားခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ချည်မန်းကြိုးကို ထုတ်

ယူကာ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကိုပါ ဖြုတ်ယူပြီး ဆွဲကြိုးမှာ လိပ်ပတ်၍ လည်ပင်းမှာ ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

ချည်မန်းကြိုးကို အားကိုးစိတ်နှင့် အားရှိသလိုပင် ခံစား လိုက်ရသည်။

အချိန်က ငါးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။ ခြောက်နာရီကျော်လျှင် ကိုမြဝင်း ပြန်လာတော့မည်။ အိမ်မှာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးထင် ရှိသဖြင့် ခြံတံခါး ပွင့်ပေးစရာမလို။

အိမ်တံခါးကတော့ ပွင့်ပေးရမည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာ ချင်းမဆိုင်ချင်သော်လည်း မဖြစ်မနေ ဆိုင်ကြရမည့်အကြောင်းအရာ များက ရှိသေးသည်။

ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

ခြေသံက အခန်းဝမှ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွီ”

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ တံခါးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်နေသည်။

“ဟင် ... သရဲ”

တံခါးတစ်ခုလုံး ပွင့်သွားသည်နှင့် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှား တိုးကပ်လာသော သရဲကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်

တရွေ့ရွေ့ တံခါးနား နီးလာသည်။

“သွား ... သွား ... မလာနဲ့”

“ဝုန်း”

စိမ်းလဲ့၏ တုန်တုန်ရိုရိုနှင့် အော်လိုက်သည့်အသံအဆုံး အိပ်ခန်းတံခါးက ဝုန်းကနဲ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

အခန်းတံခါး ဘာကြောင့် ပိတ်သွားသည်မသိ။ အခန်းထဲ သရဲရောက်လာပြီး ပိတ်လိုက်တာ ဖြစ်မလားဟု တွေးကာ အိပ်ခန်း ပတ်ပတ်လည် လှည့်ရှာမိသည်။

တိ ... တိ ... တိ

အိပ်အောက်မှ ဘဲလိပြည်သံ ထွက်လာသည်။

“ကိုမြဝင်း ... ပြန်လာပြီ”

မြိတ်ခါးရှေ့ ကားရောက်လာသည့်အတွက် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်မည့်အရံ မဝင်တော့ဘဲ တံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု အတွေးပေါ်လာသည်။

ကိုမြဝင်းရောက်ပြီဆိုလျှင် မခေါ်မပြောသော်လည်း အဖော် တစ်ယောက် အနီးမှာရှိသည့်အတွက် အားရှိသွားသည်။ သို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အိပ်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အတွက် ကိုမြဝင်း အိမ်ထဲ

ဝင်လာသည်။ စိမ်းလဲ့က အိမ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး နောက်မှ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်၊ ပြင်ဆင်ထားလိုက်မယ် ဆယ်မိနစ်လောက် နားပြီး ရေချိုးလိုက်”

“ထမင်းနည်းနည်းပဲ စားမယ် ... သိပ်တောင် မဆာဘူး”
အတူတူစားချင်စိတ် မရှိသည့်အတွက် ... ပြောနေမှန်း သိသည်။ စိမ်းလဲ့ကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ထမင်းရော တင်းပါ ပြန်နွေးထားသည့်အတွက် ပူနေသေး သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ရှိမှ ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ စိမ်းလဲ့ ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးသည်နှင့် ကိုမြဝင်း ဝင်လာသည်။

ထမင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်အောင်စားပြီး ပြန်ထွက်သွား သည်။ ဘယ်လောက်ပဲစားစား စားရန်သာ အရေးကြီးသည်။ မစားဘူးဆိုလျှင် ချက်ထားသော သူ့အဖို့ ဖော်မပြနိုင်အောင် နာကျင်ရမည်။ စိမ်းလဲ့လည်း စားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်များကို ဆေးကြော သိမ်းဆည်းပြီး အပြင်ထွက်လာသည်။

ကိုမြဝင်းက တီဗွီရှေ့ ထိုင်ကြည့်နေသည့်အတွက် စိမ်းလဲ့ လည်း စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ခုံလွှတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကြည့်နေ

လိုက်သည်။ နာရီပတ်ခန့် ထိုင်ကြည့်နေပြီး ကိုမြဝင်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကော်ဖီ ... သောက်ဦးမလား၊ သောက်မယ်ဆို ဖျော်လိုက်မယ်”

“ရတယ် ... ဖျော်ပြီး လာပို့ပေး”

တော်ပါသေးရဲ့ ... ဆန့်ကျင်စကား ပြောမလားဟု ရင်ထိတ်နေမိသည်။ သောက်မည်ဆိုသဖြင့် ချက်ချင်းထပြီး ကော်ဖီဖျော်ကာ သူ့အခန်းရှိ စားပွဲပေါ် သွားပို့ပေးခဲ့သည်။

ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချပေးပြီး အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ တိစ္ဆိကိုပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းက ဝင်ခဲ့သည်။ အချိန်က ရှစ်နာရီသာသာခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ကုတင်ပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် မအိပ်သေးဘဲ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

“ကျွန်”

အိပ်ခန်းတံခါးက ပွင့်သွားပြန်သည်။

ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

သည်တစ်ခါ မည်သူ့ကိုမှ မမြင်ရဘဲ အခန်းထဲဝင်လာသည် ခြေသံကို ကြားရသည်။

ခဏနေတော့ ကုတင်ခြေရင်းမှာ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် အငွေ့များ ပျယ်သွားသည်။ စိမ်းလဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲ တွန့်သွားသည်။ ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ကုတင်ပေါ် ပတ်လက်လန်ကျသွားသည်။

ကုတင်ပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ချက်ချင်း ခါးကြီးကျောတက်လာပြီး ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းထောက်ကာ ကုတင်ပေါ်မှ ထိုအတိုင်း ဆင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။

ပတ်လက်ခါးကျောလျက်နှင့် ကုတင်အောက် ရောက်သွားသည်။ ထိုမှ အိပ်ခန်းနံရံပေါ် တက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“စိမ်းလဲ့ ... စိမ်းလဲ့”

ကိုမြဝင်း အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် စိမ်းလဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ကပ်နေသည့်သရဲ ထွက်သွားသည်။

“စိမ်းလဲ့ ... အိပ်ပြီလား”

စိမ်းလဲ့လည်း တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက် ရပ်လိုက်သည်။

“စားပွဲပေါ်က ဖိုင်ကို ... ယူသိမ်းလိုက်သေးလား”

“မယူပါဘူး ... ဒီနေ့ အဲဒီအခန်းထဲ စောစောက ကော်ဖီပို့တဲ့အခေါက်ပဲ ဝင်သေးတယ်၊ မှားပြီး ... သိမ်းမိလား”

သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး”

ကိုမြဝင်းက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အခန်းတံခါး
ပိတ်မသွားသဖြင့် သူ့အခန်းဝနား သွားရပ်လိုက်သည်။

ဟိုရှာ သည်ရှာနှင့် ပြန်တွေ့သွားသည်။ ဖိုင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
ထပ်မထားဘဲ တစ်ခုကြားထဲ ထိုးထည့်ထားမိသည့်အတွက် ရှာ
မတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုင်ကို ပြန်တွေ့ပြီမို့ စိမ်းလဲ့လည်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်
ခဲ့သည်။ ညနေက ရေချိုးစဉ် ချွတ်ထားမိသော ဆွဲကြိုးကို မြင်သဖြင့်
လည်ပင်းမှာ ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ငါ ... ဆွဲကြိုးနဲ့ ချည်မန်းကို ချွတ်ထားမိလို့ သရဲ
ဝင်ပူးကပ်တာပဲ၊ ငါ ... ဆွဲလိုက်ပြီ၊ ဘာလုပ်ဦးမလဲ”

ပါးစပ်က အသံထွက်ဘဲ ပိတ်ထဲကသာ ပြောပြီး ကုတင်
ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

အချိန်က စောသေးသည့်အတွက် အိပ်ရန် အတော်ကြိုးစား
ရပေမည်။ ပုံမှန် ဆယ်နာရီခွဲ၊ ဆယ့်တစ်နာရီမှ အိပ်နေကျ။ အခု
ကိုးနာရီပင် မထိုးသေး။ အနီးနားမှာ သရဲတစ္ဆေက ရှိနေသည့်
အတွက် စိတ်ချလက်ချလည်း မအိပ်ဝံ့။

မျက်လုံးကြောင့် တောင်တွေ့မြောက်တွေ့နှင့်ပင် ဆယ်နာရီ

ခန့် ရောက်လာသည်။ သရဲလည်း ပေါ်မလာတော့သဖြင့် အိပ်ရန်
ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြိုးစားကာ အိပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကုတင်က ငြိမ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်
သည့်အတွက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား”

သူ့ဘေးက မွေ့ရာပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသကဲ့
သို့ မွေ့ရာမျက်နှာပြင် အဝိန်အဖောင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူ့မျက်စိအောက်မှာပင် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်လိုက်သကဲ့သို့
မွေ့ရာမျက်နှာပြင်လည်း လှုပ်သွားသည်။

“အမယ်လေး ...”

စိမ်းလဲ့ ကုတင်ပေါ်က အမြန်ဆင်းလိုက်သည်။
တံခါးဖွင့်ပြီး ကိုမြဝင်းအခန်းရှေ့ သွားရပ်နေသည်။ တံခါး

ခေါက်လိုက်ချင်သော်လည်း မရှိသည့် သရဲကို ရှိသယောင်လုပ်ပြီး
အတူအိပ်ရန် ကြိုးစားသည်ဟု အထင်ခံရမှာ စိုးလွန်းလှသည်။
သို့ကြောင့် ကြောလဲပိတ်ပိတ်နုနုနေသော်လည်း ခြေတုန်းတုန်းနှင့်
အတန်ကြာ ရပ်နေမိသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ပိးရောင်ပိန်ပိန်လေး လင်းနေသည်။ အိပ်ခန်း
ထဲမှ တစ္ဆေကောင် ထွက်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။ မည်းမည်း

သဏ္ဍာန်ကြီးက လှေကားမှနေပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားသည်။

သို့ကြောင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သရဲသာ အခန်းထဲဝင်မည်ဆိုက မည်ကဲ့သို့ ပိတ်ထားပါစေ အလိုလို ပွင့်သွားသည်။

တံခါးပိတ်ထားသော်လည်း လျှို့ဝှက်ကြောင်း အသေအချာ သိလိုက်သည်။ ထိုညအဖို့ သရဲကောင် ရောက်မလာတော့။

နောက်နေ့ ကိုမြဝင်း အလုပ်သွားသည်နှင့် စိမ်းလဲ့လည်း နေ့လည်စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။ နေ့လည်စာက တစ်ယောက်တည်းစားမှာမို့ ဟင်းကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မချက်တော့။

ဆယ်နာရီခွဲခန့် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် မြို့ထဲကို ပစ္စည်း တစ်ခုဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

“CCTV” မျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဘာအလိုရှိလဲ ... တူမ”

“ဟိုလေ ... ညဘက်ပိုရိပ်ကို အပိအပြင် ပမ်းနိုင်တဲ့

‘CCTV’ ရှိရင် လိုချင်လို့ပါ”

“ညကြည့်ကင်မရာနဲ့ဆို မြင်ရပါတယ်”

“ကျွန်မ ... ဧည့်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်းမှာ ဆင်ချင်လို့ အစုံ လိုက်ရောင်းပါ”

“မမြင်နိုင်တာ မကြိုးစားချင်ပါနဲ့ စိမ်းလဲ့”

“ဟင် ...”

နောက်မှအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကျော်ဇော ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်က ဘယ်လို ... ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီအနီးရောက်နေတုန်း ... မင်း ဒီဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာ တွေ့လို့ ဝင်လာခဲ့တာ”

“ဒီမှာ ကလေးမ ... ဒီတစ်စုံလုံးပဲ၊ ကောင်တာမှာ ငွေ ရှင်းသွားပါ”

စိမ်းလဲ့လည်း ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပစ္စည်းယူကာ ဆိုင်ပြင် ထွက်ခဲ့သည်။

“ရှင် ... ကျွန်မနောက် လိုက်နေတာလား၊ ရဲသွားတိုင် လိုက်မယ်”

“တိုင်လေ ... တို့က မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့ထိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသွားတိုင်လည်း အလကားပဲ”

“ဒီဆို ... ရှက်ပြန်တော့”

“မင်းကွာ ... အချစ်ပိုင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် အကြွင်းအကျန် လေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား”

“ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး ... ရှင်လို လူမဆန်တဲ့ လူကို ဘာသံယောဇဉ် ထားချီးမှာလဲ”

“ချစ်လွန်းလို့ပါ ... မင်း ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်မသွားအောင် အပိုင်ချည်မယ်ဆိုတဲ့ အတ္တဆန်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ နောင်တတွေလည်း ရခဲ့ပါပြီ”

“ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ ... ရှင်နဲ့ အခုလောက် ပြောနေတာတောင် ကျွန်မ ... သိပ်မှားနေပြီ”

“ကိုယ်တော့ မင်းကို အခုထိ ချစ်နေတုန်းပဲ”

“သွားစမ်းပါ ... ရှင်ပါးစပ်က ဇိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့တိုင်း ပြောနေကျစကားပါ”

“မင်းကိုပဲ ... ချစ်တာပါ”

“ကဲ ... ရှင် ကျွန်မနောက် လျှောက်မလိုက်နဲ့၊ ကျွန်မ သွားမယ်”

တက်စီတစ်စီး လာနေသဖြင့် စိမ်းလွဲက တားလိုက်သည်။ ကားလာရပ်သဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး တက်စဉ် ကိုကျော်ဖောက စကားတစ်ခွန်း ပြောလာသည်။

“မင်းရဲ့ ‘CCTV’ မှာ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကြိုးစားမနေနဲ့”

ကားထွက်လာသဖြင့် ကိုကျော်ဖော ထိုနေရာမှာရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်က ပြောပြလိုက်သည့် အတိုင်း “CCTV” ကို ဆင်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ နှစ်လုံး၊ အိပ်ခန်းမှာ တစ်လုံး ဆင်ထားလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး မထူးခြား ... ညကိုးနာရီခန့် ရောက်မှ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ကြားရသည်။ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုခြေသံမှတစ်ပါး တစ်ညလုံး ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်။ အပေပဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ “CCTV” က ရိုက်ထားသော ပုံများကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ဧည့်ခန်းထဲရော အိပ်ခန်းထဲကိုပါ သရဲကောင် ဝင်ထွက်နေတာပဲ၊ ငိုကုတင်အောက်ကိုလည်း နှစ်ကြိမ် ထက်မနည်း ဝင်တယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း လျှောက်သွားနေတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်သေခိုင်လုံနေပြီပို့ အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေသော ကိုမြဝင်းကို ခေါ်ပြီး ပြသည်။ တီဗွီမျက်နှာပြင်မှာ မည်သည့်သရဲမှ မပေါ်။ အိပ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းပုံသာ ပေါ်နေသည်။

“အချိန်မရှိဘူး ... အလုပ်သွားတော့မယ်”

“တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ... အချိန်ပေးပါ”

စိမ်းလဲ့လည်း ခလုတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်သည်။ မည်သည့် သစ္စေသရဲပုံမှ မပေါ်။

“ကဲ ... မင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ မတော် သေးဘူးလား ... ကြာရင် မင်းကို စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးခန်း ပို့ရတော့မယ်ထင်တယ်”

ကိုမြဝင်း ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

သူ ... အိမ်ပြင်ရောက်သွားမှ “CCTV” ခလုတ်များကို ပြန်နှိပ်ကြည့်သည်။ တီဗွီမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပျောက်နေသည့် သရဲပုံ ပြန်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ‘CCTV’ က မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သော ကိုကျော်ဇော၏စကားကို ပြန်ပြီး ကြားယောင်လာသည်။

စနေနေ့ ရုံးများပိတ်သည့်အတွက် ကိုမြဝင်း အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ နေ့လည်စာ စားပြီးသည်နှင့် အပြင်သွားမည်ဟုဆိုကာ စိမ်းလဲ့ကို အဝတ်အစားလဲခိုင်းသည်။

အဝတ်အစားလဲဝတ်ပြီးသည်နှင့် ကိုမြဝင်းခေါ်ရာနောက် စိမ်းလဲ့ ပါလာခဲ့သည်။

ဘုရားကြီးအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အကြားအမြင်

ဆရာမကြီး၏ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ကိုမြဝင်း ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ သဖြင့် ဘာမှန်းမသိဘဲ ပါလာခဲ့ရသည်။

ဆရာမကြီးက အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဝဝဝိုင်းဝိုင်း ဥပမိရုပ် ကောင်းလှသည်။

“ဘာသိချင်လို့လဲ”

“ဒါ ... ကျွန်တော့်ဇနီးပါ ဆရာမကြီး၊ သူ့ကို မြင်သမျှ သိသမျှ တစ်လုံးမကျန် ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

ထိုစကားပြောပြီး ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက် သည်။ ဆရာမကြီးက ပိုက်ဆံကို ယူလိုက်ပြီး ပွဲမှာ ထိုးထား လိုက်သည်။ ပြီး ... မျက်လုံးမှိတ်ကာ စတော့တော့သည်။

“ဟင် ... မြင်တာပြောရရင် ဒီမိန်းကလေးမှာ အမှောင့် ပယောဂ ပူးကပ်ချင်နေတယ်။ မမြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုက အရိပ်လို လိုက်ပါနေတယ်”

ဆရာမကြီးစကားအဆုံး ...

“ဟာ ...”

ပါးစပ်က ဟာကနဲအော်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က နောက်သို့ ပယ်လဲကျသွားသည်။

“သွားကြ ... သွားကြ၊ ဒီမိန်းကလေးမှာ အင်အားကြီးတဲ့

အရာတစ်ခု သက်ရောက်နေတယ်၊ ငါ ... ဆက်မဟောတော့ဘူး
ရှေ့ ... ငါ ပိုက်ဆံ မယူတော့ဘူး ... သွားကြ"

ဆရာမကြီးက ပိုက်ဆံပြန်ပေးပြီး အကြောက်အကန်
ပြန်ခိုင်းနေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်သို့ တန်းပြန်လာရင်း ကိုမြဝင်းက ကိုအောင်မြတ်တို့
လင်မယားအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင် ကိုအောင်မြတ်နှင့်
မယမင်းတို့ ကားနှင့် ရောက်လာကြသည်။

သူတို့ရောက်လာမှ ... အိပ်ရာခွဲအိပ်သည်ကို သိသွားပြီး
ကိုမြဝင်းကို ဝိုင်းအပြစ်တင်ကြသည်။

နောက်ဆုံး အထက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်ကို ပင့်ပြီး
သရဲနှင့်ရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ကိုအောင်မြတ်က ... နောက်နေ့ သူ့အသိဆရာကြီးကို
ပင့်လာမည်ဟု ပြောသဖြင့် ကိုမြဝင်းကလည်း အပြန်ပင့်လာရန်
တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆရာကြီးဆိုသူနှင့် တန်းတွေ
သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ကိုးနာရီခန့် ... ဆရာကြီးကို ပင့်ပြီး

ကိုအောင်မြတ်တို့လင်မယား ရောက်လာသည်။

ဆရာကြီးက အပေါ်ထပ်ညွှန်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး စိမ်းလဲ့ကို
အကဲခတ်နေသည်။

"အမှောင်ပွဲယောဂက ဒီလောက် အစွမ်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး။
ဆရာကြီး တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး အပြီးနှင်ပေးမယ်၊

ကဲ ... ဘုရားခန်းထဲ သွားကြရအောင်"
ညွှန်ခန်းနှင့်တစ်ဆက်တည်း ဘုရားခန်း ထားရှိသလို ...

လိုက်ကာများ ကာထားသဖြင့် ဆရာကြီးက လိုက်ကာများ ဖယ်
လိုက်ရန် ခိုင်းသည်။

ဘုရားစင်မှာ ဆီပီး၊ အပွေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်လိုက်
သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဘုရားခန်းရှေ့ ထိုင်လိုက်ပြီး လွယ်ထားသော
လွယ်အိတ်ကို ဘေးမှာ ချထားကာ စိမ်းလဲ့ကို ရှေ့မှာ လာထိုင်ရန်
ခေါ်သည်။

"ကဲ ... ကလေးမ၊ ရှေ့မှာထိုင် ... ဟုတ်ပြီ၊ ဆရာ
အမှောင်ပွဲယောဂကောင်ကို ခေါ်မယ်"

"ငါ ... စေတစ်လုံးဆရာအောင်နိုင်အိမ်နဲ့ ဒီကလေးမကို
နှောင့်ယှက်နေတဲ့သူ ... ဝင်လာစမ်း၊ ဝင်လာစမ်း၊ ငါဆရာ
အိမ်နဲ့ပေးတယ် ... ဝင်လာစမ်း"

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘာဆရာလဲ၊ ဘယ်လောက်စွမ်းလို့လဲ ... ဟား ... ဟား”

မိန်းကလေး စိမ်းလဲ့ပါးစပ်မှ ယောက်ျားသံကြီး ပေါ်လာပြီး ဆရာကို မကြောက်သည့် အမူအရာ လုပ်ပြနေသည်။

“မင်းလို တစ္ဆေသရဲကောင်က ငါ့လိုဆရာကို အံ့တု့တယ် ဖေါ့ဟုတ်လား”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး၊ ဆရာကောင် ဆရာစုတ် မသေချင်ရင် ဒီအိမ်က ဆင်းသွား ...

မင်း ... ငါ့ကို နှင်နိုင်မယ်ထင်လား၊ မင်းပဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရမယ် ဆရာစုတ် ...

ငါ ... ဒီလင်မယားကို မကျေနပ်လို့ သူတို့ ဒုက္ခပရောက်မချင်း ငါ ... မသွားဘူး။ ငါ့ကို သတ်တဲ့ကောင်ကို ငါ ပြန်သတ်မယ်။ ဒီကောင်မကိုလည်း ငါနဲ့အတူ ခေါ်သွားမယ်”

“မင်း ... လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ် ထင်လား ...

မင်း ... ဘယ်သူလဲ၊ အောက်လမ်းလား သရဲသစ္ဆေလား ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“ငါလား ... သေတာကြာပြီ၊ ငါ ... အသတ်ခံရလို့ သေရတာ၊ ငါ ... မကျေနပ်လို့ ရောက်လာတာ၊ ဟီး ဟီး

ဟီး”

ထိုစဉ် စိမ်းလဲ့၏မျက်နှာက ကြောက်စရာရုပ်သွင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဆံပင်များ ဖားလျားကျနေသည်။ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံး နီရဲလာကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

ကိုပြောင်နှင့် ဆရာကြီးဆိုသူတို့ နံရံတစ်ဘက်စီ လွင့်ထွက် သွားသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သရဲပူးကပ်နေသော စိမ်းလဲ့၏လက်က ဆရာကြီးထံ ဆန့်တန်းကာ စက်ဝိုင်းပုံ လှည့်နေသည်။ ထိုအခါ ရှေ့မှာ လဲနေသော ဆရာကြီးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝိုင်းပတ်ကာလည်နေသည်။

လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်စဉ် လဲနေသော ဆရာကြီး ရပ်လျက် မြင်လိုက်ရသည်။

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ...

ခေါင်းနှင့်နံရံ ပစ်ရိုက်နေသည်။ သရဲလုပ်သမျှ ဆရာကြီး ခံနေရသည်။ သရဲပူးကပ်နေသည့် စိမ်းလဲ့၏လက် ရုတ်လိုက်မှ ဆရာကြီး ရပ်နေရာမှ ပြန်လဲသွားသည်။

“မင်း ... မင်းတို့သရဲ၊ ငါ ... မနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ ...

ငါ ... ပြန်မယ်၊ လိုက်ပို့ပေး”

ကိုအောင်မြတ်လည်း ယမင်းကို ထားခဲ့ပြီး ဆရာကြီး ဆိုသူကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးလည် သရဲလုပ်သမျှ ခံလိုက်ရသည့်အတွက် မျက်နှာကြီးရဲကာ ရှက်သည့်စိတ်နှင့် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းပြေးတော့သည်။

အိမ်ပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သော စိမ်းလဲ့လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထား ရှိနေသည်။

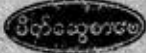
ခြေထောက်ကွေးလိုက် လက်နှစ်ဘက်ကွေးလိုက်နှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား၊ ငါ့ကို မြင်းက သတ်တယ်၊ ငါ ... မကျေနပ်ဘူး၊ ငါ ... မကျေနပ်ဘူး၊ ငါ သူတို့ လင်မယားကို သတ်ပြီးမှ ထွက်သွားမယ်၊ စိမ်းလဲ့စိညာဉ်ကိုလည်း ငါ ... ခေါ်သွားမယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် သရဲလည်း စိမ်းလဲ့၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ စိမ်းလဲ့ အကောင်းတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားသည်။

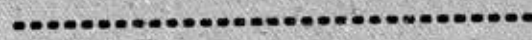
“ကဲ ... လာ၊ ဧည့်ခန်းပေါ်မှာ ထိုင်ကြမယ်။ အောင်မြတ် ပြန်လာမှ မင်းတို့ သိချစ်တာ ငါပြောပြမယ်”

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ အောင်မြတ် ပြန်ရောက်လာသည်။

ခဏနေတော့ ယမင်းက ကိုမြင်းအား လူသတ်သည့် ကိစ္စကို ပြောပြခိုင်းသည်။

“အင်း ... ငါ တကယ်သတ်မလို့ပါပဲ။ စိတ်ကလည်း သတ်မလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူက ... ငါ့လက်က ထွက်ပြေး တယ်။ ငါက လိုက်တယ် ... ငါ ... မသတ်လိုက်ရဘူး၊ သူ သေသွားတယ်”

ကိုကျော်ဇောနှင့် စိမ်းလဲ့တို့ အချစ်လမ်း အဆုံးသတ် သွားသည်။ ကိုကျော်ဇောက ဖော်ဒယ်မိန်းကလေးများနှင့် မလွတ် ကင်းသည့်သတင်း စိမ်းလဲ့နား ရောက်လာသည်။

ဖော်ဒယ်မိန်းကလေးများ၏ မပေါ်တပေါ်ပုံများ လျှို့ဝှက်စွာ ရိုက်ယူထားပြီး အကြပ်ကိုင်သည်။ မူးယစ်ဆေးလည်း သုံးစွဲသည်။

ရဲက အရေးယူသည်နှင့် စိမ်းလဲ့တို့လည်း ပြတ်ခဲ့သည်။ သူ၏ သားကောင်ဘဝ ရောက်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးများထဲမှာ စိမ်းလဲ့က အဓိကဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရာပေါ်အထိရောက်အောင် စွဲဆောင်ပြီး ဗီဒီယို ရိုက်ယူ ထားသည်။ ထိုပြဿနာနှင့် ရုံးတော်က စိမ်းလဲ့အနီးမှာတွေ့လျှင်

အရေးယူမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။

အမှုပေါင်းများစွာကို အချုပ်လွတ် ထုချေရင်း ရက်မှသည် နှစ်ချိကြာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် စိမ်းလဲ့နှင့် ကိုမြဝင်းတို့ လူကြီးချင်းက တွေ့ဆုံ ပေးမှုကြောင့် ချစ်သူဖြစ်နေကြပြီ။ မကြာခင် လက်ထပ်ရန်ပင် ရက်ရွေးပြီးခဲ့သည်။

ကိုကျော်ဇောက ကိုမြဝင်းနှင့် စိမ်းလဲ့တို့၏ သတင်းကို ကြားပြီး ... ကိုမြဝင်းအား သူ၏အခန်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

စိမ်းလဲ့ကို နောက်ဆုတ်ပေးရန် ပြောသည်။ သူ ... စိမ်းလဲ့ကို လုံးဝလက်မလွှတ်ဟု ဆိုသည်။

“ကိုမြဝင်း ... ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်ပွဲကြရင် ကျုပ်က စိမ်းလဲ့နဲ့ အတူတူ အိပ်ရာပေါ်က ဇာတ်လမ်းလေး လိုင်းပေါ် တင်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ ... စဉ်းစားကြည့်”

“ခင်ဗျား ... လုပ်ကြံဖန်တီးထားတာ လူတိုင်း သိတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက်ထဲ ... လုံးဝမရောက်စေရဘူး”

“ခင်ဗျားက ... မမြင်သေးလို့ပြောတာ”

“ဒီနံရံတွေပေါ်က စိမ်းလဲ့ရဲ့ ရေဆေးငါးလို လှနေတဲ့ အလှအပံ့ဓာတ်ပုံတွေမြင်ပြီး ဒီလောက်ပဲလို့ ထင်နေတာလား ...

ကျုပ်က ... မပိုင်ရင် ခြင်တောင် မရိုက်ဘူး ... ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဖော်ဒယ်တိုင်း ... ပိုင်တွက် ချဉ် ထားပြီးသား ...”

“မင်းက ... ယောက်ျားမဆန်တဲ့ကောင်”

“ယောက်ျားဆန်လို့ မိန်းကလေးတွေ ကြိုက်တာပေါ့။ မင်း ... ဘာငြင်းမလဲ”

“မင်းရဲ့ ကောက်ကျပ်တဲ့အတွက်ထဲ မိကုန်လို့ မငြင်း သာဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာ အတုတ်ကြီး မှတ်နေလား”

“ကဲပါ ... မနာလို မရှိနေပါနဲ့၊ ငါ ... မင်းကို ခေါ်တွေ့တာ ... ငါ့ဆန္ဒကို တင်ပြမလို့၊ မင်းရဲ့ ဘဏ်အပေါ်မှာ မင်းအတွက်ရွှေ့တာတွေလည်း ငါ ... သိထားတယ်။ ငါ ... အကုန်ရုံစမ်းထားပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ... စိမ်းလဲ့နဲ့ငါတို့ နှစ်ပါး သွားတဲ့ခွေကိုပါ ပေးလိုက်မယ်၊ မူရင်းဒစ်ကိုပါ ပေးလိုက်မယ် ...

ငါ့ချစ်သူကို ငါ့ကို ပြန်ပေးပြီး မင်း ... နောက်ဆုတ် လိုက်ပါ”

“မင်းလို လူယုတ်မာလက်ထဲကို ငါ ... ပေးမယ်လို့ ထင်နေလား၊ မင်းကို ငါသံတံ့ပြီးမှ ပြန်မယ်”

“အပြောမကြီးနဲ့ ... ဒီမှာကြည့်လိုက်စမ်း ... ကိုယ့်လူ”

နံရံတစ်ဝက်နီးပါးကျယ်သော တီဗွဲထဲမှာ သူနှင့်မိမ်းလဲ့ တို့၏ အိပ်ခန်းကို ပြသနေသည်။

ကိုမြဝင်းလည်း သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်သွားပြီပို ... ကိုကျော်ဇောကို ဝင်ထိုးတော့သည်။

ထိုးရင်းကြိတ်ရင်းနှင့် လုံးလားထွေးလားဖြစ်ကာ ... တပြည်းပြည်း အပြင်ရောက်သွားသည်။

ကိုကျော်ဇောက ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး လွတ်ရာလွတ် ကြောင်း ထွက်ပြေးသည်။ ဟိုမြဝင်းက သူ၏ကားပေါ်တက်ပြီး လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး လက်နှင့်ပသတ်ရလျှင် ကားနှင့်တိုက်သတ် မည်ဟု အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် နောက်မှ လီဇာကို နင်းပြီး အပြေးလိုက် သည်။ ကိုကျော်ဇောကလည်း ကားကြီးများကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး ကျော်တက်ကာ မောင်းနှင်နေသည်။

ကိုမြဝင်းက ကားကြီးဖြစ်သည့်အတွက် ကျော်ချင်တိုင်း ကျော်တက်၍မရ ဆိုင်ကယ်ကတော့ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ကျော်တက် နေသည်။

တစ်နေရာအရောက် ရှေ့မှာ ကွန်တိန်နာကားကြီး ခံနေ သည့်အတွက် အလယ်ပျဉ်းပေါ်တက်ပြီး ကားကို ကျော်တက်

လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ရှေ့မှကားကြီးက သူ့ရှေ့တည့်တည့် ဝင် လာသည်။ အောက်ဘက်ကို ပြန်ချ၍ မရတော့။ ကွန်တိန်နာကား ကြီးက ဆိုင်ကယ်နှင့် အပြိုင်မောင်းနေကာ ပိတ်ကာထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒုန်း”

ကားကြီးနှင့်ဆိုင်ကယ် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ကြားပြီး ... ကိုကျော်ဇော နောက်ဘက်ပေသုံးဆယ်ခန့် လွင့်ပြီး လမ်းပေါ် ပြန်ကျကာ အသက်ပါ တစ်ပါးတည်း ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါပဲ ... ငါလည်း သူ့အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြီး သဲလွန်စ မှန်သမျှ အကုန်ယူခဲ့တယ်။ သူ့မှာ မိသားစုလည်း မရှိဘူး။ မကောင်းတဲ့အမှုတွေလည်း လုပ်ထားတယ်။ မူးယစ်ဆေးငါးလည်း သုံးထားတယ်ဆိုတော့ ... ကားနဲ့ဆိုင်ကယ်တိုက်ပြီး ဆုံးသွား တယ်ပေါ့ကွာ ...

အဲပေမဲ့ သူ့ပိတ်ထဲ ခွဲသွားတာက ငါ ... သူ့ကို မသေ မချင်း လိုက်သတ်မယ်လို့ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကားတိုက်ပြီးသေတဲ့ အမှုမပေါ်ဘဲ ငါ ... သူ့ကို သတ်တယ်လို့ပဲ ခွင်ခွဲနေတာပေါ့”

“သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ၊ သေကိုသေရမယ့်ကောင်ပဲ ... မင်း မဟုတ်ဘဲ ငါဆိုလည်း သက်မိမှာပဲ”

“အေး ... အခု သူက ငါ့မိန်းမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးကပ်ပြီး ... ငါ့ကိုလည်း ဒုက္ခပေးမယ်၊ ပြီးရင် စိမ်းလဲ့ကို ဝိညာဉ်နှုတ်ပြီး သူ့နောက် ခေါ်သွားမယ်တဲ့ ... မဖြစ်ဖြစ်အောင် တားရမှာပဲ ...

ဆရာကောင်းသမားကောင်း စုံစမ်းပါကွာ၊ အပြစ်ကုန်င်တဲ့ ဆရာတွေတော့ ခေါ်မလာပါနဲ့။ ဆရာ မနိုင်ရင် စိမ်းလဲ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“မင်းလည်း ... စိမ်းလဲ့ကို နှိပ်စက်တဲ့အထဲ ပါတာပဲ။ ဒဲ့ပြောရင် စိတ်မဆိုးနဲ့၊ မင်းယောက်ျားမဆန်တဲ့ကောင်”

“ငါ ... မှားပါပြီ၊ စိမ်းလဲ့နားက ငါ ... မခွာတော့ပါဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး

ငါ ... စိမ်းလဲ့ဆီမှာပဲ နေတော့မယ်”

စိမ်းလဲ့ပါးစပ်မှ ယောက်ျားသံကြီး ထွက်လာပြီး ထိုင်နေရာမှ မျက်နှာကြက်ထိတိုင် ပြောက်သွားသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

မျက်နှာကြက်နံရံကို တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို ကပ်ပြီး သူ့အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ မျက်နှာကြက်မှသည် နံရံ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဇောက်ထိုးပြန်ဆင်းလာသည်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ စိမ်းလဲ့ကို သရဲကျော်စေ ဝင်ပူးကပ်နေပြီ”

အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း လမ်းလျှောက် ဝင်ဘဲ လေးဘက်ထောက်ပြီး ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

“ဝုန်း”

ကုတင်ပေါ် တက်ခုန်နေသည့်အသံမျိုး ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန် ခြံစောင့်ကြီး ဦးထင် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“ဦးလေး ... လာထိုင် ကိစ္စရှိလား”

“ဒီကတူမကိစ္စ ဦးလေး ကြားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်၊ ဦးလေး ကူညီပေးမယ်။ ဦးလေးရဲ့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲက အထက် လမ်းဆရာကြီးပဲ၊ ပြန်တန်ဆာမြို့အနီးက အေးရွာမှာ နေတယ်။ သွားပင့်နိုင်ရင်ပင်၊ မပင့်နိုင်ရင် ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ခေါ်ပေးမယ်။ ပြန်တန်ဆာမြို့ပေါ်က အသိဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းရ မှာပဲ ... ဘယ်လိုအကြံရလဲ”

“သွားပင့်နိုင်ရင်တော့ ... လေးစားသမှု ရှိတာပေါ့။ ပဲပေမဲ့ ဦးလေး သိတဲ့အတိုင်း အိမ်မှာ ကိုယ်ခွဲလည်း မရှိဘူး”

“ဦးလေးတူက ပြန်တန်ဆာ မင်းလမ်းဘေးမှာ ကွမ်းယာ

ရောင်းနေတယ်။ သူ့ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ဆရာကြီးကို အသေအချာ ပင့်ခိုင်းမယ်။ ဆရာကြီး ကြွလာမယ်ဆိုရင် ကားဂိတ်က သွားကြို ကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုမှာပါ”

“ဘယ်တော့ ... ဆက်သွယ်ပင့်ပေးရမှာလဲ”

“ဦးလေး ... မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ချက်ချင်း ဆက်သွယ် နိုင်ရင်ကောင်းတယ်။ အခုပဲ ဆက်သွယ်ကြည့်ပါလား”

“မင်းနဲ့ဦးလေး ... အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး ဆက်ကြ။ မင်းတို့

စကားပြောသံ အခန်းထဲက သဲကြားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့်ဖုန်းနဲ့ဆက် ... ဦးလေး”

သို့ဖြင့် ဦးထင်က တူဖြစ်သူကို ဆရာကြီးအား သွားပင့် ခိုင်းလိုက်သည်။

ဆရာကြီး စီးလာမည့် ကားအမည်နှင့် ထွက်လာမည့် အချိန်ကို ပြောခိုင်းသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းတောင်းက လာမည့်ကားဖြစ်သည့်အတွက် အမြန်လမ်းမှ ဝင်ချိန်ထက် ငါးနာရီ ခန့် ပိုကြာသည်။

သို့ကြောင့် မီးရထားနှင့် လာမည်ဟု ပြောလာသည့် ညောင်လေးက ဖာရပ်သည့် မန္တလေးညာအမြန်ရထားနှင့် စီးလာမည်ဟု

ဆိုသည်။ မနက် ခုနစ်နာရီ ရထားဆိုက်သည်။ ဆရာကြီးနှင့်အတူ တပည့်တစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့သည်။

ကိုမြဝင်းက အလုပ်မှ ခွင့်နှစ်ရက်ယူထားသလို ... ကိုအောင်မြတ်တို့လင်မယားလည်း အလုပ် ခွင့်ယူကာ အိမ်သို့ ရောက်နေကြသည်။

အိမ်မှာ အောင်မြတ်တို့လင်မယားကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီး ဘူတာကြီးမှာ ဆရာကြီးတို့ကို ကိုမြဝင်းနှင့် ဦးထင်တို့က ... သွားကြိုလာခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီးက ရောက်မဆိုက် ပွဲသုံးပွဲ ပြင်ရမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုအောင်မြတ်တို့လင်မယားက အုန်းငှက်ပျောသီး သွားဝယ်ကြ သည်။

ပွဲကိစ္စများ စီစဉ်ပြီးတော့ ကိုးနာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။ ဆရာ ကြီးက ဘာမှ မလုပ်ကိုင်ရသေးခင် တပည့်ဖြစ်သူနှင့် အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆရာကြီးနာမည်က ဘိုးရှိုင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ တပည့်က မောင်ကျော်သိုက်ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆရာကြီးက မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည်နှင့် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသဖြင့် ကိုမြဝင်းက ဇနီးဖြစ်သူ စိမ်းလဲ့၏ အခြေအနေကို

ရှင်းပြသည်။

“ကဲ ... အိမ်ရှေ့တံခါးတွေ သွားပိတ်လိုက်၊ အိမ်နောက် ဘက်ထွက်တဲ့ တံခါးကို အကုန်ဖွင့်ပြီး အားလုံးအပေါ်တက်ခဲ့ကြ”

ဆရာကြီးက ဖယောင်းတိုင် မီးပူဇော်သည်။ သောက်တော် ရေ ဆက်ကပ်ပြီး အမွှေးတိုင်ပါ ပူဇော်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်ကာ ဘုရားကို ရှိခိုးနေသည်။ ပွဲများကိုလည်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့ကို လှူဒါန်းနေသည်။

ပြီးသည်နှင့် ရှေ့သို့ လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... အခန်းထဲက စိမ်းလဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမှာ ဝင်ပူးကပ်နေတဲ့ ဝိညာဉ် ... ဆရာခေါ်နေတယ်၊ ဆရာ့ရှေ့ကို လာခဲ့စမ်း”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟား ... ဟား၊ လာပြန်ပြီလား ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခြေနဲ့ဆင်းမသွားရဘဲ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းသွား ရမယ် ဟီး ... ဟီး”

“အေးပါ ... ဆရာ မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊ မင်းပြောချင်တာ ပြောရအောင် ... ဆရာ့ရှေ့လာခဲ့”

“ဟား ... ဟား၊ မင်းက သိချင်တယ်ဆိုတော့လည်း လာရတာပေါ့ကွာ ... ဟား ... ဟား”

အခန်းထဲမှ လေးဘက်ထောက်လျက် ထွက်လာသည်။

“မင်းရဲ့စိတ်က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်စိတ် ပေါက်နေတာ ပဲကွယ်။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်လို လာတာမဟုတ်လား”

“ဘာမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ငါ့ကို ဘာဆုံးမစကား ဆိုမလို့ ရောက်လာတာလဲ၊ ပြောပြီးရင် ပြန်တော့”

“မင်း ... နှင်စရာ မလိုပါဘူး။ ဆရာက မင်းကို အသာတကြည် တောင်းပန်ပြီး ဒီအိမ်က ထွက်သွားခိုင်းမလို့ပါ။ အသာတကြည် မထွက်ရင် မင်းကိုနိုင်တဲ့ သရဲတစ္ဆေသဘက်တွေနဲ့ နှင်ရမှာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား၊ ဆရာကအိမ်အလားကြီးပဲ”

“အေး ... ဆရာက မနေ့က မင်းနှိပ်စက်လို့ ထွက်ပြေး ရတဲ့ဆရာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း ... မသိဘူးလား”

“ဆရာက ... အပြောကောင်းပဲ၊ ဘယ်လောက်စွမ်းလို့ လဲ”

“ဆရာ ... ဘာမှ မပြောဘူး။ အခု မင်းနောက်မှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ ... လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဆရာကြီးစကားဆုံးသည်နှင့် ဆရာကြီးနှင့် အခြေအတင် ပြောနေသည့် စိမ်းလဲ့အိမ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝင်ပူးကပ်နေသည့် ကျော်ဇော

တစ္ဆေက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမယ် ... တင်းပုတ်ကြီးကိုထားတဲ့ တဘက်ကြီးရယ်၊ တစ္ဆေသရဲကောင်ကြီးတွေရယ်၊ တပည့်လက်သား အစုံအလင်ပါလို့ ပါလား”

“ဆရာစကား ... နားမထောင်ရင် မင်းကို နှိပ်စက်ပြီး မဖဲဝါဆီ ခေါ်သွားလိမ့်မယ် ...

အါ ... ပထမဆရာကြီးတွေကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဂမ္ဘာနယ်ကွ သရဲသဘက်ကြီးတွေပဲ ...

မင်းလို သရဲလောက်တော့ စာမဖွဲ့ဘူး။ ကဲ ... မင်း ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာပြီး မိန်းကလေးကို အနှောင့် အယှက် ပေးနေတာလဲ”

“သူတို့လင်မယားကို မကျေနပ်လို့ ဒီအိမ်က မြင်းဆိုတဲ့ ကောင်က စိမ်းလဲ့ကို လိုချင်တာနဲ့ ကျုပ်ကို လိုက်သတ်တယ်။ သူသေမှ ကျေနပ်မယ်”

“ဆရာ ... သိထားတာက သူက ကားနဲ့လိုက်၊ မင်းက ဆိုင်ကယ်နဲ့အပြေး ရှေ့ကကားနဲ့ တိုက်မိပြီး သေသွား တာတဲ့။ သူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆရာ သိထားတယ်”

“သူ့လက်နဲ့ မသတ်ပေမဲ့ သူ့ကြောင့် သေခဲ့ရတာ ...

အတူတူပါပဲ”

“မတူဘူးကွယ် ... သူ့နောက်က ဘယ်လိုလိုက်လိုက်၊ နှိတ်တော့တဲ့အတွက် မင်းကို မသတ်ဖြစ်တော့ဘူး။ အိမ်ပဲ မင်းရဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်က မင်းကို သတ်လိုက်တာ၊ အခု သေပြီးတဲ့ နောက် မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ လူတွေကို လိုက်သတ်နေမယ်ဆိုရင် မကျွတ်မလွတ်တော့ဘဲ ငရဲကို တန်းရောက်သွားလိမ့်မယ် ...

ပြီးခဲ့တာတွေ သင်ပုန်းခြေလိုက်တော့ ... မင်း သွားရမယ့် ဒီရိုးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်ပြီး သွားတော့၊ ဆရာ မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ထွက်သွားတော့”

“ဟား ... ဟား ... ကျုပ်ကို တရားချလို၊ ရယ်ပျား ဆင်ထား၊ နောက်က သရဲဘယ်လောက်များများ ဘယ်လောက် အကောင်ကြီးကြီး မကြောက်ဘူး”

ထိုစဉ်မှာပင် စိမ်းလဲ့ခန္ဓာကိုယ် လေပေါ် မြောက်တက် သွားပြီး ... လူတစ်ရပ်ခန့် အကွာမှာ ပက်လက်အနေအထား ပြောင်းသွားသည်။

ခြေလက်များ ကွေးကောက်လာသည်။

“အမယ် ... ငါ တောင်းပန်နေတာတောင် အံတုချင် နေသေးတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို နှိပ်စက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

ဆရာကြီးက လွယ်အိတ်ထဲမှ ရေစင်ပုလင်းကို ယူလိုက်ပြီး ပထမံရေစင်နှင့် တောက်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ကြမ်းပေါ်ပြန်ကျပြီး လူးလှိမ့်နေသည်။

ဆရာကြီးက နောက်ထပ်ရေစင်နှင့် ထပ်ပက်လိုက်သည်။

“ပူတယ် ... ပူတယ် ... မလုပ်နဲ့။”

“မင်းက ... သရဲပါးပဲ၊ ပထမံဆရာကြီးတွေရဲ့ တပည့် သရဲသဘက်တွေက ဆုံးမရုံဆုံးမတယ်၊ သတ်တာဖြတ်တာ မလုပ်ဘူးဆိုပြီး အပိုင်တွက်ထားတာပေါ့။ အခု ... ဆရာကြီးရဲ့ရေစင်ဒဏ်ကိုရော ခံနိုင်လား”

“ကြောက်ပါပြီ ... ပူလွန်းလို့ မပက်ပါနဲ့တော့”

“ဒါဆို ... ဆရာကြီးပေတ္တာရပ်ခံတဲ့အတိုင်း ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်မှာလား”

“ထွက် ... ထွက်ပါတော့မယ်”

“ထွက်ရင် ... ဆရာကြီးရဲ့ ရေစင်ကို ဖြည့်ပေးမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆင်းပြီး အိမ်နောက်ဘက်က ထွက်သွားတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပူးကပ် မနှောင့်ယှက်ဘဲ လူတွေနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်သွားတော့ ...

မင်းရဲ့နောက်မှာ ပထမံဆရာကြီးတွေရဲ့ တပည့်လက်သား

တွေ လိုက်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ဟော ... ဒီအိမ်ပိုင်းက လွန်ရင်တော့ မင်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်း ဆုံးမလိမ့်မယ် ... ကြားလား”

“ကြား ... ကြားပါတယ် ... ပူလွန်းလို့ ဖြည့်ပေးပါတော့”

ဆရာကြီးလည်း ဆေးလွယ်အိတ်ထဲမှာ အင်းချပ်ကို ထုတ်ပြီး ပါးစပ်မှ ရွတ်ဖတ်ကာ ခေါင်းမှသည် ခါးအောက်အထိ သုံးကြိမ်သပ်ချပေးလိုက်သည်။

လဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။

ဆရာကြီးကို ရှိခိုးပြီး ပူးကပ်ရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်။ စိမ်းလဲလည်း သရဲထွက်သွားသည်နှင့် ထိုင်နေရာမှ လဲကျသွားပြန်သည်။

ဆရာကြီးက မန်းမှုတ်ပြီး ရေစင်နှင့်ပက်ဖျန်းပေးလိုက်ရာ ခဏအတွင်း ထ၍ ထိုင်တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီးရဲ့ သမာဓိ၊ သီလဂုဏ်ကြောင့် သရဲကောင်ကြာကြာတင်းမခံနိုင်ဘဲ ထွက်သွားရတယ်”

“ဆရာကြီး ... မိန်းကလေးကို လက်ဖွဲ့ကြီးအဆောင်ပေးထားခဲ့မယ်။ သုံးလလောက်တော့ သည်းခံပြီး ဆွဲထား

တုတ်လား”

“တုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး၊ အမေတို့ ပေးထားတဲ့ လက်ဖွဲ့ကြိုးလည်း ဆွဲကြိုးမှာ ပတ်ချည်ထားတာ ... ဘယ်မှာ ကျသွားမှန်း မသိဘူး။ ဈေးသွားရင်း ပြုတ်ကျသွားလား ... မသိဘူး”

“အင်း ... ဒါကြောင့် သရဲ အလွယ်တကူ ပူးလိုက် ခွာလိုက် လုပ်နေတာ။ ကဲ ... ကဲ၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့။ သရဲလည်း ဖောင်မြောင်းသတ်လို့ ဖောတယ်ဆိုတဲ့အခွဲလည်း ... ကျွတ်သွားပြီပို့ နောက် ... ဒီကို လာတော့မှာ မတုတ်ဘူး”

“ဆရာကြီးတို့ ညက ရထားစီးရတာ ပင်ပန်းလာမှာပဲ။ အိပ်ရော အိပ်ရရဲ့လား”

“ရထားကချောင်လို့ ဆရာကြီး တစ်လမ်းလုံး အိပ်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ညကြမှပဲ အိပ်တော့မယ် ... အခု ညနေပိုင်း မန္တလေးရောက်တုန်းရောက်ပိုက် မဟာမြတ်မုနိဘုရား ပူးသွားချင် သေးတယ်”

“ခဏနေရင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးတို့ ဆရာတပည့်ကို ဘုရားစုံ လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ...

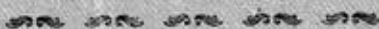
ကျွန်တော်တို့ ခွင့်နှစ်ရက် ယူထားတယ်၊ မနက်ပြန်

ကျွန်တော်တို့ လင်မယား စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ ဘုရားစုံ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ကိုအောင်မြတ်တို့ လင်မယားက မန္တလေးဘုရားစုံ လိုက်ပို့ပါမယ်။ ဦးထင်က ဆရာကြီးသွားလေရာ အတူလိုက်သွားပါ။ တုတ်လား”

သို့ဖြင့် တစ္ဆေဆိုး၏ရန်မှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးသည့် ဆရာကြီးအား ကျေးဇူးအထူးတင်စွာနှင့် ဘုရားစုံနှစ်ရက် လိုက်ပို့ပေးဖြစ်သည်။

ဒုတိယမြောက်ညနေပိုင်း မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ လိုက်ပို့ ပြီး ညရထားနှင့် ပြန်တန်ဆာသို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပြန်ခဲ့ ကြတော့သည်။

မပဲဝါနဲ့ သရဲသုံးကောင်

ပြန်တန်ဆာမြို့ အနောက်စုရပ်ကွက်ရှိ အနောက်ဘက် အကျဆုံး ခြံကြီးထဲသို့ ကားနှစ်စီး ဝင်လာသည်။ တစ်စီးက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ တင်ထားသော ကုန်တင်ကားတစ်စီးနှင့် အခြားတစ်စီးက လိုက်ထရပ်တစ်စီး။

လိုက်ထရပ်ပေါ်မှာ မိသားစုငါးယောက်နှင့် ပစ္စည်းအချို့ ပါလာသည်။ ပြန်တန်ဆာမြို့ မီးရထားဌာနကို တောင်ငူမှ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချလိုက်သည့်အတွက် မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်တာဝန်နှင့် တစ်ဦးတည်း တစ်လကြိုရောက်ခဲ့သည်။

မိသားစုအားလုံး နေထိုင်ရန် အိမ်ရှာသည်။ အိမ်ခန်းအချို့ ရသော် လည်း မလွတ်လပ်သည့်အတွက် လုံးချင်းအိမ်ကို ရှာရာမှ ယခု အနောက်စုရပ်ကွက်ရှိ လူမနေသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို တွေ့ရှိ လိုက်သည်။

ဈေးလည်းသင့်သည်။ ပေငါးဆယ်၊ ပေရှစ်ဆယ်ရှိ ခြံကြီး အတွင်း တိုက်ခံယှဉ်ထောင်အိမ်က သူတို့မိသားစုငါးယောက်အတွက် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သည့်စိတ်ကြောင့် လက်လွတ်မခံဘဲ ငှားလိုက်သည်။

နှစ်ချုပ်နှင့်ငှားပြီး တောင်ငူမှ မိသားစုကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးအေးလွင်က အသက်ငါးဆယ်တစ်နှစ်ရှိပြီး မီးရထားစက်မောင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးက ဒေါ်ပြုံးရီ၊ သားကြီးက ကိုလှငွေ၊ မီးရထား လက်မှတ်စစ်ဖြစ်သည်။ ဇနီးက မယူငွေ၊ သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ လေးနှစ်အရွယ်ရှိပြီ။

ပြန်တန်ဆာမြို့မှာ မီးရထားစက်ခေါင်းပြင်ရုံရှိသည်။ ဇလီ ဖားတုံးစက်ရုံလည်းရှိသည်။

“ကိုအေးလွင် ရှင်ငှားထားတဲ့အိမ်ကြီးကလည်း နေ့ဘက် ဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်ဆို ခြံထဲ မဆင်းဝံ့ဘူး”

“ခဏပါ ... ကြာရင် နေသားကျသွားမှာ”

“ခေါင်းရင်းဘက်မှာ လူသံသူသံကြားပေမဲ့ ခြေရင်းဘက်က ခြံလွတ်ကြီး ... သစ်ပင်တွေလည်း မရှိ၊ အိမ်ဆောက်ဖို့ အုတ်ပတ်ကားတစ်ပိုင်းတစ်စကြီးနဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မဆောက်တာလဲ”

“ပိုက်ဆံမလောက်သေးလို့ ... မဆောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဆောက်လက်စက ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ရေညှိတွေတက်လို့ ... တိုက်ထဲမှာလည်း ချုံတွေပိတ်လို့”

“ကဲ့ပါ ... ဒေါ်ပြုံးရီရယ်၊ သူများခြံကို ရပ်ကြည့်ဝေဖန်နေမယ့်အစား အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ပစ္စည်းတွေ နေရာချပါတော့”

“ကျုပ်တို့ခြံထဲမှာ သရက်ပင်တွေ မနည်းဘူး ... အသီးပေါ်ချိန်ဆို ... ထောင့်ပြီ”

ဒေါ်ပြုံးရီက သရက်ပင်များကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ပြုကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကားကြီးပေါ်မှပစ္စည်းများကို ခေါ်လာသော အလုပ်သမား လူငယ်လေးယောက်က အိမ်ပေါ်အထိ ပို့ပေးပြီးပြီ။

ပစ္စည်းများ ချပြီးသည်နှင့် ... လူငယ်အလုပ်သမားလေးယောက်နှင့်ကားကြီး ပြန်သွားသည်။ သားနှင့်ချွေးမတို့က ပစ္စည်းများကို သင့်တော်ရာမှာ နေရာချနေသည်။

ဦးအေးလွင်တို့လင်မယားလည်း သယ်မနိုင်သည့်ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းဝန်းသယ်ယူကာ နေရာချကြသည်။

တစ်နေ့လုံးနီးပါး နေရာတကျဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။ နေ့ဆယ်နာရီခန့်မှစပြီး ပစ္စည်းများ ထားသို့နေရာချခဲ့ရာ ညနေငါးနာရီခန့်ရောက်မှ ပြီးဆုံးတော့သည်။

ရေချိုးထမင်းစားပြီးတော့ ညခုနစ်နာရီထိုးပြီ။

ကက်ဆက်ထဲ စန္ဒယားချစ်ဆွေသိချင်းခွေထည့်ပြီး ရေနွေးကြမ်း ဝိုင်းထိုင်သောက်ကာ သိချင်းနားထောင်နေကြသည်။ တီဗွီလေးတစ်လုံး ဝယ်ထားသော်လည်း ရုပ်ထွက်မကောင်းတော့သဖြင့် ဖွင့်မကြည့်ဖြစ်တော့။

ဝိုးလ်စတား (၁၄)လက်မ တီဗွီကို ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဝယ်ခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြာသွားပြီး လိုင်စင်များပေါ်လာမှ မကြည့်ဘဲ သွားလေရာ လျှောက်သယ်ခဲ့သည်။

တီဗွီအသစ်လည်း မဝယ်ဖြစ်သေးသဖြင့် ဆိုနီကက်ဆက်လေးကို အလွမ်းပြေဖွင့်ပြီး နားထောင်နေရသည်။

“ဘိုးဘိုး ဟိုအခန်းထဲကနေ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားတာ သား ... မြင်လိုက်တယ်”

မြေလေးထွန်းထွန်းစကားကြောင့် သူညွှန်ပြသည့်တက်သို့

အားလုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး ... မြေးရဲ့”

“သား ... သေသေချာချာ တွေ့လိုက်တာ”

“ထွန်းထွန်းနော် ... လူကြီးတွေကို မနောက်ရဘူး”

“သား ... မညာပါဘူး”

မိခင်ဖြစ်သူ မူမူငွေကလည်း သားစကားကို မယုံကြည်။

“လာလေ ... သားလိုက်ပြီမယ်”

“နေပါစေ ... သွားမနေနဲ့၊ ကလေးစကားဆိုတာ ထင်ရာလျှောက်ပြောတတ်တာ မင်းလည်းအသိ ... မင်းသားက ပိုဆိုသေး”

ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုလှငွေကလည်း သားဖြစ်သူ စနောက်နေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“ငါ့မြေးအဖူအရာကြည့်ရတာ တကယ်မြင်လို့ ပြောတာနဲ့ တူတယ်။ သရဲသရဲကို ကလေးတွေ မြင်နိုင်တယ်”

အဘွားဖြစ်သူက မြင်နိုင်သည်ကို တွေးဆပြီး ပြောသည်။

“အမေ့သားက ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ... နောက်နှစ်ဆို ကျောင်းတက်ရတော့မယ်”

“သား ... ပြောတာ မယုံဘူး၊ ဘွားဘွားပဲ ယုံတယ်။

လာ ... ဘွားဘွား သားလိုက်ပြီမယ်”

“နေ ... နေ၊ နောက်တစ်ခါတွေ့မှပြီ”

“ဒိန်း ... ဂျိန်း ... ဝုန်း”

နယုန်လကုန်ပို ကောင်းကင်မှာ မိုးမရွာခင် မိုးခြိမ်းသံများ ထွက်လာသည်။ တစ်နေ့လုံး မိုးသားများဆင်ပြီး မိုးမရွာ။ ညရောက်မှ လေလည်းတိုက် မိုးလည်းရွာ ဖြစ်လာသည်။

သည်နေရာ သည်ရပ်ကွက်က မိုးရွာပြီးသည်နှင့် ရေမတင်ဟု သိရသည်။ အထက်တန်းကျောင်းနှင့်လည်း နီးသည်မို့ သည်အိမ်ကို စိတ်ကြိုက်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညပင် မအိပ်ရသေး၊ မြေးဖြစ်သူက ကလေးမလေးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်သည်ဟု ပြောသည်။ သရဲခြောက်သည့်အိမ်များ ဖြစ်နေမလားဟု ဦးအေးလွင် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

အိပ်ခန်းကိုတော့ အပေါ်ထပ်မှ ဦးအေးလွင်တို့က ယူပြီး အောက်ထပ်မှာ သားနှင့်ခွေးမတို့က အိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ရှစ်နာရီခွဲခန့်ရှိတော့ အားလုံးအိပ်မည်ဆိုကာ ကိုယ့်အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တက်သွားကြသည်။

အခန်းထဲ ဝင်မည်အပြု နောက်ဘက်ထမင်းစားခန်းထဲမှ

လူရိုက်လိုလို တွေ့လိုက်သည့်အတွက် ကိုလှငွေ ထိုနေရာအနီးသို့ သွားကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှလဲ မရှိဘူး ... ငါများ အမြင်မှားတာလား”

အခန်းထဲမှာ ဘာမှ မရှိသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်လိုက်သည်။ အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ကိုလှငွေ ပြန်စဉ်းစားသည်။ စောစောက ထွန်းထွန်းကလည်း ကလေးမလေး မြင်လိုက်သည်ဟု ပြောသည်။ ယခု ... မီးဖိုဆောင် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လူလိုလို ရိုက်ကနဲ မြင်လိုက်သည်။

သူ့မြင်လိုက်ရသည့်အချက်က လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်သည်။

သည်အိပ်ကြီးကို သူတို့မငှားခင် သည်အတိုင်း ရက်ပေါင်း များစွာ ပစ်ထားလျှင် နာနာဘာဝ သရဲဇာဓိပညာများ လာနေတတ် သည်။

ယခု ထိုကဲ့သို့များ ဖြစ်နေသည်လား မသိတော့။ အတွေ့ ပေါင်းစုံ တွေးရင်း အချိန်တို ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားကာ နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဒုတိယမြောက်နေ့ အိပ်မှာ လူရိုက်သည်။ နောက်နေ့ဆို ဦးအေးလွင် အလုပ်ဆင်းရမည်။ ကိုလှငွေလည်း လက်မှတ်စစ်ရန်

ရထားတွေနောက် လိုက်ရမည်။

ရထားကို ပြန်တန်ဆာမှ ရန်ကုန်ထိ သို့မဟုတ် ပြန်တန်ဆာ မှ တောင်ငူအထိ တာဝန်ကျရာ ရထားနောက် လိုက်ရသည်။ ထို ဘူတာရောက်လျှင် ဆင်းပြီး မန္တလေးဘက်မှလာသော ရထားကို ပြန်တန်ဆာအထိ ပြန်လိုက်ပြီး 'လက်မှတ်စစ်ရသည်။

အဖွဲ့လိုက် တစ်ဖြတ်စီ တာဝန်ပေးထားသည်။ ရန်ကုန်မှ လိုက်လာသော အဖွဲ့က ပြန်တန်ဆာမှာ ဆင်းသည်။ မန္တလေးမှ လာသည့် ရထားကို ပြန်တန်ဆာမှတက်ပြီး ရန်ကုန်အထိ တာဝန်ယူ စစ်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပျဉ်းမနားအထိ လိုက်ရသည်။ တာဝန်ချ ဆားသည်အတိုင်း လိုက်လံစစ်ဆေးရသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူလည်း ရထားမောင်း ထွက်သွားလျှင် အသွား အပြန် တာဝန်ယူရသည်။ ယခင်က ရန်ကုန်နှင့်ပြည် တာဝန်ကျ သည်။ ပြည်ဘူတာရောက်တော့ မောင်းလာသည့်စက်ခေါင်းကို ပြည်မှာ ရောက်နေသည့် စက်မောင်းလက် အပ်လိုက်သည်။ သူက ရန်ကုန်ကို ပြန်မောင်းသွားသည်။ နောက်နေ့ ရောက်လာသည့် စက်ခေါင်းကိုမှ တာဝန်ယူ ပြန်မောင်းရသည်။ တစ်ခေါက်ခြား မောင်းရသည့်သဘောဖြစ်သည်။

ယခု ... ပြန်တန်ဆာမှ ညောင်လေးပင်-ရန်ကုန်
လော်ကယ်နှင့် ပြန်တန်ဆာ-ညောင်လေးပင် မဒေါက်ရထားရှိသည်။
ထိုရထားများကို အလှည့်ကျ ဝင်ရောက်မောင်းနှင်ရမည်ပို၍ ခါတိုင်က
ခရီးရှည် မမောင်းရတော့။

အနည်းဆုံး သည်မြို့မှာ နှစ်နှစ်ခန့်တော့ တာဝန်
နေထိုင်ရမည်ဟု ထင်ထားသည်။ သို့ကြောင့် အိမ်ကို တစ်နှစ်တစ်
နှစ်ချုပ်နှင့် ငှားလိုက်သည်။

အားလုံးအလုပ်ကိုယ်စီ ထွက်သွားကြသည်။ အိမ်မှာ
ဒေါ်ပြုံးရီနှင့် ချွေးမ မူမူဌေးတို့သားအမိသာ ကျန်ရစ်သည်။

သည့်နေ့ ရာသီဥတုက မသာယာ။ ညနေပိုင်းကတည်းက
မိုးရိပ်တွေ မှောင်မည်းနေသည်။ နေ့ခင်းက ရာသီဥတု သာသ
ယာသာရှိစဉ် ခြံထဲသို့ မူမူဌေးနှင့် သားငယ်ထွန်းထွန်းတို့ လျှောက်
ကြည့်ကြသည်။

ခြံစည်းရိုးအကာအရံမရှိသဖြင့် ခြေရင်းဘက်ခြံလွတ်ထဲ
ရောက်သွားသည်။ ခြံစည်းရိုးများပေါ်မှာ ပေါက်နေသော ကင်ပွန်း
များ၊ ကင်ပွန်းသီးညွန့်များ ခူးလာခဲ့သည်။ မည်သူမှ မခူးသည့်
အတွက် ခဏလေးနှင့် တစ်ခါကြော်ချက်ရန် အလုံအလောက်
ရလိုက်သည်။

ခြံကြီး၏မျက်နှာစာထောင့်မှာ အုတ်ရေတွင်းကြီးကို တွေ့
လိုက်သည်။ ရေတွင်းထဲမှာ ရေများက ကြည်စိမ်းနေသည်။

သူတို့ငှားနေသော အိမ်ကြီးရှေ့မှာလည်း ရေတွင်းတစ်တွင်း
ရှိသည်။ တစ်ဘက်ခြံက ရေတွင်းလောက် မကြီး။ ထိုဒေသမှာ
ဘစ်အိမ် ရေတွင်းတစ်လုံး တူးထားပုံရသည်။ ရေအနက်ကလည်း
တွင်းဝမှ ဆယ်ပေလောက်အထိ ရေက ရှိနေသည်။

ခြံလွတ်ကြီးထဲရောက်သည့်အချိန် မူမူဌေးတစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားသည်။ သို့ကြောင့် ကြာကြာမနေဘဲ
ခြံဘက်ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။

သားငယ်ထွန်းထွန်းကတော့ မပြန်ချင်သေးဟု ဆိုသည်။
အတင်းခေါ်တော့ ခေါင်းက နောက်ကိုလည်နေသည်။

“သား ... ဘာလှည့်ကြည့်နေတာလဲ”
“မေမေက ... သား မပြန်ချင်သေးဘူးဆိုမှ အတင်း
ပြန်တာပဲ”

“မိုးတွေတက်လာပြီ ... ခဏနေရင် ရွာတော့မှာ”
“မိုးမရွာရင် ... သားတို့ ဒီခြံထဲ လာဦးမယ်နော်”
“အေးပါ ... နောက်မှ လာတာပေါ့”
သားအမိနှစ်ယောက် ခြံထဲပြန်ဝင်လာပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာ

ခဲ့သည်။

“မူမူ ... ကင်ပွန်းသီးတွေပါလား”

“ညစာ ... ပုစွန်ချောက်နဲ့ ကြော်စားကြမယ်၊ အချိုသီးတွေ”

“ဟုတ်လို့လား ... တော်ကြာ ပုစွန်ချောက်အလကား ဖြစ်ကုန်မယ်”

“ကျွန်ုပ် ... ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ကြည့်ပြီးပြီ ... မခါးဘူး”

“ငါလည်း ... ကြိုက်တယ်၊ အချိုသီးဆိုရင် နောက်ကို မကြာမကြာ ခူးပြီး ကြော်စားကြတာပေါ့”

“ဘွားဘွား ... ညတုန်းက ကောင်မလေးကို ဟိုဘက် ခြံမှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟင် ... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကောင်မလေးရော၊ သူ့အမေရော၊ သူ့အဖေရော ... သားတွေ့ခဲ့တယ်”

“ထွန်းထွန်း ... လူကြီးကို မညာနဲ့လေ”

“မေမေက ... သားပြောရင် မယုံဘူး၊ သူက သားနဲ့ ကစားချင်တယ်လို့တောင် ... ပြောသေးတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ကလေးမျက်စိနဲ့ တကယ်မြင်တာ

တာ၊ အဲဒါ ... အဲဒါမြို့မှာ သရဲ ... ရှိတာပေါ့”

“အမေက ... အမေ့မြေးစကား တကယ်ယုံလား”

“ဟဲ့ ... မကောင်းဆိုးဝါး၊ နာနာဘာဝတွေကို ကလေး ဆွဲက မြင်နိုင်တယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တယ်။ မကြာဘူးလို့ သယံဇာတပစ္စည်း ... မြေးလေးထွန်းထွန်း ပြောစကားအရဆို ... ခြင်နိုင်တယ်”

“ကဲ ... ကြက်သွန်လှီးစားနဲ့ စဉ်းတီတုံး ယူခဲ့၊ ပြီးတော့ ကင်ပွန်းသီးတွေ ရေဆေးပြီး တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့၊ လှီးချွတ် သားလိုက်မယ်”

“ညနေစာချက်ပို့ စောသေးတယ်လေ။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ် သုံးချွတ်ထားလိုက်မယ်၊ အမေ ... အမေ့မြေးနဲ့နော်”

မူမူငွေးလည်း လက်ထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ခိုးဖို့ခန်းထဲ သွားထားလိုက်သည်။

အချိန်က နေ့ဆယ်နှစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ မနက်စာကို ဆယ်နာရီခွဲက စားထားကြသည်။ မိုးရွာ တော့မည်မို့ လေများ တိုက်လာသည်။ မိုးဦးစပို၊ မိုးမရွာခင် လေက အရင်လာသည်။

ပြီး ... မိုးလိုက်လာသည်။ မိုးပြေးများသာ ဖြစ်နေသည်။

ဝေါကနဲရွာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် မြင်နေတတ်သည်။

ညနေ သုံးနာရီခွဲခန့် မူပူဌေး မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်နေပြီး ထမင်းအိုးတစ်လုံး တည်ထားပြီး တင်းစားကိုင်နေသည်။

ဝုန်း ... ဂျိန်း

အပြင်မှာ မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်စီးတွေလက်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်က မှန်များ မြင်သည့်အတွက် အပြင်က လျှပ်ရောင်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

လျှပ်စီးများ ဆက်တိုက်လက်နေသည့်အတွက် မူပူဌေး တစ်ချက် ပြတင်းပေါက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ”

မှန်ပြတင်းမှာ ကြောက်စရာအသွင်နှင့် သရဲမတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ထအော်မိလိုက်သည်။

သူ့အော်သံအဆုံးမှာ ပြတင်းပေါက်မှ သရဲမ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ သုံးနာရီကျော် လေးနာရီအတွင်းပေမဲ့ မီးဖိုခန်းထဲမှာ လျှပ်စစ်မီး ထွန်းပြီး ချက်ပြုတ်နေရသည်။

အုတ်ရေကန်ကို အပြင်မှာ ထားသလို အိမ်သာကိုလည်း အပြင်ထုတ်ထားသည်။ သို့ကြောင့် ရေ အလွယ်တကူ ခပ်ယူ အသုံးပြုနိုင်ရန် နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်ထားသည်။

မူပူဌေးလည်း သရဲမကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် နောက် ဘက်တံခါးကို သွားပိတ်ရန် အသိဝင်လာသည်။ စောစောက သရဲမ နောက်ဘက်တံခါးမှ ဝင်လာမှာစိုးသည့်အတွက် အလျင်အမြန် ပြေးပိတ်လိုက်ရသည်။

ပြီးသည်နှင့် ထမင်းအိုးခွဲရန် မြင်ဆင်ပြီး ထမင်းရည်များကို ငှဲ့လိုက်သည်။

“ဒိုး ... ဂွမ်း”

“ဟဲ့ ... ထွန်းထွန်း သားလေးလား”

လက်နှစ်ဖက်က ထမင်းရည်ငှဲ့နေသည့်အတွက် မအား သလို ထ၍လည်း မရသဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အသံပြုနေသူကို ထွန်းထွန်းအထင်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ပန်းကန်ပြားကို ဒုတ်နှင့်ခေါက်နေသည့်အသံ ထွက်နေ သည်။

“ဒီကောင်လေး ... ပန်းကန်တွေ ကွဲကုန်တော့မှာပဲ၊ ကွဲလို့ကတော့ နာပြီမှတ်”

ပါးစပ်ကပြောရင်း ထမင်းအိုးကို ယောက်မနှင့် မှေညှိပြီး မီးလျှော့ကာ မီးဖိုပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

ပြီး ... ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အထဲမှာ မည်သူမှ မရှိ။ စောစောက အသံတွေက ကြွက်လိုအသံမျိုးမဟုတ်၊ မူပူငွေးလည်း အခန်းထဲက ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်မှာ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

မိုးချွန်းလျှပ်စီးလက်နေသည့်အတွက် သားထွန်းထွန်းက အဘွားဘေး ကပ်ထိုင်နေသလို အဘွားလက်တစ်ဖက်က ထွန်းထွန်းအား ပွေ့ဖက်ထားသည်ကို မူပူထွေး မြင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မနေ့က ကျန်သည့်ဟင်းကို မနက်က စားလိုက်သည့် အတွက် သည်ညနေ ဟင်းချက်ရမည်။ မနက်က ဈေးသွားရင်း ကြက်တစ်ခြမ်း ဝယ်လာသည် ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားသည်။

ကြက်သားကိုယူပြီး ဆီပြန်ချက်မည်။ ကင်ပွန်းသီးနှင့် ပုစွန်ချောက်ကြော်မည်။ ကင်ပွန်းချက်အညွန့် များကို ဟင်းခါးအဖြစ် ချက်မည်။

ထမင်းအိုး ကျက်သည်နှင့် မြင်ထားသော ကြက်သားကို ဆီသတ်မချက်တော့ဘဲ ဟင်းခတ်အပွေးအကြိုင်များနှင့် ရောပွေ နှပ်ထားသော ကြက်သားကို လုံးချက်သဘောမျိုး ချက်လိုက်သည်။

ထမင်းဟင်းကျက်ပြီး ညနေခြောက်နာရီခန့် ထမင်းစား ကြသည်။ စက်ခေါင်းမောင်းသွားနေသော ဦးအေးလွင်က ည ရှစ်နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်မည်။ ကိုလှငွေက နောက်နေ့ နေ့ခင်း ပိုင်းမှ ပြန်ရောက်မည်။

အိပ်ပြီးရီနှင့် မူပူငွေးတို့သားအမိ မိသားစုသုံးယောက် ထမင်းမစားခင် ဦးအေးလွင်အတွက် ကြက်သားဟင်း ဦးဖယ် ခူးခပ်ထားပြီး ပန်းကန်နှင့် ထည့်ထားသည်။

ဖယ်ထားပြီးသည်နှင့် သုံးယောက်စားသောက်လိုက်ရာ ဟင်းအိုးထဲမှာ ဟင်းများ ကုန်သွားတော့သည်။ စားသောက်ပြီး ပန်းကန်များကို ဆေးကြော သိမ်းဆည်းပြီး ဦးအေးလွင်အတွက် ဟင်းနှစ်ခွက်နှင့် ငါးပိရည် တို့စရာတို့ကို စားပွဲပေါ်မှာပင် ယင်လုံ ဇကာကြီး ပုံးပြီး ထားလိုက်သည်။

ဟင်းခါးကိုတော့ စားကန်နီးမှ အပူပေးပြီး ထည့်ပေးတော့ မည်။ အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးသည်နှင့် သုံးယောက်သား အပေါ် ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် မိုးကလည်း မရွာတော့။ အဝေးဆီမှ ... မိုးချွန်းသံကို ကြိုကြားကြိုကြား ကြားနေရသေးသည်။

ထွန်းထွန်းအနီးမှာ ရှိနေသည့်အတွက် ညနေက သရဲမကို

မြင်သည့်အကြောင်း မပြောပြဖြစ်။

ညရှစ်နာရီခွဲခန့် ဦးအေးလွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ခဏ စကားထိုင်ပြောပြီး ရေချိုးသည်။ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားမည်မို့ မူပူငွေနှင့် အိပ်ပြီးရိတ်၊ မီးဖိုရုံ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ ထိုအချိန် ထွန်းထွန်းလေးက အိပ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဟင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မူပူ”

“ကြက် ... ကြက်သားဟင်းတွေ မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... အိပ်မှာ ကြောင်လည်း မရှိပါဘူး။ ကြက်စားတယ်ဆိုရင်လည်း ဇကာကြီးကို ကိုက်ဖောက်ထားမှာပဲ။ အခု ... အပေါ်က ပုံးထားတဲ့ဇကာက အပေါက်မရှိဘူး။ ဟင်းခွက်ထဲမှာ ဟင်းလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် ... ဦးဖယ်ပြီး ခပ်ယဉ်ထားတာ”

အိပ်ပြီးရိတ် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ရှင်းပြသည်။

“ရပါတယ်ကွာ ... ကြက်သားဟင်း မရှိလည်း ကင်ပွန်းသီးကြော်နဲ့ ဟင်းခါး ငါးပိရည် ရိုတာပဲ။ ပိုကောင်ကောင်သေးတယ်” ဦးအေးလွင်က ရှိသည့်ဟင်းနှင့်ပင် စားလိုက်သည်။ ထမင်းစားပြီးတော့မှ မူပူငွေက ညနေက သရဲပင်ပျက်မှာ

ကို မြင်လိုက်သော ပြတင်းကို ညွှန်ပြလျက် ပြောပြလိုက်သည်။

“နေ့ခင်းက ထွန်းထွန်းနဲ့ သူ့အမေ ကင်ပွန်းသီး သွားခဲ့တော့ ဟိုဘက်ခြံထဲမှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒီအတိုင်းဆို မြေးလေး ပြောတာတွေက အမှန်တွေပဲပေါ့။ အဲဒီခြံထဲမှာရှိတဲ့ သရဲလား၊ ဒီခြံထဲမှာရှိတဲ့ သရဲလား၊ အနီးနားမှာရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ထဲ ဝင်ချင်ဝင်လာမှာပဲ ... သတိတော့ထား ...”

သူများရပ်ကွက်၊ သူများအိမ်နေရတဲ့ဒုက္ခက အခုလိုမျိုးပဲ ကိုယ်က ကြိုတင်လည်း မသိရဘူး။ ကောင်းတာနဲ့ကြိုရင် စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့။ တစ္ဆေသရဲရှိတဲ့ အိမ်မျိုးနဲ့တိုးရင် ဘယ်လို စိတ်ချလက်ချ အိပ်လို့ စားလို့ ရတော့မှာလဲ”

“အိဆို ... အခြားအိမ် ပြောင်းနေရင် ကောင်းမလား”

“ပိုက်ဆံလွန်နေပြီလေ ... တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့ ပိုက်ဆံအကျေချေပြီးပြီ၊ မနေချင်လို့ အိမ်ထပ်ပြောင်းရင် ပိုက်ဆံပြန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့အိမ်က ကောင်းမှ မကောင်းဘဲ”

“ကိုယ်က ဘယ်လို သက်သေပြမလဲ၊ သရဲရှိတာ သူတို့ သိချင်မှလည်း သိလိမ့်မယ်”

“ကဲ ... အပေါ်သွားကြမယ်၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့် ပါဦး”

ထို့နောက် ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိတော့ဘဲ တစ်ညတာ လွန်မြောက်သွားခဲ့သည်။

နောက်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်း ကိုလှငွေ အိမ်ပြန်ရောက်လာ သည်။

“မူမူရေ ... မူမူ”

“သား ... ထွန်းထွန်း”

မူမူငွေ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“နေ့ခင်း ... ထမင်းစားပြီး ခဏလှဲလိုက်တာ အိပ်ပျော် သွားတယ်၊ အမေလည်း အိပ်နေတယ်”

“သားလေးရော ... အိပ်နေလား”

“သူ့အဘွားနားမှာ အိပ်နေတယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။

“နေ့လည်စာ စားမလား”

“မစားတော့ဘူး ... ညောင်လေးပင်ဘူတာမှာ ဆင်းပြီး

စားခဲ့ပြီးပြီ၊ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲတော့မယ်”

ထိုအချိန် အိမ်ပြန်ရုံ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည်။

“အမေ့ပြေး ... အိပ်တုန်းလား”

“ဟင် ... ငါ့ဘေးမှာ မရှိဘူး။ အိပ်စကတော့ အတူတူ အိပ်တာပဲ ... အခု နိုးတော့ မရှိဘူး”

“ဟင် ... ဒီကောင်လေး ဘယ်သွားလဲ”

“သား ... ထွန်းထွန်း ... ထွန်းထွန်းရေ ...”

“သားလေး ... ထွန်းထွန်း”

“အိပ်ပေါ်မှာလည်း မရှိဘူး ... ခြံထဲမှာ ဆင်းသွားလား”

မူမူက နောက်ဘက်တံခါးဖွင့်ပြီး သွားကြည့်သည်။ ကိုလှငွေက အိမ်ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ခြံထဲမှာ မရှိ၊ ဟင် ... ဟိုဘက်ခြံထဲမှာ”

မူမူငွေက တစ်ဘက်ခြံထဲမှာ သားကို မြင်လိုက်သဖြင့် နောက်ဘက်မှ ထွက်ပြီး ခြံထဲဆင်းကာ တစ်ဘက်ခြံထဲမှာ ကစား နေသော ထွန်းထွန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သား ... ထွန်းထွန်း လာတော့၊ သားအဖေ ပြန်လာပြီ”

“ဟာ ... သား၊ ဒီမှာ ညီမလေးနဲ့ ကစားနေတာ”

“လာ ... သား၊ အဖေ တုတ်နဲ့ လာလိမ့်မယ်”

“လာပြီ ... လာပြီ”

ထွန်းထွန်းက အသံပြုပြီး ခြံထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“မေမေကလည်း ... သား ကစားနေတာပါဆို”

“တစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာ ကစားမယ့်အစား အိမ်ပေါ်မှာ ကစားပါလား”

“သားနဲ့ ... ဟိုဘက်ခြံက ညီမလေးက အတူတူ ကစားနေကြတာ ...

သူ့အဖေနဲ့ အမေကလည်း ... သဘောကောင်းတယ်”

“ဟာ ... ဒီကလေး၊ တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ ...

လာ ... မသွားနဲ့၊ ဒီတစ်ခါသွားရင် မေမေရိုက်မယ်”

“အီဆို ... သားမသွားရရင် ညီမလေးကို အိမ်မှာ ခေါ်ကစားမယ်”

“မကစားရဘူး ... အိမ်ကို ဘယ်သူ့မှ မခေါ်ရဘူး”

သားအမိနှစ်ယောက် နောက်ဘက်အပေါက်မှ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ အိမ်ထဲမှာ အဘွားဖြစ်သူရော ဖခင်ဖြစ်သူပါ ရုပ်စောင့်နေကြသည်။

“အစ်ကို့သားကို ... အစ်ကိုကြည့်ပြောဦး၊ မူမူတော့ ပြောလို့ကို မရဘူး ... ကြာရင် ဒုက္ခကောင်းကောင်း တွေ့လိမ့်”

မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... မူမူ၊ သားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မူမူက ထွန်းထွန်းနှင့် မပြင်ရသော ကလေးမလေးကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ ... တကယ်ပဲ ဟိုဘက်ခြံမှာ ဝိညာဉ်သရဲတွေ ရှိနေတာလား ... ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီ”

“အဲဒီကလေးမ သားအမိက ဒီအိမ်ထဲလည်း ဝင်ထွက်နေပုံပဲ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကိုလည်း ခေါက်တယ်၊ တင်းတွေလည်း စားသွားတယ်”

“သား ... ထွန်းထွန်း၊ အဲဒီကလေးမလေးက ဖေဖေတို့၊ သားတို့လို လူမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ... ဟင်”

“သရဲ ... သရဲ၊ သူတို့ကို သားပဲ မြင်ရတာ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားလည်း မမြင်ရဘူး ... နောက်ကို မသွားနဲ့ ... ဟုတ်လား”

“သား ... မသွားဘဲ၊ သူတို့လာရင်ရော”

“သားက ... ခေါ်ပြီး မကစားနဲ့ပေါ့”

“အီဆို ... သား မကစားတော့ဘူး”

“သားက ... လိမ္မာပါတယ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မကစားနဲ့နော်”

“တုတ်ကဲ့”

ထွန်းထွန်းထံမှ သဘောတူညီချက်ယူပြီး မိသားစု စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုနေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ဘက် သမ်းလာသည်။ မိုးက

တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ မိုးချွန်းသံ မကြားရတော့။

“အိတ် ... အိတ်”

“အိတ် ... အိတ်”

အပြင်က တံခါးခေါက်သံစိတ်စိတ် ကြားလိုက်သဖြင့် ...

မူမူငွေး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

တိုလှငွေက ညစာထမင်းစားပြီး သားဖြစ်သူနှင့် အိမ်ရာပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။

သားဖြစ်သူက ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြောခိုင်းနေလား၊ ပုံပြင်ပဲ ပြောခိုင်းနေလားမသိ၊ အိပ်ပျိုးရီက တရားစာအုပ် ဖတ်နေသည်။

“ညည်းအပေ ... ပြန်လာတာဖြစ်မယ်”

“သမီး ... သွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်”

အချိန်က ခုနစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ မိုး

တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်ပို. အသံဆူညံခြင်း မရှိ။ တံခါးသံ ပိတ်ပြင်ပြင် ကြားရသည်။

တံခါးဝရောက်ပြီး တံခါးဖွင့်တော့ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သေချာအောင် အပြင်ထွက်ပြီး ရှေ့ဝဲယာ ကြည့်သည်။

လူမရှိ။

သို့ကြောင့် တံခါးပြန်ပိတ်မည်အပြု ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲ တွန့်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုက ဝင်ရောက်တိုးတိုက်သွားသလို

စားလိုက်ရသည်။

မူမူငွေး တံခါးကို အသေအချာ ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

“မူမူ ... ဘယ်သူလာတာလဲ”

ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ထွန်းထွန်းတို့ အဘိုးလား”

ဘယ်လိုမေးမေး ပြန်မဖြေ၊ မျက်နှာငေးငေးပိုင်ပိုင်နှင့် ညီခန်းက ခုံပေါ် ဝင်ထိုင်နေသည်။

“သားရေ ... မောင်လှငွေ”

“ဗျာ ... အမေ”

“အပြင်ထွက်ခဲ့ကြဦး”

ကိုလှငွေတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာသည်။

“သည်မှာ မင်းမိန်းမ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး
အပြင်က တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ထွက်ကြည့်ပြီး ပြန်ဝင်လာတာ
ပူပူခိုခိုကြီး လုပ်နေတယ် ... ဘာမှ မေးလို့မရဘူး”

“ပူပူ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အပြင်မှာ ဘာတွေ့လို့လဲ
ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ခေါင်းကြီးခိုင်ကာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်
နေသည်။

ထိုအချိန် အခန်းထဲမှ ထွန်းထွန်းလေး ထွက်လာသည့်
“ဖေဖေကလည်း ... အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး
မလာဘူး”

အနီးသို့ ရောက်လာသော ထွန်းထွန်း မျက်နှာပြုံးသွား
“ဘွားဘွား ... ညီမလေးနဲ့ သူ့အဖေ ရောက်နေတာ
“ဟယ် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ခုံပေါ်မှာ ဒီမှာ ... သူ့အဖေ၊ ဒီမှာ ... ညီမလေး
“ဘုရား ... ဘုရား၊ မိခင်အရင်းမူမူကို မိခင်ဟု မပြော
လူကြီးတွေ မမြင်ရသော တစ်ဘက်ခြံမှ သားအမိဟု ဆိုနေသ

“သားလေး ... သူတို့ကို မြင်လား”
“မြင်တာပေါ့ ... သူတို့ အိမ်ကို လာလည်တာနဲ့တူတာ

“ကိုကိုနဲ့ ကစားမလို့ လာတာလား”

“ဟင် ... ခေါင်းခါတယ်၊ မကစားဘူးလား ... ဖေဖေနဲ့

အဖေ့ကို ကြောက်လို့လား”

“တုတ်တယ်တဲ့”

မူမူငွေးက သည်အတိုင်း ငြိမ်နေသည်။ သရဲမဝိညာဉ်
အားကပ်နေပုံရသည်။

“သား ... သူတို့သားအမိနဲ့ စကားပြောလို့ရလား”

“ဟိုဘက်ခြံမှာတော့ သားတို့ ပြောကြတယ် ... အခု

တော့ မပြောဘူး၊ သားမေးတာကို ခေါင်းလှုပ်ပြီး ပြောနေတယ်”

“ဟိုဘက်ခြံမှာနေ ... ဒီလို မလာနဲ့လို့ ပြောလိုက်”

“သားတို့ သွားကစားရမယ်ဆို ပြောပေးမယ်လေ”

“သားက ... နောက်မှ ကစားရမယ်၊ အခု ... ပြန်

ခေါင်းလိုက် ... ဟိုဘက်ခြံမှာနေ ဒီကိုမလာနဲ့လို့ ပြောလိုက်”

ထွန်းထွန်းက အဘွားဖြစ်သူ ပြောခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြော

သည်။

“ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မြေးရေ ... ထွန်းထွန်း”

“သား ... မင်းအဖေ ပြန်လာပြီ၊ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်
ကိုလှငွေက တံခါးဖွင့်ပေးရန် ထွက်သွားစဉ် ...

“ဟင် ... သူတို့ ထွက်သွားပြီ၊
ဘိုးဘိုးကြီးလာလို့ ... ညီမလေးတို့ ထွက်သွားပြီ”
ထွန်းထွန်းက ထအော်ပြောသည်။

“ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ ... မြေး”
“မသိဘူး ... ထိုင်နေရာက ပျောက်သွားတာပဲ”
“ဟင် ...”

ဦးအေးလွင် ပြန်လာသည့်အတွက် ပျောက်သွားသည်
ဆိုသော သရဲမသားအဓိက ဘယ်ရောက်သွားသည်လဲ ... အပြင်
ကို ထွက်သွားသည်လား ... အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသည်လား၊
မသိ။ ထွန်းထွန်းပင် မမြင်လိုက်ဟုဆိုသည်။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး အထဲဝင်လာသည်။ မူပူက ပုံမှန်
ပြန်ဖြစ်လာသည်။ အပြင်မှာ လူမတွေ့သည့်အတွက် တံခါးပြန်ပိတ်
စဉ် ... ရိပ်ကနဲ လူကို ဝင်တိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး နောက်ထို
ဘာမှ မသိတော့ဟု ပြောလာသည်။

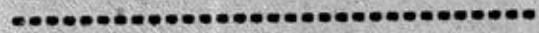
သည်ည ... အသားဟင်းမချက်။ ငါးရုံကို ချဉ်ပေါ်
ရွက်နှင့် အူပေါက်ချက်ထားသည်။ ငါးပိရည် တို့စရာတစ်ခွက်

ဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိနေသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ဦးအေးလွင်က ခြေရင်းအိမ်မှာရှိသည့်
သရဲက သည်အိမ်ကို ဘာကြောင့် လာပတ်သက်နေသည်ကို စဉ်းစား
အရ ရှိနေသည်။ အားသည့်ရက်မှာ သရဲနှိမ်နင်းနိုင်မည့် ဆရာရှာပြီး
အိမ်ကို သရဲမလာနိုင်အောင် လုပ်ထားမည်ဟုဆိုသည်။

ရှင်နာရီခွဲခန့်မှာ ထွန်းထွန်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကိုလှငွေ
တို့လင်မယားလည်း ကိုးနာရီခန့် အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး အိပ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... အဖေ ... အဖေ”

“မြခင်ရေ ... အဖေဆုံးပြီ”

အသက် (၇၀)ကျော်ရှိ ဦးစံမောင်တစ်ယောက် လူကြီး
ရာဂါနှင့် ဆုံးသွားသည်။

ဖခင်ကြီး မမာစဉ် မမြခင်တို့ လင်မယား၊ နေ့မအိပ်
ညမအိပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

မမြခင်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ပျက်
ကပ်လုပ်ဖြစ်သည်။ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက် လောင်း
စားမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်။

အိမ်ထောင်မပျက်ခင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဦးစံမောင်က အိမ်ထောင်အသီးသီး ကျနေသည့် သားကြီးနှင့် သမီးငယ်တို့အား လူကြီးများရှေ့မှောက်မှာ အမွေခွဲပေးခဲ့သည်။

လယ်ဆယ်ငါးဧက ရှိသည့်အနက် သားကြီးကိုတင်သိန်းနှင့် ဇနီးမတင်တို့ကို လယ်ဆယ်ဧက၊ လှည်း ခွားနှင့် ပိုက်ဆံအချို့ ပေးခဲ့သည်။

သမီးငယ် မမြခင်တို့လင်မယားကို အိမ်နှင့်ခြံ၊ လယ်ငါးဧကပေးခဲ့သည်။ ဦးစံမောင် မသေမချင်း သမီးငယ်လင်မယားက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ကိုတင်သိန်းလည်း ရရှိသော အမွေမှန်သမျှ လောင်းကစားလုပ်ပစ်သဖြင့် ဇနီးမတင်က လင်မယားကွာရှင်းပြီး ဆင်းသွားသည်။

ဦးစံမောင်ထံ အရက်မူးအောင် သောက်ပြီး၊ အိမ်နှင့်လယ်ငါးဧကကို ကြေးသင့်ပြီး ခွဲပေးရန် လာရောက်အရေးဆိုသည်။

ထိုအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်သည်။ ဦးစံမောင်ကလည်း အမွေခွဲပေးစဉ်ကပါသော လူကြီးများ သက်သေထားပြီး ရပ်ကွက်ရုံးတိုင်သည်။

ရဲစခန်းမှာ အချုပ်ခံရသည်။ အချုပ်က လွတ်သည်နှင့် ပြန်လာပြီး အမွေတောင်းပြန်သည်။

အသက်အရွယ်ကြီးပြိုင်သော ဦးစံမောင်လည်း သားဆိုးနှင့် သမီးကြား ပြဿနာကိုဖြည့်ပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေကာ အိမ်ရာထဲ လဲတော့သည်။

ရဲစခန်းကရော ရပ်ကွက်လူကြီးများကပါ အမွေကိစ္စနှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြဿနာတက်ပါက အချုပ်ထဲ မပို့တော့ဘဲ ထောင်တန်းချုပ်မည်ဟု ပြောထားသည့်အတွက် အမွေစကား လုံးဝမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

ဦးစံမောင် သေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့်အကြာ မိုးအကုန်ဆောင်းဦးအရောက် မမြခင် ကိုအေးဖေတို့လင်မယားလည်း အိမ်တောင်းကို ပြန်ဖျက်ပြီး အုတ်၊ ဘီလပ်မြေဝယ်ကာ တစ်ထပ်တိုက်လေး ပြန်ဆောက်ကြသည်။

ဦးစံမောင် မနာမကျန်းဖြစ်စဉ်နှင့် သေဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့် ကြာသည်အထိ ပြဿနာမရှာဘဲ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသော ကိုတင်သိန်းတစ်ယောက် ပေါက်ချလာပါတော့သည်။

အိမ်နှင့်ခြံကို မပေးချင်လျှင် လယ်ငါးဧကကို ပေးရမည်ဟု တောင်းပါတော့သည်။ အချိန်က ညံ့ရှစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ ဘုန်းအတူ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် လောင်းကစားဖက် ငါးယောက်ခန့် ပါလာသည်။ အားလုံး စားရှည်ကိုယ်စီနှင့်ပြစ်သည်။

ရဲတိုင်းမည် တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဟု ပြောသည့်အတွက် ကိုတင်သိန်းက ယောက်ဖဖြစ်သူအား ဓားနှင့်ထိုးသတ်ပစ်သည်။

ကိုယ်ဝန်လေးလခန့်ရှိသည့် ညီမနှင့် သုံးနှုန်းအရွယ်ခန့် သမီးလေးကိုပါ ရက်စက်စွာ သတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူနှင့် ပါလာသူငါးယောက်နှင့်အတူ အလောင်းများကို သယ်သွားပြီး ... ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

ရဲက မသင်္ကာ၍ ကိုတင်သိန်းကို ရှာဖွေရာ မည်သည့် နေရာအထိ သွားပြီး ပုန်းရှောင်နေသည် မသိ။ ယနေ့တိုင် ဝမ်းမမိသေးချေ။

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

အနီးက အားပါးတရ ငိုရှိုက်သံကြောင့် ... ကိုလှငွေ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားသည်။

“မူမူ ... မူမူ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

ဘာမှ မေးမရာဘဲ ငိုပြီးတော့သာနေသည်။

“မူမူ ... မူမူ ... ဘာကြောင့်ငိုတာလဲ”

အချိန်က ည ခင်းတစ်နာရီခွဲခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်နေရာက ထငိုနေသည်။

ထိုစဉ် ထွန်းထွန်း နိုးလာသည်။

“ဗေဗေ ... ဘေးမှာ ညနေက အိပ်လာတဲ့ အဒေါ်ကြီး ငိုနေတယ်”

“ဟင် ...”

“ဗေဗေဘေးမှာ ညီမလေးရဲ့အမေ ရောက်နေတယ်”

“မဟုတ်ဘူးသား ... အဲဒါ မေမေ ...

သားရဲ့မေမေလေ ...”

ထိုစဉ်မှာပဲ ထွန်းထွန်းပါးဝပ်က အံ့အားသင့်သည့်အသံ ထွက်လာသည်။

“ဟင် ... ညီမလေးရဲ့အမေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သားရဲ့

မေမေ ဖြစ်သွားပြီ”

“မူမူ ... မူမူ ... ဘာလို့ ငိုတာလဲ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထထိုင်ပြီး အားရပါးရ ငိုနေလို့”

“ငိုတယ် ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မသိဘူး၊ အိပ်နေရာက အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရသလို ဖြစ်ပြီး နိုးလာတာဖြစ်မယ်”

“ဘာတွေပြင်လဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲလား မသိဘူး ... ကျွန်မမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သမီးလေးတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်။ အစ်ကိုက အရက်သမား လောင်းကစားသမား သူက အဖေ့ဆီက အမွေတောင်းတယ်။ အဖေက နှမယောက်အညီအမျှ ခွဲထားပေးပြီးပြီ။ အဖေလည်းသေပြီးရော ကျွန်မ ရတဲ့ အမွေ သူ့ကို ပေးရမယ်ဆိုပြီး လူအုပ်စုနဲ့ လာပြီး ကျွန်မနဲ့ ကလေးရော ယောက်ျားရော သတ်ပစ်ကြတယ်။

အဲဒီလို အသတ်ခံလိုက်ရလို့ ကြေကွဲပြီး ထိုင်တာ ... ပြီးတော့ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ သားနဲ့ ယောက်ျားနဲ့။ အိပ်မက်ထဲကငိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“စောစောက ထိုင်တာ မူပူမဟုတ်ဘူးလို့ မင်းသားက ပြောနေတယ်။ ညီမလေးရဲ့ မေမေက ဖေဖေဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်တဲ့ ... ခဏကြာမှ ထွက်သွားတာဖြစ်မယ်”

“အဖေတို့ကို နှိုးပြီးပြောရင် ကောင်းမလား”

“မနှိုးပါနဲ့ ... အဖေက အလုပ်ပင်ပန်းလာတာ အိပ်ပါစေ၊ ကျွန်မ ထိုင်တာ ... တိုးတိုးလား ကျယ်ကျယ်လား”

“ကျယ်တာပေါ့ ... ကိုယ်တောင် လန့်သွားတယ်”

“ဒီလောက် အောက်ထပ်မှာ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်နေတာ၊ အမေနဲ့အဖေတို့ အိပ်မောကျနေလို့ မသိတာဖြစ်မယ် ... အိပ်ပါစေတော့”

“အင်း ... သရဲသားအမိကတော့ ဘာကြောင့် အိပ်ပေါ်ရောက်လာတာလဲ ... စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

“သား ... ဒီအခန်းထဲမှာ သရဲသားအမိ ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး ... ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး”

ကိုလှငွေတို့လည်း အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားပြီး အိပ်လိုက်ကြသည်။

မနက်ခုနစ်နာရီခန့်မှ နိုးလာကြသည်။

ဦးအေးလွင်က သည်နေ့နားပြီး နောက်နေ့ရထားနှင့် လိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့လုံး မိုးအုံ့လိုက် မိုးပွဲပွဲလေး ရွာလိုက်နှင့် ရှိနေသည်။ ညနေလေးနာရီခန့် မူပူက ထမင်းတင်းချက်ပြုတ်ရင်း အဝတ်များ အုတ်ကန်ဘေး ထိုင်လျှော်ပွတ်နေသည်။

ထွန်းထွန်းက ခြံထဲဆင်းကစားနေသည်။

ထိုအချိန် တစ်ဘက်ခြံထဲမှ ကလေးမလေးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ထွန်းထွန်းတစ်ဘက်ခြံထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

“လာ ... ကိုကို၊ စကားထိုင် မပြောတော့ဘူး။ ခြံထဲမှာ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားကြမယ်”

“ညီမလေးကပြေး ... ကိုကိုက လိုက်မယ်”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစား နေကြသည်။ ထိုသို့ ကစားနေရင်း ခြံထောင့်ရှိ ရေတွင်းအနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

“လာ ... ကိုကို၊ ရေတွင်းပေါ်တက် ရေကူးကြမယ်”

ကလေးမလေးက အလွယ်တကူ တက်သွားသော်လည်း ထွန်းထွန်းက တက်၍မရ ခြင်နေသည်။

“လာလေ ... ကိုကို၊ လက်ကမ်းပေးလိုက်”

ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှ ကလေးမလေးက လှမ်းပေးလိုက် သောလက်ကို ဆွဲယူပြီး ရေတွင်းဘောင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“လာ ... ကိုကို၊ ရေထဲဆင်းပြီး ရေကူးကြမယ်”

ထိုစဉ် ခြံထဲမှာ ကစားနေသော သားဖြစ်သူကို မမြင် သဖြင့် တစ်ဘက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ရေတွင်းနှုတ်ခမ်း ဘောင်ပေါ် တက်ရပ်နေသည့် သားကို တွေ့လိုက်သည်။

“မူမူရေ ... ဟိုဘက်ခြံမှာ မင်းသား ရေတွင်းပေါ် တက်နေတယ်”

ကိုလှငွေက ဇနီးဖြစ်သူအား အသံလှမ်းပြုရင်း သူက ရေတွင်းရှိရာသို့ ပြေးသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ အမေ ... လာပါဦး”

ဘာမှ မပြောဘဲ မူမူလည်း တစ်ဘက်ခြံသို့ ပြေးသည်။ ကိုလှငွေ ရေတွင်းနားမရောက်ခင်မှာပင် ထွန်းထွန်းက ရေထဲ ခုန်ချသွားသည်။

“သား ... မခုန်နဲ့ ... မဆင်းနဲ့”

သူ့အသံက နောက်ကျသွားသည်။ ကလေးက ရေထဲ ရောက်သွားသည်။ ကိုလှငွေသည် ပုဆိုးခါးတောင်းကြိုက်ပြီး ရေထဲ လိုက်ခုန်ဆင်းတော့သည်။

ရေထဲရောက်သွားတော့ ကိုလှငွေ ရေထဲမှ သားဖြစ်သူကို အမြန်ဆယ်ရန် အောက်ခြေတိုင် ငုပ်ဆင်းလိုက်သည်။

ရေတွင်းထဲမှာ သူမြင်လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထိုအရာ သူ့လက်ထဲ ပါလာသည်။

ဆံပင်တွေကျွတ်၊ မျက်စိနှစ်လုံး ပြူးထွက်ပြီး အရိုးခေါင်း မျက်နှာကြီးနှင့် အဝတ်စုတ်များ ဝတ်ဆင်ထားသော သရဲကြီး ခြင်နေသည်။

သို့ကြောင့် ဆုတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်လိုက်

သည်။ ဆံပင်ဖွာလံကျ လွှင့်မြောနေပြီး အရိုးစုမျက်နှာနှင့် သရဲမ
တစ်ကောင်က သူ့ခြေထောက်များကို ဆွဲနှစ်ချနေသလို စောစောက
သရဲကြီးကလည်း သူ့ကို လိုက်ဖမ်းနေသည်။

ထိုသရဲများလက်မှ လွတ်အောင် ရှောင်ရင်း ရေထဲနှစ်မြှုပ်
သွားသော သားဖြစ်သူကို ရှာသည်။ သူ့အနီး ရေထဲ ဗောဇော
ပေါ်နေသော ကလေးလေးကို သားအမှတ်နှင့် ဆွဲလိုက်ရာ ကလေး
သရဲမလေး ဖြစ်နေသည်။

ပါးစပ်ကြီးဟာပြီး မျက်လုံးပြူးပြုသည့်အတွက် လွှတ်လိုက်
ရပြန်သည်။ ထိုကလေးမလေးနောက်မှာ သားဖြစ်သူကို မြင်လိုက်
သည်။

သရဲတွေလက်မှ လွတ်အောင်ရှောင်ရင်း သားဖြစ်သူထံ
ကူးသွားသည်။ သားဖြစ်သူကို ဖမ်းဆွဲမိသွားသည်။ ထို့နောက်
ရေတွင်းနံရံကို ခြေကန်ပြီး အပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

အပေါ်မှာ သူမသိသော သူများနှင့် ဇနီးမူမူကို တွေ့လိုက်
သည်။ သူတို့ ချပေးသော ကြိုးကို ထိန်းဆွဲရင်း သားဖြစ်သူကို
ကြိုးသိုင်းချည်ပြီး ဆွဲတင်စေသည်။

သူ ... အပေါ် ရောက်သွားတော့ သားဖြစ်သူ ရေခွက်
သတိမေ့နေသည့်အတွက် ရေအန်အောင်လုပ်၊ အသက်ရှူအောင်

လုပ်ရပြန်သည်။ ရင်ဘတ်ကို ဖိလိုက်၊ ပါးစပ်ကလေးပူတ်သွင်း
လိုက်နှင့် သုံးကြိမ်ခန့် လုပ်ပေးမှ ရေများ ပြန်အန်ထွက်ကာ
သတိပြန်ရလာတော့သည်။

ရေတွင်းဘေးမှာ ... ကိုလှငွေ မသိသည့် ယောက်ျား
နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့ပါ ရှိနေသည်။

မူမူငွေက ရှင်းပြသည်။

သူ အော်တစ်အကူအညီ တောင်းသည့်အသံကြောင့်
ခေါင်းရင်းအိမ်မှာရှိသည့် လူများ ပြေးလာ၍ အကူအညီပေးသည့်
အကြောင်း ပြောပြသည်။

ထို့နောက် ထွန်းထွန်းအား ပွေ့ချိုပြီး အိမ်သို့ ပြန်၍
ခေါ်လာကြသည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်ရှိ လူသုံးယောက်မှ တစ်ယောက်
ပြန်သွားပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်သို့ ပြောင်းလာကတည်းက သရဲသားအမိကို မကြာ
မကြာ မြင်ရသည့်အကြောင်း ပြောပြတော့ ညက မူမူ အိမ်မက်
လိုလို မြင်မက်သိရှိခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ပြန်သိလိုက်ရသည်။

လူသတ်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက အဲဒီမြို့မှာ သရဲအတော်
အြောက်သည်အကြောင်းလည်း သိရသည်။ ထို့ပြင် ကိုလှငွေတို့
အိမ်မတိုင်ခင် သည်အိမ်မှာ နေသွားသည့် မိသားစုလည်း သရဲ

ခြောက်သည့်အထက်ကို မခံနိုင်တော့သည့်အတွက် ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုလူသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ခန့် ကြာသွားပြီဟု လည်း ပြောပြသည်။

“ဒီဆို ... အစ်ကိုတို့အိမ်ထက်ကိုရော သရဲရောက်လာပြီး မခြောက်လှန့်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ လာမခြောက်သေးဘူး ... သူ့ခြံရှေ့က ဖြတ်လွှားတဲ့တစ်ရက် အခြောက်အလှန့်ခံရဖူးတယ် ...

ညရှစ်နာရီလောက် အဲဒီခြံရှေ့က အိမ်ကို လမ်းလျှောက် ပြန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခြံရှေ့လည်းရောက်ရော ခြံထဲက ငိုသံကြားလိုက် တယ်။ ငိုတာမှ သားအမိငိုသံ ... အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်မိ တယ်။ ခြံတံခါးက ပွင့်နေပြီး ခြံဝမှာ သွေးတွေစက်လက်နဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ် ...

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနုနုနုကြီးပြီး အိမ်ကို ခြေကုန်သုတ် ပြေးလာခဲ့မိတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အကြောက်လွန်ပြီး စကား တော်တော်နဲ့ ပြောလို့မရဘူး ဖြစ်သွားတယ် ...

ဒီအိမ်မှာ သူတို့ကိုမြင်တာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ပျက်နှာတွေ နဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ခြောက်လှန့်တာ မခံရ

သေးဘူး”

“ဟာ ... ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မခြောက်ဘူးဆိုလို့ စောစောက ရေတွင်းပျက်ထဲမှာ သူတို့မိသားစုသုံးယောက်ရဲ့ ကြောက်စရာပျက်နှာကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ကို ရေထဲပိုင်းနှစ် သတ် ကြတယ် ...

ကျွန်တော်က တွန့်ထိုးရုန်းထွက်ရင်း သားကို မရ ရအောင် ရှာတာ။ နောက်ဆုံး သားကို ပြန်ရလိုက်တယ်။ သားကို ရေထဲ ဆင်းအောင် ဆွယ်ပြီး ခေါ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထွန်းထွန်းက အဘွားပေါ်မှာ အဝတ်အစား လဲပေးထားပြီး မှိုန်းနေသည်။ ဘာမှ မေးမရသဖြင့် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေ သည်။ ဘာမှ မေးလို့မရလျှင် ဆေးရုံခေါ်သွားရန် စိတ်ကူးထား ကြသည်။

“ကျွန်တော် ... ဒီသရဲသားအမိကို အိမ်မလာအောင် ဆရာကောင်း သမားကောင်းရှာပြီး ကာကွယ်ထားချင်တယ်။ အစ်ကို တို့က ဒီမှာနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဆရာကောင်းကောင်း အဆက် အသွယ် မရှိဘူးလား”

“ဟာ ... ရှိတာပေါ့။ အေးရွာမှာ အထက်လမ်းဆရာကြီး ဘိုးရှိုင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒီက ဆိုက်ကားငှားစီးသွား၊ အသွားအပြန်

အဆင်သင့်တွေ့ရင် တစ်နာရီ မကြာဘူး”

“အပန်းမကြီးရင် ... လိုက်ပေးပါလား ကို ...”

“ကျွန်တော်နာမည် ချစ်ရွှေပါ ... ကျွန်တော့်ဇနီးက မကျင်ရီ၊ စောစောက ပြန်သွားတာ မကျင်ရီမောင် ... ဆရာကြီး ပင့်ဖို့ ဒီနေ့အချိန်မရှိဘူး ... မနက်ပြန် သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခု ခြောက်နာရီဆိုတော့ နောက်ကျ နေပြီ။ မနက်မှပဲ သွားကြမယ်။ ကျွန်တော်နာမည်က လှဖွေ သူက မူမူဌေး၊ သားက ထွန်းထွန်း မှတ်ထားကြဦးနော်”

သို့ဖြင့် ကိုချစ်ရွှေ၏ အကူအညီနှင့် အေးရွာမှာနေသော ဆရာကြီးဘိုးရှင်ထံ ရောက်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက သူတို့ပြောစကား များ နားထောင်ပြီး သူလိုက်စရာပင် မလို၊ သူတပည့်နှင့် ပြီးသည် ဆိုကာ တပည့်ဖြစ်သူ နေထိုင်သည့် အောက်စုရွာသို့ လွှတ်လိုက် သည်။

သို့ကြောင့် သူတို့ဆိုက်ကားကို အောက်စုရွာသို့ နင်းပို့ စေသည်။ အောက်စုရွာမှာ ဆရာလေးကျော်သိုက်လို့ မေးသည်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်ကို အလွယ်တကူ ဟော့လိုက်သည်။ အချိန်က ကိုးနာရီဝန်းကျင်ဖြစ်၍ ညနေလေးနာရီခန့်မှ လာခဲ့သည်။

ဆိုက်ကားလွှတ်ပေးဖို့ မှာလိုက်သည်။ နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက် ကိုပါ အဆင်သင့်ရှာဖွေ ခေါ်ထားပါဟုလည်း မှာလိုက်သေးသည်။ ဆရာလေးကျော်သိုက်က ညနေမှ လာမည်ဆိုသဖြင့် ကားလုံး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ညနေလေးနာရီခန့် ရောက်တော့ မနက်က ခေါ်သွားသည့် ဆိုက်ကားကို လွှတ်လိုက်သည်။ ဆရာလေးကျော်သိုက် လွယ်အိတ် ဘစ်လုံးလွယ်ပြီး လိုက်လာသည်။

“ဆရာလေးခေါ်ခိုင်းထားတဲ့ နတ်ကတော် ခေါ်ကျင့်ပြုလည်း ရောက်နေပါပြီ”

“အခေါ် ... ညရှစ်နာရီလောက် ကျွန်တော်တို့နဲ့ သင်္ချိုင်း ထဲလိုက်ပြီး မဖဲဝါကို ပင့်ပေးပါ။ လိုက်မယ်မဟုတ်လား အခေါ်”

“သင်္ချိုင်းထဲကို ညရှစ်နာရီလောက်သွားမှာဆိုတော့ ဘယ် နှစ်ယောက် သွားကြမှာလဲ”

“ယောက်ျားသုံးယောက်နဲ့ အခေါ်နဲ့လေ ... ကျွန်တော် တို့ ရှိနေတာပဲ၊ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး”

“မင်းနဲ့ အခေါ်နဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဘယ်သွားရဲ ပါလဲ ... ဒီသူငယ်တွေပါ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သွားရဲပါတယ်”

“အိဆို ... အခု အခေါ်ကိစ္စရှိရင် ပြန်ဦး၊ ညခုနှစ်နာရီ

လောက် ပြန်လာခဲ့ပါ ...

အအိဘယ်မှာနေလဲ”

“သခွတ်ကုန်း တံတားနားမှာနေတာ”

“အော် ... နီးပါတယ်၊ ဆိုက်ကားနဲ့ လာခဲ့၊ အအိ ဆိုက်ကားခ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပေမယ်”

“အေး ... အိမ်နားက ဆိုက်ကား ခေါ်ခဲ့မယ်”

“နေဦး ... အအိ၊ ကျွန်တော် ဆိုက်ကား သွားခေါ်

ပေးဦးမယ် ... ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်”

ကိုလှငွေ ဆင်းသွားပြီး ... ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ဆိုက်ကားတစ်စီး ပါလာသည်။ အိမ်ကျင်မြဲလည်း ဆိုက်ကားစီးပြီး ပြန်သွားသည်။

ဆရာလေးကျော်သိုက်က ကိုလှငွေအား ကြက်တစ်ကောင် နှင့် ထမင်းတစ်အိုးချက်ပေးရန် ပြောရာ ကိုချစ်ရွှေက ကြက်သား ဝယ်ပေးမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုလှငွေက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက် သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ကိုချစ်ရွှေ စက်ဘီးနှင့် ပြန်ရောက် လာသည်။ ကြက်တစ်ကောင် ပါလာသည်။

ဆရာလေးကို အိမ်ပြန်ရန်နှင့် ကိုချစ်ရွှေတို့လင်မယားက

ညှိခံစကား ပြောနေကြသည့်အချိန်။ ကိုလှငွေတို့လင်မယားက ကြက်သားတစ်အိုးနှင့် ထမင်းတစ်အိုး ချက်နေကြသည်။

ကိုလှငွေက ကြက်ကိုပေးပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ ထွက်လာ သည်။ မူမူက ဟင်းအိုးနှင့် ထမင်းအိုးကို ချက်ပြုတ်ရင်း မီးဖိုထဲ မှ ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုညနေက မိုးလုံးဝမရွာ၊ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားမိုးရိပ် တို့ ကင်းစင်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ညရှစ်နာရီခန့် ရောက်လာသည်။ သူတို့ နေသောရပ်ကွက်နှင့် သင်္ချိုင်း အတန်ငယ်ဝေးသည့်အတွက် ... ဆိုက်ကားနှစ်စီးငှားစီးပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သင်္ချိုင်းဝမှာ ဆိုက်ကားနှစ်စီးကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့ လူစု သင်္ချိုင်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

သင်္ချိုင်းအတွင်း ဂူတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်ပြီး ဂူပေါ် ရှင်း လိုက်ကာ ငှက်ပျော့ရွက်များ ပြန်ခင်းလိုက်သည်။ ငှက်ပျော့ရွက်ပေါ် ထမင်းများပုံပြီး ကြက်သားဟင်းများကို အပေါ်မှ သွန်ချလိုက်သည်။ ဖလားခွက်ထဲ ရေသန့်ပုလင်းမှ ရေများ လောင်းထည့် လိုက်သည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ကျင်မြဲအား ကျောပေါ်

ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားစေကာ အုတ်ဂူဘေးမှာ ဒူးတုတ်ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချိ၍ မဖဲဝါထံ စိတ်ကို ညွတ်ထားစေသည်။

“ကဲ ... အဒေါ်၊ ကျွန်တော် မဖဲဝါကို ပင့်တော့မယ် ကိုလှငွေတို့က ... နောက်နား နည်းနည်းလေးဆုတ်ပြီး ရပ်နေ ... ဟုတ်လား”

ကိုလှငွေတို့က နောက်ဆုတ်ပေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီလောက်ဆို ရပြီ။ ကျွန်တော် ပင့် တော့မယ် ...

အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်၊ မြောက်ဝှံအတွင်း မဖဲဝါရှိသည်ဆိုပါက ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ကြွရောက်စေလိုပါသည် မဖဲဝါခင်ဗျား ...

မဖဲဝါအတွက် စားသောက်ဖွယ်များလည်း စီစဉ်လို့ လာပါ သည် ... ကြွရောက်ပြီး သုံးဆောင်တော်မူပါ မဖဲဝါခင်ဗျား”

တစ်ကြိမ်ခေါ်သည်၊ မထူးခြားသဖြင့် နှစ်ကြိမ်ခေါ်သည်။ သုံးကြိမ်မြောက် ပင့်ခေါ်ပြီးမှ သင်္ချိုင်းအတွင်း ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားလာကာ၊ မဖဲဝါရောက်လာပြီဟု သိလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ဒေါ်ကျင်မြတစ်ယောက် ခြေလက်များ ထူးခြားစွာ ကွေးကောက်လာလျက် ဂူပေါ်လွှားကနဲ ထိုင်နေရာမှ

ခုန်တက်သွားပြီး ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းများကို အားရပါးရ တားနေတော့သည်။

ကြက်ရိုးများကို မထွေးထုတ်ဘဲ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ငါးစား နေသည်။ ကြက်သားနှင့်ထမင်း ကုန်လုနီးပါးမှ ခေါင်းမော့ကာ ဆရာလေးကျော်သိုက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ ... ငါ့ကိုပင့်တာ ဘာကိစ္စလဲ ကျော်သိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အနောက်စုရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ ကိုလှငွေ တို့အိမ်မှာ သရဲသားအမိ ရောက်လာပြီး ... အိမ်သူအိမ်သား တွေ နေ့မနေရဲ ညမအိပ်ရဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စ အပေ မဖဲဝါ ... ကူညီပြီး နှင်ထုတ်ပေးစေချင်လို့ အခုလို ပင့်ပြီး အကူအညီတောင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“အေး ... အဲဒီသရဲသားအမိအပြင် သရဲတစ်ကောင် ရှိသေးတယ် ... မိသားစုသုံးယောက် အသတ်ခံရပြီး သေကုန်တာ၊ သူတို့ ကျွတ်လွတ်ချင်လို့ သူတို့ရှိနေကြောင်း ပြတာ၊ လူတွေကတော့ မြောက်လှန့်တယ် ထင်တာပေါ့ ...

သူတို့ကို ထွက်သွားစေချင်ရင် သူတို့ကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အရိုးစုတွေကို ပြန်ဖော်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်”

“သူတို့ရဲ့ ရုပ်အလောင်းတွေ ဘယ်မှာ မြှုပ်ထားလဲ

သိရင် လမ်းညွှန်ပေးပါခင်ဗျာ”

“အေး ... သူတို့ခြံရဲ့ နောက်ဘက် ကိုက်တစ်ရာ လောက်မှာ မအူပင်အိုကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်။ အဲဒီအပင်ရဲ့ခြေရင်း မြောက်ဘက်မှာ တူးကြည့်လိုက်၊ အရိုးစုလေးစု ကျေ့လိမ့်မယ်။ မီးရှို့ပစ်လိုက် ...”

ပြီးရင် သူတို့ခြံနဲ့ လယ်ကို လူကြီးတွေ တာဝန်ယူပြီး ရောင်းပေးလိုက် ... ရတဲ့ငွေကို ဘုရားရွှေချတာတို့၊ ကျောင်းကန် ဘုရား လှူတာတို့၊ ဆွမ်းဆန်စိမ်း လှူတာတို့၊ လုပ်ပေးလိုက်။ သူတို့အတွက် အမျှပေးဝေလိုက်။ ဒီလို သူတို့ပစ္စည်းဥစ္စာအပေါ် စွဲလမ်းစိတ် ပျောက်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အခု ... သည်မိသားစုကို သတ်တဲ့တရားခံကိုလည်း ဝေးသားဘူးလို့ သိရပါတယ်။ သူတို့ သေကုန်ပြီလား”

“သူတို့ ဖားကန်ဘက်ကို ထွက်ပြေးတယ်။ ရှာနိုင်ရင် မိလိမ့်မယ်။ ခြောက်ယောက်ထဲက နှစ်ယောက်သေသွားပြီ။ လေး ယောက်တော့ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေမဖဲဝါ ပြောတဲ့အတိုင်း အလောင်း တွေတူးဖော်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး ... သိချင်တာ သိရပြီဆို ... ငါ သွားတော့မယ်”

ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီးသည်နှင့် မဖဲဝါ ထွက်သွားတော့သည်။ ဒေါ်ကျင်မြလည်း ဂူပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လဲကျသွားသဖြင့် ... ကျော်သိုက်က သတိပြန်လည်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ကျင်မြ သတိပြန်ရလာသည်နှင့် အားလုံး အိမ်သို့ ဆိုက်ကားနှစ်စီး စီးပြီး ပြန်လာကြသည်။

ဆိုက်ကားပေါ်မှာ သင်္ချိုင်းထဲက အတွေ့အကြုံများကို တအံ့တဩ ပြောဆိုလာကြသည်။

“ကြက်သားအရိုးတွေ ဒေါ်လေး ငါးစားတာ ကြက်ရိုး မစူးဘူးလား”

“ဟဲ့ ... ငါ သိတောင် မသိဘူး။ ငါ့ဗိုက်ထဲတော့ အစာ မရှိသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုချစ်ရွှေ၊ ဒေါ်လေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မဖဲဝါ ဝင်ပူးကပ်ပြီး စားသွားတာ။ စားသမျှ ဒေါ်လေးဝမ်းဗိုက်ထဲ မဝင်ဘဲ မဖဲဝါပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားတာ။ ကြက်တစ်ကောင်လုံးရဲ့ အရိုးတွေ အကုန်စားသွားတာသာကြည့်ပေါ့”

“ကျုပ်ဖြင့် ... ကြည့်နေရင်း အတော်ကို အံ့အား သင့်နေတာ”

မကြာခင် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ရဲစခန်း သွားအကြောင်းကြားပြီး အလောင်းများကို ဖော်လိုက်ကြသည်။

အသတ်ခံရတာ သုံးလောင်းဖြစ်ပေမဲ့ မမြခင်မှာ ကိုယ်ဝန် လေးလ ပါသွားသည့်အတွက် လေးလောင်းဖြစ်သွားသည်။ ရဲတစ်စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် သချိုင်းသို့ သယ်သွားကြကာ မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

ရဲကလည်း တရားခံ ဖမ်းမိနိုင်ရေး ... ကချင်ပြည်နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြတော့သည်။

ဦးအေးလွင်၊ ဒေါ်ပြုံးရီတို့ ဦးစီးပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးများ အကူအညီနှင့် မမြခင်တို့ ခြံနှင့် လယ်ကို အားခြင်း သက်သာသော ဈေးနှင့် ရောင်းချပေးကြသည်။

ယောက်ျားထက် အနည်းငယ် လျော့ရောင်းသဖြင့် မကြာခင် ရက်မှာပင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုရောင်းရငွေများကို မဝဲဝါမှာခွဲသည့်အတိုင်း ဘုရားရွှေ ချရန်လှူသည်။ ကျောင်းဆောက်လုပ်သည်နေရာမှာ ထည့်လှူသည်။ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်း ကွမ်း ဆေးအတွက် ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းပေးသည်။ ထိုသို့ လှူပြီး ရွာလူကြီးများနှင့် ဦးအေးလွင်တို့ မိသားစု ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ကာ အကျွတ်အလွတ် ရေစက်ချ

တရားပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့သည်။

ထိုအလှူပွဲပြီးသည်နှင့် သေဆုံးသူအလှူရှင်များ နာမည် ဖော်ကာ အမျှပေးဝေလိုက်သည်။ အလှူပွဲ ပြုလုပ်ပြီးနောက်ပိုင်း ကိုလှငွေတို့အိမ်ပေါ်သို့ မည်သည့်သရဲမှ တက်မလာတော့ပါ။

ကားပေါ်မှာ

“ကျော်လှိုင် ... မင်းက ခေါင်းကမ”

“တော်တော်လေးတဲ့ ... အဘွားကြီး”

ဇော်ထွန်းက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမပြီး ကျော်လှိုင်က ခေါင်းကမကာ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လမ်းဘေးမှာ ပေါက်နေသည့် ကိုင်းပင်များနောက်ဘက်သို့ သယ်သွားကြသည်။

“ဒီမှာပဲ ပစ်ထားခဲ့မယ်။ မနက်အထိ ဘယ်သူမှ သိဦးမှ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်ဆို ငါတို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

“အေး ... ချပြီ၊ မင်းလည်း ချတော့”

နှစ်ယောက်သား အလောင်းကောင်ကြီးကို ချထားလိုက်ပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် သူတို့နောက်မှ မည်သည့်ကားမှ ဖြတ်ကျော် သွားခြင်း မရှိသေး။ ဟိုနောက် ဝေးဝေးမှာတော့ ကားမီးရှောင် လေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူတို့ ကားပေါ်တက်ပြီး ခပ်မှန်မှန် မောင်းခဲ့သည်။ နောက်ကား မကြာခင် ကျော်တက်သွားသည်။ အဝေးပြေး ခရီးသည်တို့ကားဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းမှ ကားသုံးစီးခန့် ဖြတ်သွားသည်။ သူတို့ကားကို ကွေ့ကြောရှာရန် လမ်းအလယ် ကျောကို ယူထားသည်။

အဝေးပြေးလမ်းမှာ အလယ်ကွေ့ကြောကို တော်တော်နှင့် မတွေ့။ လေးငါးမိုင်ခန့် ရှေ့ကို မောင်းလာပြီးမှ ကွေ့ကြောတစ်ခု တွေ့လိုက်သည်နှင့် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပြန်ကွေ့ပြီး ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်မောင်းခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းက အမှတ်(၃)လမ်းထိပ် မန္တလေးလမ်းတောင်း နှင့် အဝေးပြေးလမ်းဆုံသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် နှစ်ယောက်သား ကားနှင့် ထွက်လာစဉ် ခရီးဝေးထွက်လာပြီး ထိုတာဆုံမှာ ကားပျက်နေသော အသက် ၅၅-နှစ်ခန့် အဖေကြီးက ကားကို လာငှားသည်။ နေပြည်တော် အသွားအပြန် ငှားသဖြင့် တစ်သိန်းတောင်းရာ နောက်ဆုံး ရှစ်သောင်းနှင့် တည့်ပြီး လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ခရီးဆောင်အိတ်များ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး မောင်
လာရာ ၁၁၅-မိုင်မှာ ညစာဝင်၍ စားသောက်ကြသည်။

စားသောက်ပြီး ကားပေါ်ပြန်အတတ် ... အအေးကြီးတ
သူ့အိတ်တစ်လုံးကို ဝှင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်လှိုင်က နောက်
ကြည့်မှန်မှ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခရီးဆောင်အိတ်အပြည့်
ငါးထောင်တန် တစ်ထောင်တန်အုပ်များကို မြင်လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအပြည့်ရှိလျှင် အနည်းဆုံး
သိန်း(၂၀၀)ခန့် ရှိမည်ဟု စိတ်နှင့် မှန်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့ပြင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း တစ်ကျပ်သားထက်
မနည်းသော ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် တစ်ဖက်ကို ငါးကွင်းခန့် ဝှ
လက်ကောက်များကို ဝတ်ဆင်ထားသေးသည်။

ကျော်လှိုင်က ဇော်ထွန်းကို လက်ကုတ်သည်။ မျက်ရိ
မျက်ကဲပြသည်။ အတင်းပါးသော ဇော်ထွန်းကလည်း ခေါင်းညှိ
ပြသည်။

စားသောက်ဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပန်းကန် စားလာသ
အအေးကြီး ကားပေါ်မှာ မျက်လုံးများ စင်းကာ အိပ်ပိုက်နေ
နေပြည်တော်ရောက်ပို့ မိုင်ငါးဆယ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။

နောက်မှာ ကားဝေးသည်ကို ကြည့်ပြီး အအေးကြီး

သတ်ကာ လမ်းဘေးချုံ့နောက်မှာ ချုံ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေထွေလက်ဝတ်
လက်စားများ အကုန်ယူလာခဲ့သည်။

အိတ်ထဲမှာ ထင်သည့်အတိုင်း ပိုက်ဆံအုပ်များက အိတ်ကြီး
တစ်လုံးအပြည့် ရှိနေသည်။

ရန်ကုန်ဘက်သို့အပြန် စောစောက ဝင်ရောက်စားသောက်
ခဲ့သော ၁၁၅-မိုင်စခန်းကို ကျော်လာသည်။

“ဟာ ... နောက်မှာ”

“ဘာလဲ ... ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ရှိတယ် ... အဘွားကြီး ကားပေါ် ပြန်ရောက်နေပြီ”

ကားမောင်းနေသော ဇော်ထွန်းက နောက်ကြည့်မှန်မှ
အအေးကြီးကို မြင်သည်ဟု ပြောနေသော်လည်း ကျော်လှိုင်က
ဘာမှ မမြင်။ သူ့ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ အဝတ်အစားထည့်
သည့် အိတ်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်နှစ်အိတ်ကိုသာ တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဇော်ထွန်း၊ အဘွားကြီးရဲ့ အဝတ်အစားအိတ်ထဲ

မှာကြည့်ပြီး ဘာမှမရှိရင် လမ်းဘေးပစ်ထားခဲ့မယ်”

“လုပ်လေ ... လှမ်းယူလိုက်၊ အဘွားကြီး ပျောက်
ဆွားပြီ”

ကျော်လှိုင်က ရှေ့မှကုန်းပြီး အဝတ်အစားအိတ်ကို လှမ်းယူ

လိုက်သည်။ လက်ထဲရောက်သည်နှင့်ပွင့်ပြီး လက်ထိုးနှိုက်ကာ ရှာသည်။

“အထဲမှာ ချောင်ချောင်လေး အဝတ်အစားသုံးစုံလောက်ပဲ ပါတယ်။ ဘာမှ မရှိဘူး ... ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်”

ဇော်ထွန်းက ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး မောင်းပေးသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ လမ်းဘေးချုံ့နောက်ရောက်သည်အထိ လွှင့်ပစ် လိုက်သည်။

သူတို့၏ကားနောက်မှ ကားအတော်များများ ကျော်တက် သွားကြသည်။ အဝေးပြေးကားကြီးများက ပိုများသည်။

“ဟာ ... နောက်မှာ ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ”

“နင်တို့ နေပြည်တော်မသွားဘဲ ရန်ကုန်ကို ဘာကြောင့် ပြန်မောင်းနေတာလဲ”

“နေပြည်တော်ကို သွားနေတာပါ”

“ကောင်လေးတွေ ... နင်တို့ မညာနဲ့၊ ငါ့ကို နင်တို့ ဘာလုပ်လိုက်လဲ ... ပြောစမ်းမှန်မှန်”

ထိုအချိန်မှာပင် ပုပ်တောင်သော အနံ့ကြီး ထွက်လာသလို အဘွားကြီး၏ ပုံမှာလည်း ကြောက်စရာအသွင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ကျော်လှိုင် ... မင်းမြင်လား”

“အေး ...”

အဘွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ အင်အားများ ဖြစ်လာပြီး လောက် များတဖွားဖွား တက်နေသည်။ အပုပ်နဲ့ ကလည်း ကားထဲမှာ အသက်ရှု၍ မရတော့သည့် အခြေအနေအထိ ဆိုးဝါးလာသည်။

“ဧါ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ကားပေါ်မှာ မအံ့နဲ့၊ ပြတင်းပေါက်က အံ့ချလိုက်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အပုပ်နဲ့ နံလို့လား၊ လူဆိုတာ သေရင် ပုပ်မှာပဲ ... ငါလည်း နင်တို့သတ်လို့ သေသွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ... ပုပ်နေတာ”

“သွားပါတော့ ... ခင်ဗျားကားထဲက ဆင်းသွားပါ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီး ထွက်လာပြီး တပြည်ပြည် ပျောက်သွားသည်။ အပုပ်နဲ့ ကလည်း သူနှင့်တစ်ပါတည်း ပါသွားပုံ ရသည်။ သရဲမကြီး ပျောက်သွားသည်နှင့် အပုပ်နဲ့ပါ ပျောက်သွား သည်။

“တူး ... အခုမှပဲ လေကောင်းလေသန့် တစ်ဝ ၅၅၅

တော့တယ်”

“အဘွားကြီးက ... တို့နောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေရင် အခက်ပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ ... မလုပ်တတ်ဘူး။ ဝိုးလင်းရင်တော့ သရဲ မကြီး ပျောက်သွားမှာပဲ။ ဒီအတိုင်းဆို ရန်ကုန်ကို ဝိုးမလင်းခင် ပြန်ရောက်နိုင်တယ်”

“ပြည်ပြည်မောင်းလည်း ... မနက်ငါးနာရီမထိုးခင် ပြန်ရောက်မှာပဲ။ တစ်နာရီ မိုင်ငါးဆယ်အောက်တော့ လျှော့မောင်း လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ၃၀ နဲ့ ၄၀ ကြားပဲ မောင်းကွာ”

“နင့်တို့ နေပြည်တော်ကို ဘာလို့ မမောင်းတာလဲ”

“ဟင် ... သ ... သရဲမကြီး ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ”

“ငါ့ကို ... နေပြည်တော် ပို့ပေး”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“နေပြည်တော်မှာ ... မနက်ပြန် မြှောရုံအတွက် သိန်း

(၂၅၀) လျှပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ ငါ ... သွားလျှာမှ ဖြစ်မယ်”

အဘွားကြီးစကားကြောင့် ကျော်လှိုင်နှင့် ဇော်ထွန်းတို့

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

အဒေါ်ကြီး ဘာသာသာသနာအတွက် လျှာခန်းမည့်ငွေများ ကို လောဘဇောတိုက်ပြီး လူသတ်ကာ လုယူခဲ့သည်။

လက်လွန်သွားပြီ။ မည်ကဲ့သို့မှ မတတ်နိုင်တော့။ သူတို့ အဒေါ်ကြီးအစား သွားလျှာခွဲရင်လည်း လူသတ်မှုနှင့် ချက်ချင်း အဖမ်းခံရနိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ... သွားလျှာပေးမှာပေါ့”

“နင်တို့ကို ... ငါ မယုံဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လျှာပူရမယ်”

“ခင်ဗျားက ... အခု လူမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ စင်ဗျား

အစား ကျုပ်တို့ လျှာပေးမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...

ကောင်လေးတွေ ... ငါ့ကို ညာနေတယ်။ အခု ... နင်တို့ကို ငါ ပြန်သတ်မယ်”

နောက်မှ အဘွားကြီး၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်က ရှည်ထွက် လာပြီး ကျော်လှိုင်နှင့် ဇော်ထွန်းတို့ လည်ပင်းများကို လက်တစ်ဖက် စီနှင့် ဖမ်းဆွဲကာ ညှစ်ထားသည်။

“လွှတ် ... လွှတ်”

“အား ... အား ... လွှတ်”

ဇော်ထွန်းလည်း ကားမောင်းရင်း သရဲကြီး၏ သန်မာသော အရိုးရုလက်ကြီးကို ဖယ်ထုတ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ကားကို ကြားလိုက်သည်။

ထိန်းနေရသဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် မရုန်းဖယ်နိုင်။

ကျော်လှိုင်ကတော့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရိ၍နေသော သရဲကြီးကို အတင်းတွန်းဖယ် ရုန်းကန်နေသည်။

ကားက တည့်တည့်မတ်မတ် မသွားဘဲ လမ်းပေါ်မှာ တစ်ပတ်လည်ထွက်ကာ လမ်းအပြင်သို့ နှစ်ပတ်သုံးပတ် လည်ပြီး မှောက်သွားတော့သည်။

ရှေ့မှ ကားလေး မောင်းနှင်နေပုံကို မြင်ပြီး နောက်မှ ပါလာသော အဝေးပြေးကားကြီး အရှိန်လျှော့လိုက်ကာ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် မောင်းလိုက်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကားတစ်ပတ်စည်ပြီး ဘေးသို့ ရောက်သွားကာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လည်၍ မှောက်သွားသည်ကို အတိုင်းသား မြင်လိုက်ကြသည်။

ကားကြီးကို ရပ်ပြီး ခရီးသည်များရော ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာတို့ပါ ဆင်းလာကြသည်။ ဝိုင်းပြီး ကူညီပေးရန်ဖြစ်သည်။

အဲပေမဲ့ ကားထဲ မီးထိုးကြည့်တော့ နှစ်ယောက်လုံး အသက်ကင်းပဲ့နေပြီကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

သို့ကြောင့် အနီးဆုံးရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်း ဘောနက်ကြီးစခန်းမှ ရဲများ ရောက်လာကြသည်။ ကား

ဆဲရှိ အိတ်ကြီးထဲမှ ပိုက်ဆံများ ထွက်ကျနေသည်ကိုပါ တွေ့ရှိ သဖြင့် ဝိုင်းဝန်းစစ်ဆေးရာ သိန်း(၂၆၀)တိတိ တွေ့ရှိရသည်။

သေဆုံးသူတစ်ယောက်ထံမှ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားများ ကိုလည်း တွေ့ရှိရသဖြင့် သေသူနှစ်ယောက်ကို ရဲများက မသင်္ကာ နှစ်လာသည်။

စားပြုတိုက်လာသည်လား၊ ကားလမ်းပေါ်မှာ မကောင်းတာ လာသည်လား စဉ်းစားကြရတော့သည်။

အဝေးပြေးယာဉ်မောင်းနှင့် ခရီးသည်များအား ကျေးဇူး တင်စကား ပြောကြားပြီး ရှေ့ခရီးဆက်၍ မောင်းစေလိုက်သည်။

အဝေးပြေးကားကြီးလည်း ထွက်သွားပြီး မကြာခင် စလင်းရောင်လည်း ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုင် ၁၅၀/လေးဖာလုံမှာ အသက်ငါးဆယ် ကျော် အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်လောင်း တွေ့ရှိသည်ဟု သတင်း ပြုတ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ညမောင်မောင်မည်းမည်းမှာ ပေါင်းပင်များ။

ချုပ်ပုတ်များဟု ထင်ထားသောနေရာက ပေါင်းမြက်ထူထပ်စွာ ရှိနေဘဲ ကျိုးတိုးကျဲတဲသာ ရှိနေသည့်အတွက် အလင်းရောင် လာသည်နှင့် လူသေအလောင်းကြီးကို အထင်းသား တွေ့လိုက်ကြရသည်။

တွေ့ရှိသော ကားက သတင်းပို့သဖြင့် နီးဝပ်ရာ ရဲစခန်း လာစစ်ဆေးပြီး သတင်းပြန်ဝေလိုက်ရာ ကားမှောက်သေဆုံးသ နှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်နိုင်သည်ဟု ယူဆပြီး ဆက်လက်ရှာဖွေခဲ့ရာ ကိုးနာရီမစိုးခင်မှာပင် ကားလမ်းဘေးမှ အဝတ်အစားထည့်သေ အိတ်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သိမ်းဆည်းရမိလိုက်သည်။

ထိုထဲမှာပါသော နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ကြောင့် သေဆုံး အင်အားကြီးလိပ်စာကိုပါ သိရှိခဲ့တော့သည်။

မကောင်းမှုပြုသည့် ကျော်လှိုင်နှင့် ဇော်ထွန်းတို့နှစ်ယောက်လည်း တူသောအကျိုးကို ပြန်ခံစားရပြီး နေ့ပင်မကူးဘဲ အသေဆုံးရှုံးလိုက်ရပေသည်။

ချစ်လွန်းလို့ကြုံမိဖူး

မြို့နယ်တရားရုံးက ထွန်းဝင်းအား ဆွဲကြီးခိုးယူသည့် အမှုနှင့် ထောင်တစ်နှစ် ချလိုက်သည်။

မည်ကဲ့သို့ပင် ငြင်းဆိုပေမဲ့ ... ဆွဲကြီးပိုင်ရှင် နှင်းရီ ကိုယ်တိုင်က ခိုးယူသည်ကို တွေ့ပါသည်ဟု သက်သေထွက်ဆို ချက်ကြောင့် ထောင်တန်းကျခဲ့ရတော့သည်။

အမေတစ်ခု သားတစ်ခု တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမှီသဟဲ ဖြုပြီး ဝမ်းရေးဖြေရှင်းခဲ့ကြရသည်။

ယခု ... ထွန်းဝင်း ထောင်ကျသွားပြီမို့ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်သက်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးမည့်သူ မရှိတော့။

အမှုဖြစ်နေစဉ်ကလည်း ရွာက စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။ သားဖြစ်သူ ထွန်းဝင်း ထောင်တစ်နှစ်ကျသည် သေချာတော့ အိမ်သက် အားပြတ်သလို အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲပြီ။

အိမ်နီးနားချင်းများ စောင့်ရှောက်ပါသော်လည်း တစ်နေ့ တခြား ရောဂါဆိုးလာကာ ထွန်းဝင်း ထောင်ကျပြီး သုံးလအကြာ ၉၆-ပါးရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားတော့သည်။

သိတင်းကျွတ်ပြီးသည်နှင့် ခင်တန်းကြီးရွာမှာ မင်္ဂလာပွဲကြီး စည်ကားစွာ ကျင်းပသည်။

ရွာပျက်နှာပုံး၊ ရွာသူငွေ ဦးဘကောင်း၊ အိမ်ပြန်တို့၏ သမီး နှင်းနှင်းရီနှင့် ...

ဆန်စက်သူငွေ ဦးခင်ဝင်း၊ အိမ်ပြန်တို့၏သား ကောင်းထိုက် တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဖြစ်သည်။

လာလာသမ္မာ မိတ်သင်္ဂဟအပေါင်းတို့အား ဝက်သားနီချက်၊ ငါးပေါင်းတို့နှင့် အလှူပယ် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲ ခြံပိုခြံပိုသဲ ကျင်းပသောနေ့ရက်မှာပင် ... ထောင်တစ်နှစ်ကျသွားသည့် ထွန်းဝင်း ထောင်မှလွတ်ပြီး ရွာပြန် လာသည်။

ရွာအဝင်မှာပင် တံတေးသိန်းတန်၏ မင်္ဂလာတေးသီချင်း

သံက ဆီးကြိုနှင့်နေသည်။

“တော့ ... ကျော်အေး၊ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားအဆက်ဟောင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲက ပြန်လာတာ”

“မင်္ဂလာပွဲက ပြန်လာတာ ... အိမ်ပြန်တဲ့ အဝတ်အစား အသစ်တွေနဲ့ လယ်ထဲ ဘာလို့လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အခု ရွာထဲမှာ မနေတော့ဘူး ... လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲအိုင်အမာထိုးပြီး တစ်မိသားစုလုံး ပြောင်း နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်လေးသက်သတင်းကော သိပြီးပြီလား”

“ငါ့ ... ထောင်ထဲမှာကတည်းက သိပြီးပြီ၊ နှင်းရီ သတင်းလည်း သိပြီးပါပြီ”

“အကြောင့် ... အချစ်ဟောင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလို့ပြောတာ တအံ့တဩ မဖြစ်တာကိုး။ ဒါဆို ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငိုဦးလေး ရှိသေးတယ် ... ငါတို့ခြံလေးနဲ့ အိမ်လေး ကို ပြန်ရောင်ခိုင်းထားတာ၊ ငါ ... ထောင်ကမလွတ်ခင် သူရောက် လာပြီး ... အိမ်နဲ့ခြံပို လာယူဆိုလို့ သွားယူမှာ”

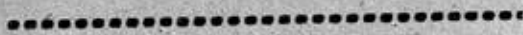
“ကိုထွန်းဝင်းက အိမ်ရောင်းပြီး ဘယ်သွားနေမှာလဲ”

“ရောက်ရာပေါက်ရာပေါ့ ... ကဲ ... ငါ့သွားမယ်”

စကားစပြတ်ပြီး ထွန်းဝင်း ... ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့

သည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့တည်း ထွန်းဝင်းကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ရွာမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။

နှင်းနှင်းရီနှင့် ကောင်းထိုက်တို့လည်း မင်္ဂလာပွဲပြီးသည်နှင့် ကောင်းထိုက်၏မိဘများပိုင်သော ဆန်စက်သုံးလုံးရှိသည့်အနက် အေးသာယာမြို့လေးမှာ တည်ဆောက်ထားသည့် ဆန်စက်မှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။

ဆန်စက်ဝင်းနှင့် ကပ်လျက်ဆောက်ထားသော တစ်ထပ် တိုက်အသစ်လေးမှာ သူတို့လင်မယား နေကြသည်။

ထိုဆန်စက်ကို ကောင်းထိုက်က ကွပ်ကဲစီမံရသည်။ တစ်ရက်ကို ဝမ်းတင်း (၁၅၀၀)ခန့် ကြိတ်ခွဲပေးနိုင်သည်။

လှေသမ္ဗန် ပဲ့ထောင်များ သွားလာနိုင်သော နွေအခါ ရေမခန်းသည့် ချောင်းကမ်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိသည်ပို၊ ရေလမ်းက လာသည့် ဝမ်းများ။ ကုန်းလမ်းမှာလာသည့် ဝမ်းများကြောင့် နားရက် မရှိ ၂၄-နာရီ လည်ပတ်နေရသည်။

အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ခန့် ရောက်လာသော်လည်း ...

နှင်းနှင်းရီ ကိုယ်ဝန်မရသေး။ သို့ကြောင့် ဆန်စက်မှာ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ကောင်းထိုက် လုပ်သမျှ အလုပ်တာဝန်တို့ကို နှင်းနှင်းရီက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ကိုင်လာနိုင်သည်။

“မနှင်းရီ ... မနှင်းရီ”

“ဦးသင်းမောင် ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ခင်တန်းကြီးရွာက ... မောင်ကောင်းထိုက် မိဘဆွေမျိုး ဆွေ ပို့လိုက်တာလို့ ပြောတာပဲ ... အဲဒါ မောင်ကောင်းထိုက် လည်း မတွေ့၊ မနှင်းရီလည်း မတွေ့တာနဲ့ ... ဦးလေးသားကို မနှင်းရီတို့အိမ်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

“အိမ်မှာ ကိုကောင်းထိုက် ရှိတယ် ... စောစောတပဲ ခိုက်ဆာလို့ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်”

“အင်း ... ဒါဆို၊ မောင်ကောင်းထိုက်နဲ့ တွေ့မှာပဲ”

ဦးသင်းမောင်က နှင်းနှင်းရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား သည်။

ခင်တန်းကြီးရွာမှာ နှင်းနှင်းရီ၏မိဘများနှင့် ကောင်းထိုက်၏ မိဘများ ရှိကြသည်။ လူကြိုက်လျှင် မကြာခဏ စားစရာများ ပို့ပေးသည်။ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့သဖြင့် နှင်းနှင်းရီလည်း

အလုပ်စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရင်းရေးနေလိုက်သည်။

အလုပ်မှာ စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်နေစဉ် ညနေလေးနာရီခန့် နှင်းနှင်းရီထံ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“မနှင်းရီ ... မနှင်းရီယောက်ျား ကိုကောင်းထိုက် ဘာ ဖြစ်မှန်းမသိဘူး ... ပါးစပ်က အော့အန်နေပြီ၊ လူးလှိပ်ရ တယ်”

“တင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကိုတင်ဝင်းကို ရှာပေးပါဦး”

“အေး ... ဦး သွားရှာလိုက်မယ်”

ခဏကြာတော့ ဆန်စက်ကို ကြီးကြပ်သည့် ကိုတင်ဝင်း ရောက်လာသည်။

“မနှင်းရီ ... ကိုတောင်းထိုက် နေမကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဒိမ်ပြန်မလို့၊ အားလုံး ကိုတင်ဝင်း ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်လိုက် ... ဟုတ်လား”

“စိတ်ချသွား ... ခါတိုင်းလည်း ဒါတွေ လုပ်နေကုန် အစ်ကို သက်သာမှ ပြန်လာကြ”

နှင်းနှင်းရီလည်း စက်ရုံဝင်းဘေးက ခြံခို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည့်တိုင် ထီးမိနစ်ခန့် ကြာသည်။ စက်ရုံဝင်းထဲမှာပင် ပြုတ်စပါးများ၊ မိုးစိုစပါးများ

လှမ်းရန် ဘောလုံးကွင်းအရွယ်ခန့်ရှိ စပါးလှမ်းကွင်းကြီးကို ဖြတ် ရသေးသည်။

အိမ်ရောက်တော့ မသန်းဝင်း၊ ဒေါ်ရီတို့ ရှိနေသည်။

“ဘယ်လုံ စဖြစ်တာလဲ ... သိလိုက်လား”

“မြင်တော့ မမြင်ဘူး ... တိုတောင်းထဲက စားစရာ တစ်ခုခုစားလို့ ဖြစ်တယ်ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဗိုက်ဆာတယ် စားစရာ ဘာရှိလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ... လှန်လှော့ရှာဖွေပြီး စားနေတယ်။ ဒေါ်ရီ စားပါဦးလားလို့တောင် လှမ်းပြောသေးတယ် ...

ခဏကြာတော့ အော့အန်သံကြားတယ် ... ညည်းပြီး လူးလှိပ်နေတာ မြင်တာနဲ့ ... နှင်းရီကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“အစာအဆိပ်သင့်တာများလား ... ဆေးရုံပို့ချင်တယ်”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြီး ညည်းညူနေသည်။ နှင်းနှင်းရီလည်း ဆန် လာကြိတ်သည့် လှည်းတစ်စီးကို အကူအညီတောင်းပြီး ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်သည်။

မြို့သေးလေးမို့ ကုတင် ၁၆-လုံးဆုံ တိုက်နယ်ဆေးရုံ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်အဆင်သင့် ရှိနေသည့်အတွက်

စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ကုသသည်။

ခဏမျှ ငြိမ်သွားလိုက်၊ ခန္ဓာကိုယ် တွန့်လိပ်ပြီး အော့အန် လိုက်နှင့် ဆေးထိုးဆေးတိုက်သော်လည်း သက်သာသည့်ပုံစံမပြ။

ပါးစပ်ကသာ အန်ထုတ်နေသော်လည်း အစာလည်း မထွက်၊ အရည်လည်း မထွက် ... လေများသာ အန်နေသည်။

တစ်ညလုံး ဆေးရုံမှာ လူးလွန်ရှင်း အချိန်ကုန်သွားသည်။ နောက်နေ့ရောက်တော့ ကောင်းထိုက်ဆီမိဘများထံ လူလွှတ်ပြီး သတင်းပို့လိုက်သည်။

ပိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်သာဝေးသည်ပို့ နေတစ်နာရီခန့် နှစ်ဖက် သော အမျိုးအဆွေများ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဟင် ... ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်သွားတာလဲ”

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်သာ ရှိသေးသော ... ကောင်းထိုက်ဆီရုပ်မှာ တစ်ညတည်းနှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်နှယ် အိုစာသွားသည်။

အသားအရေတို့ ခြောက်ခမ်းကာ အရိုးပေါ်အရေတင်သလို ဖြစ်သွားသည့်အတွက် အရိုးခေါင်းမျက်နှာပုံ ပေါ်နေသည်။ ဆေးရုံ ရောက်စ ပြီးခဲ့သည့် ညနေပိုင်းက ကောင်းထိုက်ကို ဆေးကု ပေးသော ဆရာ့ရှန်လည်း ... ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသော

ကောင်းထိုက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘာရောဂါမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ရောဂါလည်း ရှာလို့ကို မရဘူး။ ချက်ချင်းဒီပုံ ဖြစ်သွားတာတော့ ထူးဆန်းနေတယ်။ ဦးလေးတို့ဆန္ဒရှိရင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို သွားတင်လို့ရတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်ချက်ရေးပေးလိုက်မယ်”

“ဘယ်လိုပြောရမယ် မသိတော့ပါဘူး ... ဆရာရယ်။ ရိုးရိုးရောဂါ မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ပြုစားထားတာ လားလို့ တွေးမိတယ်”

“ဆေးလောကကလူအားလုံး ဒီပြုစားတယ်ဆိုတဲ့စကားကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သွေးသားနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ရောဂါလို့ပဲ မှတ်ချက်ပြုမှာပဲ ... ဦးလေးတို့ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ် ...

ဒီဆေးရုံမှာ ဆက်ပြီးထားချင်လား၊ တိုင်းဆေးရုံတို့ ဗဟိုဆေးရုံကြီးတို့ ပြောင်းပြီး ကုချင်လား ... ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်”

“ဒီမှာ တစ်ညလောက်တော့ ထားပြီး စောင့်ကြည့်ချင် သေးတယ်။ နောက်နေ့မှ ... ရန်ကုန်ဆေးရုံကိုပဲ ဆက်ပြီး သွားကုသင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

ဆရာဝန်လည်း အပြင်ထွက်သွားသည်။ ကုတင် ၁၆-
လုံးဆိုပေမဲ့ အခန်းနှစ်ခန်းခွဲပြီး ထားသည်မို့ သည်အခန်းမှာ
ကုတင် ၈-လုံးရှိသည်။ လူနာတစ် ၅-ယောက်သာရှိသည်။ လူနာ
နည်းသည့်အတွက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိသည်။

လူကြီးတွေ ရောက်လာမှ အော်သံတစ်သံ ညည်းညူသံ
မကြားရ။ ကုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ချွက်စွာ အိပ်နေသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

“အဖေတို့ ပေးလိုက်တဲ့ စားစရာတွေ ထိုင်စားပြီး ...
ဖြစ်သွားတာလို့ ပြောတယ်”

“အဖေတို့ ပေးလိုက်တာ ... ဘာစားစရာပါလို့လဲ၊
ထုံပြာရည်ချက်တစ်ပုလင်း၊ ငါးခြောက်ကြော်တစ်ပုလင်း၊ ငါးပိထောင်း
ကြော်တစ်ပုလင်း၊ ရုတ်သီးအစေ့ထုတ်ထားတဲ့ ခွဲခြမ်းတစ်ပုလင်းပဲ
ပါတယ် ... သွားရည်စာမုန့် မပါဘူး”

“တင် ... အဲဒီနေ့က ခြင်းထဲမှာပါတဲ့ မုန့်တွေစားနေရင်း
အဲဒီလို စားဦးမလားလို့ မေးတယ်တဲ့”

“ဟာ ... မတုတ်သေးဘူး။ အဖေတို့ ကြိုငံသင်းနဲ့
လူကြုံထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဒီကောင်ကို မေးရင် သိရမှာပဲ”

“ရှင်တူ ကြိုငံသင်းက ... အခုဆို ရွာပြန်ရောက်နေ
လောက်ပြီ ... ဘယ်လိုပေးတော့မလဲ”

“နောက်မှပဲ မေးတော့မယ် ... အခု ဒီကောင်ကို
ဘယ်လို စိစစ်ကြမလဲ”

“ကျွန်မအထင် ... ကျွန်မတို့ကို မနာလိုလို့ တစ်ယောက်
သောက်ကများ ပြုစားလိုက်တာလား”

“တို့ကို မနာလိုတာနဲ့ ... မင်းသားကို လုပ်ရောလား”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ... မိသားစုထဲကဖြစ်ရင်” အားလုံးကို
သိခိုက်တာပဲမို့လား”

“အဲဒါဆို ... အိမ်ပြန်ခေါ်ပြီး ပယောဂဆရာ ရှာပင့်ပြီး
ကုကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“ကျွန်မလည်း အင်္ဂလိပ်ဆေးနဲ့ ကုလို့မရမှတော့ ...
ပယောဂ နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ဆရာ ရှာပင့်တာ ကောင်းမယ်လို့ ပြောချင်
တယ်”

ထိုသို့ သဘောတူတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီးသည်နှင့် ... ဆေးရုံ
ကရာဝန်ထံ ခွင့်ပြုချက်တောင်းကာ အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ညတွင်းချင်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဆန်စက်မှ ရင်းနှီးသူများကလည်း ကောင်းထိုက်သတင်း
ကြား၍ လာမေးကြသည်။ လူနာကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ
နှစ်နေကြသည်။

ဦးခင်ဝင်းလည်း ဆန်စက်တာဝန်အစပေးထားသည့် အ
ကောင်းထိုက် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် စက်ရုံ၏တာဝန်
အဝဝကို စိတ်ချရသူများအား တာဝန်ပေးထားလိုက်သည်။

သတင်းလာမေးကြသူများထဲမှ လူအချို့က မိမိတို့ သိ
သည့် ဆရာသမားများရှိရာကို လမ်းညွှန်ကြသည်။

ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ နှင်းနှင်းရိမ် မိဘများလှ
လိုက်လာကြသည်။ သမက်အဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ပါးစပ်အတောင်း
ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... နှင်းရီ”

“သမီးလည်း ဘာမှကို မရှင်းပြတတ်တော့ဘူး
ကောက်ကာင်ကာရော့ထပြန်တော့ သမီးက ဆန်စက်မှာ
လာပြောလို့ အိမ်လည်းရောက်ရော ဘာမှမေးလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒီလောက်မြန်တာ ... လူပြုစားတာပဲဖြစ်မှာ”

သို့ဖြင့် အားလုံးက မှတ်ချက်ပြုပြီး ဆရာရှာပင့်၍ က
ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဆန်စက်အလုပ်သမား ကိုတင်စိန် ညွှန်သည့် ပထ
ကုသည့်ဆရာကိုပင့်ပြီး ကုကြည့်သည်။

ဆရာက ကလေးမာကြာအဆင့်လောက်သာကျွမ်းသ

ဆရာဖြစ်နေသည်။ အစွဲရှင်ကိုလည်း မဖော်နိုင်၊ လူနာကို စကား
မခွဲခွန်းတောင် ပြောအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်။

ဆရာလည်း တောင်းပန်ပြီး လက်လျှောက် ပြန်သွားသည်။
ကြာတော့ ပူဇော်လိုက်သည်။

ဆရာရှာရင်း နှစ်ရက်ခန့် ကြာသွားသည်။
စည်သာရွာမှ စပါးလာကြိုက်သည့် လယ်သမားတစ်ယောက်

ဆက်မိသွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ... သရဲတစ္ဆေ နှိမ်နှင်းနိုင်တဲ့
ဆရာလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီဆရာလေးက ... အသက်
ဆယ်ငါး ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိတယ် ...

အဲဒီဆရာပင့်ချင်ရင် ကျွန်တော် စပါးကြိုက်ပြီးလို့အပြန်
ပိုက်ခဲ့ကြပေါ့”

“ဆရာက ဘယ်လောက်စွမ်းလို့လဲ ... အတွေ့အကြုံ
တော်ရှိလား”

“ဟာ ... ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ကို စွမ်းတာ”
ထိုလယ်သမားကြီးက ဆရာလေးအစွမ်းကို ပြောပြပါ

သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ မျက်နှာဖုံးလို့ ပြောရမှာပေါ့ ...

ရွာသူဌေး ဦးလွန်းမောင်သမီးမှာ သရဲပူးတပ်နေတာကို ... အဲဒီ
ဆရာလေး နှိမ်နင်းပေးတာ၊ အဖြစ်က ဒီလို ...”

စည်သာရွာလယ်ပိုင်းမှ သူဌေးဦးလွန်းမောင်သမီး ညနေ
အပြင်ကပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်မှာ ဝန်းရံထားကြနေသည်။ အိမ်မှာ
ချက်ထားသော ထမင်းဟင်းများကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း
စားပစ်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခင်အေးသိ ... ခင်အေးသိ”

“ဟား ... ဟား ... ဘာ ခင်အေးသိလဲ၊ ငါ ...
ခင်အေးသိ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ ... သရဲဆိတ်သိုး ... သရဲ
ဆိတ်သိုးကွ”

မိန်းကလေးပါးစပ်မှ ယောက်ျားသံကြီးနှင့် သရဲဆိတ်သိုး
ဟု ပြောနေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ငါ့ကို နေ့တိုင်း အမဲသားဟင်း
ချက်ကျွေးရမယ်၊ မကျွေးရင် မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်၊
ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အက်တက်တက် ယုတတ အသံကြီးနှင့် အမဲသား
ချက်ကျွေးရန် ပြောလာသည်။ သို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူမှာ သရဲ
တပ်ပါလာသည့်အတွက် သရဲနှိမ်နင်းနိုင်မည့် ဆရာသတင်း စုံစမ်း
သည်။

ရွာကိုရောက်လာပြီး ဆေးကုသနေသော ဆရာသိန်းဝင်း
ဆရာတော် ကြားသည်။ ဆရာက အလွန်ဝယ်သေးသည်။ သမီးနှင့်
အက်တူရွယ်တူပို့ မယုံကြည်ဝံ့။

အိမ်ပဲ ဇနီးဖြစ်သူ အပါအဝင် ဆွေမျိုးများက တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်ပြီး ပင့်ချင်သည့်ဆန္ဒ မရှိသော်လည်း လူလွတ်ကာ ပင့်ပို့
နိုင်ရသည်။

ဆရာလေးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ လူမမာကို မြင်သည်
နှင့် ရှေ့ကိုလာရန် ခေါ်သည်။ အိမ်ပဲ သရဲက တင်းခံနေသည်။
တင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားနှင့် ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေ
သည်။

“မင်း ... ငါခေါ်တာ မလာရင်၊ မင်းဆီ ... ငါလာမယ်။
ဟဲ့ ... ငါ့အင်းချပ်အရသာ ပြည်းကြည့်စမ်း”

ဆရာလေးက အင်းချပ်နှင့် ခင်အေးသိ၏ နဖူးကို ကပ်ထား
က်စဉ် ...

“အား ... အား ... အား”

ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီး အော်ကာ အတင်းခါထုတ် နေသည်။ ဆရာလေးက အင်းချုပ်ကို ပြန်ခွာလိုက်ပြီး ...

“မင်း ... ငဲ့မေးတာ ပုန်ပုန်ဖြေ ...

မင်း ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က ပါလာတာလဲ”

“ငါ ... ဒီရွာနဲ့ ရွာသစ်ကြီး နှစ်ရွာကြား ကုတ္တိုပင် ကြီးမှာနေတဲ့ သရဲဆိတ်သိုးပဲ၊ ငါ ... သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင် နေတုန်း ငဲ့ရှေ့က ဒီမိန်းကလေး ပြတ်သွားတယ်။ ငါ ... သူ့ကို ကြိုက်သွားလို့ လိုက်လာတာ”

“အဲဒီလို ... လိုက်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ငါ ... စားချင်သောက်ချင်လို့ လိုက်လာတာ”

“မင်းက ... ဘာစားချင်တာလဲ”

“အမဲသားဟင်း ... စားချင်တယ်”

“အမဲသားကျွေးမယ် ... မင်း ထွက်ပေးမလား”

ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ငါ ... မေးနေတယ်၊ မင်း စားချင်တဲ့ အမဲသားဟင်း ချက်ကျွေးမယ် ... ပူးကပ်ထားရာက ထွက်ပေးမလား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မထွက်ဘူးကွ”

“ဟိ ... ဟိ ... ဟာ ... မင်းကို ငါ ... ကြောက်ဘူးကွ”

ထိုကဲ့သို့ပြောပြီး စကားဆုံးသည်နှင့် တောင့်တောင့်ကြီး ဆရပ်ကာ ကုတင်ပေါ်မှ အဖော်သို့ လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်သွားသည်။ လေထဲမှာ ... ဝဲနေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ကဲ ... ကွာ”

သရဲပူးကပ်ထားသော ခင်အေးသီ လက်ဆန်ပြီး လက်ညှိုး ဆိုးလိုက်စဉ် အခန်းထဲက ပစ္စည်းများ လွင့်ပျံထွက်ကုန်သည်။

“ငါ ... အသာတကြည် ပြောလို့မရတဲ့ သရဲ ... တွေကြသေးတာပေါ့”

လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ဖွဲ့ချည်မန်းကြိုးခွေလေး ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး မန်းမှုတ်ကာ သရဲဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

သရဲပူးကပ်နေသော ခင်အေးသီအား ထိကာ ကြိုးထိသည် နေရာမှ မီးတောက်လေးများ ထွက်လာသည်။

“ဝုန်း”

လေထဲရပ်နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားပြီး လူးလှိမ့် နေသည်။ ဆရာလေးလည်း အနီးရောက်သွားပြီး နဖူးပေါ်မှာ

အင်းပြားကို ကပ်ထားလိုက်သည်။

“အား ... အား ... အား”

ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသံကြီးနှင့် မသံမလှိုင်တော့ သည့်အလား တွန့်လိမ်ကာ အော်ဟစ်နေသည်။

ဆရာလေးက လက်မလွတ်စေဘဲ ဖိကပ်ထားသည်။

မကြာခင်မှာ ခပ်အေးသိမ်ပါးစပ်ထဲမှ မည်းမည်းအိုးအငွေ့ များ ထွက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့ သည်။

အငွေ့များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ လဲနေသည့် ခပ်အေးသိ လှုပ်ရှားလာကာ ထိုင်တော့ သည်။

စောစောကကဲ့သို့ သရဲတစ်ကောင်၏ ကြမ်းတမ်းရင့်ထော် နေသည့် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ကြည်လင်သော မျက်နှာ သွင်ပြင်ကို ပြန်မြင်လိုက်ရသည်။

“သမီး ... နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သမီး ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ သမီး ... နေမကောင်း လို့လား”

“ကောင်းပါတယ် ... ပြီးမှ ရှင်းပြတော့မယ် ဟုတ်လား”

ထို့နောက် ဆရာလေးအား မိသားစုအားလုံးက ကျေးဇူး တင်စကား ပြောကြပြီး ... ပညာကြေး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။

စည်သာရွာ လယ်သမားကြီး ပြောပြသော ဆရာလေးကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဆရာလေးကိုပင်ရန် အားလုံး သဘောတူကြသဖြင့် ... အေးသာယာနှင့် ငါးမိုင်ခန့်ဝေးသော စည်သာရွာသို့ လိုက်ပြီး ဆရာပင်ရန် ဦးခင်ဝင်းက ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် ဦးသာလှနှင့် ဦးဖေစန်းအား လှည်းနှင့် လိုက်သွားစေသည်။

ဦးသာလှက အေးသာယာဦးမှာနေသူဖြစ်ပြီး ဦးဖေစန်းက ခင်တန်းကြီးရွာသားဖြစ်သည်။

စည်သာရွာလယ်သမားကြီး၏ ဝမ်းပျားကို ဦးစားပေးပြီး ညှိတ်ပေးလိုက်သဖြင့် နေ့တစ်နာရီခန့်မှာ ပြီးစီးသွားသည်။

လယ်သမားကြီး ရွာပြန်တော့ ဦးသာလှနှင့် ဦးဖေစန်းတို့က နောက်မှ လှည်းတစ်စီးစီနှင့် လိုက်သွားကြသည်။

စည်သာရွာကို သုံးနာရီပထိုင်းခင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ လယ် သမားကြီး၏ လမ်းညွှန်မှုနှင့် ဆရာလေးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ဆရာလေးအိမ်ပေါ် တက်လိုက်သည်နှင့် ဦးဖေစန်း မျှော်လင့် ပြူးသွားသည်။

“ဆရာသိန်းဝင်းဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် ... ထွန်းဝင်းပါလား”

“ဦးဖေစန်း ... နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ... ငါတို့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ရွာက ပျောက်သွားပြီး ဒီရွာမှာ ဆရာလာပြန်နေတာလဲ”

“ဆရာဖြစ်ချင်လို့ ... လေ့လာလိုက်စားပြီး သူငယ်ရတာ ပေါ့ ... ဒါနဲ့ ... ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ဟိုကွာ ... နှင်းနှင်းရီရဲ့ ကျား ကောင်းထိုက် ... အကောင်းတိုင်းရှိနေရာက ဘာဖြစ်မှန်းမသိ အိပ်ရာထဲလဲသွားလို့၊ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့မိဘတွေက ပယောဂဝင်နေတယ် ... မှတ်ယူ ကြတယ်။

အဲဒီ ပယောဂကို နှိပ်နှင်းနိုင်မယ့် ဆရာသမား စုံစမ်းရင်း ဒီရွာမှာ ဆရာရှိတယ်လို့ လမ်းညွှန်တာနဲ့ လာခဲ့တာ ... အဲဒီ ဆရာက မင်းဖြစ်နေတာပဲ”

“နှင်းနှင်းရီရဲ့ ယောက်ျား ကောင်းထိုက်ဆိုရင်တော့ ... ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး၊ အခြားဆရာ ရှာတုပါ”

“ဟာ ... တစ်ချိန်က အကြောင်းတွေကို စိတ်ထဲ ထားမနေနဲ့တော့၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး လိုက်ကုပေးပါ”

“အားနာပါတယ် ... ဦးဖေစန်း၊ ကျွန်တော် မကုပေး နိုင်ပါဘူး ... ပြန်ပါ”

“မင်းစိတ် ... မပြောင်းတော့ဘူးလား”

“လုံးဝ မပြောင်းဘူး ... ကျွန်တော့်အိမ်က ပြန်ကြပါ”

“အေးလေ ... ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့မှ လူနာကို မကုချင်ဘူးဆိုမှတော့ ပြောနေလည်း အပိုပါပဲ၊ ကဲ ... ကိုသာလှ နွားကောက်ပြီး ပြန်ကြမယ်”

ဦးသာလှနှင့် ဦးဖေစန်းတို့လည်း အေးသာယာသို့ လှည်း မောင်းပြီး ပြန်သွားတော့သည်။

“အစ်ကိုရေ”

ချိုလွင်သာယာသည် အသံလေး အနီးက ပေါ်လာသည့် အတွက် ထွန်းဝင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်း ... နှင်း၊ သိပ်လှနေပါလား”

“မဟုတ်တာ ... နှင်းကို မြှောက်ပြောတာ သိတယ်နော်”

“တကယ့်ကို လှလို့ လှတယ်ပြောတာ”

“အစ်ကို ... ထမင်းစား တက်တော့လေ”

“နာရီဝက်လောက် လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“လာ ... တဲမှာ ကိုကျော် မရှိဘူး။ နှင်းနဲ့အစ်ကို နှစ်ယောက်တည်း နှင်းက ထမင်းခူးပေးမယ် ... အစ်ကိုက စား”

“ဘာတင်းတွေ ချက်တာလဲ”

“ကြက်သား ဘူးသီးနဲ့ ချက်တယ်။ ငါးပိရည်ရယ် တို့စရာ ရယ်ပေါ့”

“ထမင်းပြန်တော့မှာပဲ ... ခါတိုင်းထက်ကို ပိုပြန်မှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိလို့ နှင်းမျက်နှာလေး တစ်ပုံစိပ်ကြည့်ရင်း စားရမှာရယ်၊ ကြက်သားကာလသားချက်ရယ် ပေါင်းလိုက်တော့ ပိုပြန်ပြီပေါ့”

“ခင်နဲ့တော့ ထိုင်မစားပါနဲ့ ... ကိုကျော်က ခဏနေရင် ပြန်ရောက်မှာ”

“ဘယ်သွားတာလဲ ...”

“ဦးပေါက်စတဲမှာ ... မျိုးစပါး သွားဝယ်မယ်လို့ ပြော သွားတယ်”

“အစ်ကိုတို့အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“တစ်ယောက်ယောက် မှာထားလို့ သွားကြည့်တာ ထင်တယ် ... သူ့ပုံက တက်ကြနေတယ်”

“ဒီဆို ... သူ့ယောက္ခမလောင်းအတွက် သွားဝယ်တာ ပြန်နိုင်တယ်”

“ရှေ့နှစ်သိတင်ကျွတ်ရင် ... ကိုကျော်လည်း အိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်”

“ကိုကျော်ပြီးတော့ ... ကိုကျော်ညီမအလုံညီပေါ့”

“နှင်းတော့ ... အိမ်ထောင်ပြုမယ့်ကိစ္စ စဉ်းစားလိုက် ဘိုင်း ... ရင်လေးနေမိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုလို သူ့ရင်းငှားနဲ့ လယ်ပိုင်ရှင် သမီး ... ဘယ်သဘောတူနိုင်ပါ့မလဲ”

“အစ်ကိုက ... အလုပ်ကြိုးစားလို့ အဖေက သဘော ကျတယ်။ အဖေကတော့ ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုရဲ့ အဖေကလည်း လူမမား၊ အစ်ကိုရတဲ့ လုပ်ခ ကလည် မလုပ်ခင်ကတည်းက အမေ့ဆေးဖိုးအတွက် ကြိုယူ

ထားရတာ ... ဘယ်လိုမှ စုမိဆောင်းမိဖို့ မလွယ်ဘူး ...
ကိုယ်တို့ရှေ့ရေ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်လေးရတယ် ...

နှင်းက ဘာကြောင့်များ ... ကိုယ့်လိုလူကို လာချ
ရတာလဲ”

“တော် ... တော်၊ ဒါတွေ မပြောနဲ့၊ နှင်း ... ချစ်ချစ်
လို့ ချစ်တာ။ ရွာထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ကောင်တွေ နှင်းကို လက်ထဲ
ချင်၊ ချစ်ချင်လို့ ချည်းကပ်နေတာ ... အားလုံးကို နှင်းစိတ်ထဲ
ထဲကို မထည့်ဘူး ...

နှင်းချစ်တာ ... အစ်ကို့ကိုပါ”

“အော် ... နှင်းရယ်”

“တော်ပြီလား ... ထမင်းထည့်ဦးလေ”

“နှင်းနဲ့ ကိုယ်တို့အကြောင်း စဉ်းစားမိပြီး ရင်ထဲ
တစ်စို့စို့ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ထမင်းမျိုချလို မရတော့ဘူး”

“ဖြစ်ရလေ ... အစ်ကိုရယ်”

ထွန်းဝင်းလည်း ထမင်းကို သင့်ရုံစားပြီး လက်ဆေး
တဲအပြင် ထွက်ခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နှင်းနှင်းရီ၏ အထက်အစ်ကို ကို
ပြန်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်သည်။

“ထမင်း စားပြီးပလား”

“အခုပဲ စားပြီးတယ် ... စပါး သွားဝယ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ... စပါးက သုံးအိတ်ဆိုတော့ လှည်းနဲ့

လာပို့ပေးမယ်ဆိုတာနဲ့ ... ဒီအတိုင်း ပြန်ခဲ့တာ”

“ကိုကျော် ... ထမင်းစားတော့မလား”

“ငါ့အတွက်ကော ... ကျန်သေးရဲ့လား”

“အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ကိုထွန်းဝင်းက နည်းနည်းပဲ
... တယ်”

“ဒီကောင်က ထမင်းမစားလည်း ခိုက်ပြည့်နေတဲ့ကောင်၊
ကောင်အကြောင်း ... ငါသိတာပေါ့”

နှင်းနှင်းရီလည်း အစ်ကို့အနား မနေတော့ဘဲ တဲအပြင်
ထွက်ခဲ့သည်။

တဲအနီးမှာ ကိုထွန်းဝင်း ရှိနေတော့။ အစ်ကို ဖြစ်သူက
တို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးကို အတိအကျ မသိသေးသော်လည်း
တော်မကင်းတော့ ရှိနေသည်။

သို့ကြောင့် စကားပြောလျှင် အပြီးအမောက်မလွတ် ပြော
တတ်သည်။

ထမင်းစားပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ တဲအပြင် ထွက်လာသည်နှင့်

နှင်းနှင်းရီလည်း တဲအတွင်းဝင်ကာ ထမင်းပန်းကန်၊ ဖင်းပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းဆေးကြောလိုက်သည်။

မိုးလေးတစ်မြိုက်နှစ်မြိုက် ရွာစပြုနေပြီပို့၊ စပါးစိုက်ခင်းလယ်စထွန်နေပြီဖြစ်သည်။

နှင်းနှင်းရီက နေ့စဉ် ကိုကျော်နှင့် ထွန်းဝင်းတို့စားရန် ထမင်းလာပို့ပေးသည်။

သူတို့မှာ လယ်ဧက (၆၀)နီးပါး ရှိသည်။ ထွန်းဝင်းနှင့် ကိုကျော်က (၁၅)ဧကကို တာဝန်ယူပြီး လုပ်ကြရသည်။

ကျန်လယ်များက တစ်နေရာမှာဖြစ်သည်။

နှင်းနှင်းရီ၏ အိမ်ထောင်ကျနေပြီဖြစ်သော အစ်ကိုကြီးက တာဝန်ယူ ဦးစီးဦးကိုင်လုပ်ကာ၊ သူရင်းငှား ခြောက်ယောက်ရှိသည်။ တဲနှစ်လုံးထိုးပြီး သူရင်းငှားများတစ်တဲ၊ နှင်းနှင်းရီအစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားကတစ်ထဲ နေထိုင်ပြီး လယ်ယာလုပ်ကိုင်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး တဲမှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသဖြင့် ထမင်းပို့ပေးစရာ မလို။

သည်လိုနှင့် ချစ်သူနှစ်ယောက် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် တွတ်တီးတွတ်တာ စကားလေးများ ပြောကြသည်။ ကျိစယ်ဧက

များ ဆိုကြသည်။

အခွင့်အရေးရသည်နှင့် နှင်းနှင်းရီနှင့် ထွန်းဝင်းတို့ ...

နှစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ချစ်စကားလေးတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးတန်း ပြောကြသည်။

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကံဆိုးသောနေ့ ဖြစ်သွားသည်။

လယ် (၁၅)ဧကကို စပါးစိုက်သောရက်ဖြစ်သည်။ စိုက်ရက် ငါးရက် ရသွားသည်။ လယ် (၈)ဧကခန့် ပြီးသွားပြီ။ ထိုနေ့က

ကိုကျော် ခြေထောက်ငှက်စူးသဖြင့် ဆေးခန်းပြရန် ရွာပြန်သွားသည်။

တဲထဲမှာ နှစ်ယောက်သား စကားထိုင်ပြောနေကြစဉ် စပါး တဲအဖွဲ့ထဲမှ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံနှင့် မပွင့်တို့ ... ရေသောက်ချင်သည် ကြောင်းပြပြီး တဲအတွင်း ဝင်လာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ပြီး စကားထိုင်ပြော သည်ကို ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ တွေ့သွားသည်။

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက နှင်းနှင်းရီမိဘများ သဘောတူသည်ဟု သဘံပစ်နေသည့် ကောင်းထိုက်၏အမျိုးဖြစ်သည်။ လူကြီးများက နှင်းရီ သဘောတူလျှင် နားဖောက်ပြီး ပေးစားမည်ဟု သဘော တွေး ညှိထားကြသည်။

နှင်းနှင်းရီက လက်မခံ ခေါင်းမညိတ်သည့်အတွက် အစီအစဉ် မဖြစ်မြောက်သေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အော် ... နှင်းနှင်းရီက ချစ်သူတွေတောင် ရနေပြီကိုး။ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် ... ရွာစွန်က မုဆိုးမအေသက်ရဲ့သား ထွန်းဝင်းပါလား။”

“လာ ... ပြန်ပြန်ထွက်၊ တို့ဝင်လာလို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီ”

ရေကို တစ်ယောက်တစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး တဲအပြိုင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

နှင်းနှင်းရီလည်း တဲအတွင်းမှာ ဆက်ထိုင်မနေတော့ဘဲ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခဏနေပြီး ရွာထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

နှင်းနှင်းရီနှင့် ထွန်းဝင်းတို့သတင်းက ကောက်စိုက်သမဝါးစပ်ကြောင့် မောင်းခတ်ကြေညာစရာမလို ချက်ချင်းတစ်ရွာလုံးနီး သိကုန်တော့သည်။

သုံးရက်ခန့်ကြာတော့ ဦးဘကောင်းနှင့် အေဌမုန် ထိုသတင်းကို ကြားတော့သည်။ သမီးကို အားရပါးရ ဆူသည့် တဲကို ထမင်းမပို့ခိုင်းတော့။

ဤလိုနှင့် တစ်လခန့် ကြာသွားသည်။

ကျော်ကျော်က ထွန်းဝင်းကို အိမ်သို့ အလုပ်တစ်ခုနှင့် ခိုင်းလိုက်သည်။ အလုပ်ကိစ္စ ပြီးသည်နှင့် တဲကို ပြန်လာသည်။

သူ ... ဘဲရောက်ပြီး ခဏအကြာ နောက်မှ လူတစ်စု တဲကို လိုက်လာကြသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ရှာသည်။ အကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှာ နှင်းနှင်းရီ ဆွဲနေကြ ဆွဲကြီးလေး ရောက်နေသည်။

နှင်းနှင်းရီ ရေချိုးသွားစဉ် ဆွဲကြီးကို ချွတ်ထားခဲ့သည်။ အလုပ်နှင့်ခိုင်းလိုက်၍ အိမ်ရောက်လာသော ထွန်းဝင်း ခိုးသွားတာ တွေ့သည်ဆိုပြီး လိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွန်းဝင်းကို ပြောသည်။

လူကြီးများလက်အပ်ပြီး ထွန်းဝင်းကို ရဲစခန်းပို့သည်။ ရဲစခန်းမှာ ချုပ်ပြီး တရားရင်ဆိုင်ရသည်။ ဘယ်လိုငြင်းပေမဲ့ မည်သူ့မှ မယုံကြ။

တရားခွင်မှာ နှင်းနှင်းရီကို ရှေ့နေက ပေးတော့ ကျွန်မ ရေချိုးပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန် အိမ်ပေါ်က ကိုထွန်းဝင်း ဆင်းသွား သည်ကို တွေ့လိုက်သည့်အကြောင်း အစစ်ခံခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ချုပ်ရက်ခံစားခွင့်နှင့် ထောင်တစ်နှစ် ကျခဲ့ ရသည်။ ထောင်ကျနေစဉ် နှင်းနှင်းရီက ကေခင်းထိုက်နှင့် စေ့စပ် သည်ကို လက်ခံခဲ့သည်ဟု သိလိုက်သည်။

မိခင်ကြီးလည်း နေမကောင်းသည့်အခံနှင့် စိတ်ဆင်းရဲ

သည့်အတွက် ရွာမှ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရင်းမှ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

မိခင်သေဆုံးမှန်း သိသည့်အတွက် ထောင်ဝင်စာ လာစေသည့် ဦးလေးကို အိမ်နှင့်ခြံ ရောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ပေသုံးဆယ့်ပေရစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် ခြံပေါ်မှာ တဲသာသာအိမ်လေး ရှိနေရောင်းဈေးက မှန်းထားသည်ထက် နှစ်ဆနီးပါး ရလိုက်သလို ထိုငွေနှင့် စည်သာရွာ ပြောင်းလာပြီး အိမ်နှင့်ခြံ ဝယ်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပယောဂကုသည့်ဆရာ ကိုးသင်္ချိုင်းဆလှနှင့်တိုးပြီး တပည့်ခံကာ ပညာသင်ခဲ့သည်။

သုံးနှစ်နီးပါး သင်ခဲ့သော ပညာက ဆရာကြီးတစ်ပါး မဖြစ်သော်လည်း တော်ရုံအမှောင်ပယောဂ၊ စုန်းတစ္ဆေကဝေပျာ နှိပ်နှင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ယခု နှင်းနှင်းဝေ၏ယောက်ျားကို ဆေးကုသပေးရန် လာသည်။ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုသော သံယောဇဉ်ကိုမှ မိထေမတုတ်မမှန် ထွက်ဆိုခဲ့သည့်အတွက် နှင်းနှင်းရီကို အမှန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆွဲကြိုးကိစ္စက ဒေါ်ပွေနှင့် ကိုကျော်တို့ လက်ချက်သိသည်။ ညီမအတွက် အစ်ကို၊ သမီးအတွက် အမေတို့

သူ့အပေါ် သဘောမတူနိုင်သည့်အတွက် အမှုဆင်မှန်း သိပါသည်။ သူတို့၏ အတ္တကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။

နှင်းနှင်းရီ၏ ပါးစပ်က ကျွန်မ မသိပါ။ မမြင်လိုက်ပါဟု ရှေ့နေကို ပြောခဲ့လျှင် သူ ... အမှုက မလွတ်သော်လည်း နှင်းနှင်းရီအပေါ် အမှန်းပွားစရာ ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။

ယခု ... သူ့ကိုယ်တိုင်က ယူသွားသည် ခိုးသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်တဲ့ ... ထိုစကားကြောင့် သူ့ဘဝ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

နှင်းနှင်းရီအပေါ် မုန်းသထက် မုန်းခဲ့သည်။ သူနှင့် မတ်သက်သည် ခင်ပွန်းယောက်ျားဆိုတော့ လုံးဝ မကူညီနိုင်ဟု အပြတ်ပြောခဲ့သည်။

သည်ကိစ္စ သည်မှာတင် ပြီးပြီဟု ထင်လိုက်သော်လည်း ခနက်လင်းတော့ အိမ်ရှေ့မှာ လှည်းတစ်စီး ရောက်နေသည်။ လှည်းပေါ်မှာ လှည်းမောင်းသူ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် နှင်းနှင်းရီကို ဆွန်းဝင်း တွေ့လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပေရပ်နေသဖြင့် ငါ ... မလိုက်ဘူး ... ပြန်ရန်ပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လှည်းရပ်နေရာသို့ လာခဲ့သည်။

“နှင်းရီ ... ငါ မလိုက်ဘူးလို့ အပြတ်ပြောပြီးပြီလေ။

နင်တို့ကိစ္စ ... ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ... နင်ပေါ့ဘဲ လုံးဝ မပြန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
လာခဲ့တာ။ နင်ဘယ်လို ပြန်လွှတ်လွှတ် ငါ ... မပြန်ဘူး”

“အဆို ... နင် အောက်ခဏဆင်း ... ငါတို့ စေ
ခဏပြောမယ် ... ငါသိချင်တာ မေးစရာရှိတယ်”

နှင်းနှင်းရိက လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ပြီး
လှည်းနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသည့် ထွန်းဝင်း၏ခြံထဲ ဝင်လာခဲ့သ
ြံရှေ့ သရက်ပင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... နင် ... ဘာမေးစရာရှိလဲ ဘာသိချင်

“နင် ... ငါ့ကို ဘာကြောင့် သူ့ခိုးလို့ စွပ်စွဲတာ
အဲဒီအပြေကိုသိရင် ငါ ... လိုက်သင့် မလိုက်သင့် စဉ်းစား

“ငါ့အဖြစ်ကို နင့်ကို ပြောပြမယ် ... နင် ...
မုန်းမယ်၊ အသေသတ်ပစ်ချင်မယ်ဆိုတာ ငါတွက်မိပြီးသား၊
ငါ့မိဘတွေစကားက ငါ့ကို ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် ဖြစ်စေခဲ့တယ်

ငါ နင့်ကိုပဲ ဆက်ချစ်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ သ
မတူနိုင်ဘူးတဲ့ ... ရှေ့ဆက်မိုက်နေမယ်ဆိုရင် ကြောင်လ
ရွာက လူမိုက်တွေကို ပိုက်ဆံပေးငှားပြီး ... နင်နဲ့နင်အ
သတ်ခိုင်းလိုက်မယ်တဲ့လေ ...

အဲဒီမှာ ... ကိုထွန်းဝင်းတို့ကိုတော့ မသတ်ပါနဲ့၊ မယူ
နဲ့ဆို မယူတော့ပါဘူးဆိုတာ ... မယုံဘူးတဲ့ ...

အဖေက လူသိရှင်ကြား ဖြစ်အောင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်တဲ့။
အဲဒီမှာ အမေနဲ့ကိုကျော်က ဆွဲကြီးကိစ္စ သူ့အိတ်ထဲရောက်အောင်
လုပ်ပြီး သူ့ခိုးစွပ်စွဲကြမယ်၊ ရဲတိုင်းပြီး ထောင်ချပစ်မယ်တဲ့ ...

သူတို့အကြံကို ငိုယိုပြီး တားတယ် ... ကိုထွန်းဝင်း
အမေက ကျန်းမာတာ မဟုတ်ဘူး ... မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာ လက်မခံ
ဘူး၊ ဆွဲကြီးကိစ္စနဲ့ ထောင်ကျရင် လေးငါးလပေါ့တဲ့။ ဒီရက်တွေမှာ
သူ့အမေကို တစ်ပတ်လှည့်နဲ့ ဆေးကုပေးမယ်၊ စားစရာတွေ
ပို့ပေးမယ် ... သမီးတို့နှစ်ယောက် မုန်းပြီး ပြတ်သွားဖို့
အရေးကြီးတယ်တဲ့ ...

သူတို့ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်တယ်။ ငါ့နှလုံးသား
ကို စတေးပြီး သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဝင်ပြောရတယ်။ သည့်အတွက်
နင့်က ငါ့ကို မုန်းသွားတယ်။ ငါ ... ကြိတ်ပြီး ငိုခဲ့ရတယ် ...

နင် ထောင်ကျနေတုန်း ဒေါ်လေးသက်ကို ဝိုင်းဝန်းစောင့်
ရှောက်ပေမဲ့ စိတ်ကျတဲ့ရောဂါနဲ့ပဲ ဆုံးသွားတယ်။ ပြီးတော့ နင်
ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ အိမ်နဲ့ခြံကို ငါ ... အဖေကိုပြောပြီး ဝယ်ခိုင်း
လိုက်တယ် ...

ငါ ... ကိုကောင်းထိုက်ကို လက်ခံလိုက်ရပေမဲ့ ငါ
အချစ်ဦးနှောက်ကို ငါ့ခံစားချက်နဲ့ အချစ်တွေက ပါသွားပြီပဲ
ငါ ... တာဝန်ကျေအောင် နေပေးခဲ့တယ်”

“ဒါ ... ဒါဆိုရင် ငါ ... နင့်ကို အထင်လွဲနေတာပေါ့”

“ငါ ... အခုပြောတာတွေအားလုံး အမှန်တွေပဲ”

“ဒါဆို ... ခဏစောင့်၊ ငါ ... ဆေးလွယ်အိတ်
တက်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ကိုထွန်းဝင်းက အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး အဝတ်အစား
လဲဝတ်ကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်၍ ပြန်ဆင်းလာသည်။

နှစ်ယောက်လုံး လှည်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် လှည်းကို
အေးသာယာဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ ... ကိုထွန်းဝင်းဆိုတဲ့နာမည်ကနေ ဘာလို့
ကိုသိန်းဝင်းလို့ ပြောင်းလိုက်တာလဲ”

“ခင်တန်းကြီးရွာက လူတွေ မသိအောင် ပြောင်းလိုက်
တာ”

“အခု ... သိသွားပြီ မဟုတ်လား”

“အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ မရဘူးပေါ့”

စကားမဆိုဖြစ်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လှည့်

စီးရင်း လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ ဆယ်နာရီခန့် ပြန်ရောက်
လာသည်။

“အိမ်ပေါ်မှာ လူရှင်းနေပါလား”

“ကိုထွန်းဝင်း ပါလာရင် ကိုကောင်းလိုက်မိဘဲတွေ့ရော၊
ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေနဲ့ပါ ဆက်ဆံရေးခက်ခဲနေမှာစိုးလို့ ရွာပြန်ခိုင်း
လိုက်တယ်။ ဒီမှာ ကိုကောင်းထိုက်ရဲ့အဖေခန့် ဦးဖေစန်းတို့ပဲ
နေခဲ့တယ်။ ဦးဖေစန်းကလည်း ဆန်စက်ထဲ သွားနေတယ်”

• “ကောင်းပါတယ် ... လူနာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကုလို့
ရတာပေါ့”

အိမ်ရှေ့မှာ လှည်းရပ်သည်နှင့် လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး
အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ လှည်းကို ဆန်စက်ရှိရာသို့ ဆက်ပြီး
မောင်းသွားသည်။

အိမ်ဝရောက်တော့ ဒေါ်တင်ညွန့်က တံခါး လာဖွင့်ပေး
သည်။ ဒေါ်တင်ညွန့်လည်း ကိုထွန်းဝင်းကို ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

ခင်တန်းကြီးရွာသားများမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မသိသော်လည်း
မြင်ဖူးကြုံဖူးကြသည်။

ပြီးတော့ နှင်းနှင်းရီနှင့် ထွန်းဝင်းတို့ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း

သိထားသည်။ နှင်းနှင်းရိတို့အိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်ခဲ့သူက ဆရာ
သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဆို၍ စိတ်ဝင်တစားနှင့် အကဲခတ်
ကြည့်ရှုနေမိသည်။

“ကဲ ... တစ်ခါတည်း ကိုကောင်းထိုက်ကို ကြည့်
လိုက်မယ်”

ဆေးလွယ်အိတ်ကို သင့်ရေမှာ ဒိုက်လိုက်သည်။ ဘုရား
ရှေ့ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ ကုတင်ထားပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်
အနေအထားနှင့် လူနာကောင်းထိုက် ရှိနေသည်။

ဆရာလေးထွန်းဝင်းလည်း လူနာအနီးကပ်ပြီး အသေအ
ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကုတင်နှင့် ဆယ်ပေခန့် အကွာရှိ နှင်းနှင်း
ရှိရာ လျှောက်လာပြီး မြင်တွေ့သမျှ ပြောပြသည်။

“အတိုက်အခိုက်က တစ်ခါတည်း ပွဲသိမ်း လုပ်
တာပဲ”

“ကိုထွန်းဝင်း ကုနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ကုလို့ ဖြစ်မယ်ထင်ကာပဲ၊ အတတ်တော့ မပြောနိုင်
လုပ်တဲ့ဆရာက စွမ်းလား ကိုယ်ကပိုစွမ်းလား အရင်စစ်
ကြည့်ရမှာပဲ”

“ကိုကောင်းထိုက်ရဲ့အသက်ကို ရအောင် ကယ်
ပေးမယ်”

... အားကိုးပါတယ်”

“သူ့မှာ စွမ်းအားတစ်ခု ပူးကပ်ဝင်နေတယ်။ အခု မြင်နေ
ရတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်က အဲဒီစွမ်းအားကြောင့် ဖြစ်နေတာ ...
စွမ်းအားကို အရင်နိုးထအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မြို့ထဲမှာ ဈေးသိမ်းပြီလား၊ ဈေးမသိမ်းသေးရင် အမဲသား
တစ်ပိဿာလောက် လိုချင်တယ်”

“ဒေါ်လေးတင်ညွန့် ... ခေါင်းရင်းခြံက ဒေါ်ရဲ့တူမ
မသန်းဝင်းကို အမဲသားတစ်ပိဿာ စက်ဘီးစီးပြီး သွားဝယ်ခိုင်းပါ။
ဗိုက်ဆံပါ ယူသွားလိုက်နော်”

“အေး ... အေး”

ဒေါ်တင်ညွန့် အိပ်ပျော်က ဆင်းသွားသည်။ ခဏကြာတော့
မသန်းဝင်းစက်ဘီးစီးပြီး ဈေးကို ထွက်သွားသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်
ခန့်ကြာတော့ မသန်းဝင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ အမဲသားပါ
ပါလာသည်။

ကိုထွန်းဝင်းက အမဲသား ငါးဆယ်သားခန့် ခွဲပြီး ပန်းကန်
ထဲထည့်ကာ ကိုကောင်းထိုက်၏ ကုတင်အနီးသို့ ယူသွားသည်။
သတိလစ်သလို အိပ်ရာပေါ် လဲနေသည့် ကိုကောင်းထိုက်၏

မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းကန်ကို တပ်ပြီး လှုပ်သည်။

ပန်းကန်ထဲမှ အမဲသားတုံးတစ်ခုကိုယူပြီး နှာခေါင်းနား
တော့၍ ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ပန်းကန်ကို ကုတင်ခြေရင်းနား ချထားလိုက်
သည်။ အားလုံး ကိုကောင်းထိုက်ကို ကြည့်နေကြသည်။

ခဏမျှအကြာ ကိုကောင်းထိုက်၏ တောင့်တင်းနေသည့်
ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ကနဲ လှုပ်သွားသည်။ ထိုမှဆက်ပြီး ခေါင်းထောင်
ထလာသည်။ ခေါင်းကို ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ကြည့်သည်။

ထိုကဲ့သို့ကြည့်ပြီး ဆတ်ကနဲ ကုတင်ပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်
သည်။ အိပ်ရာပေါ် ပတ်လက်လှဲလိုက်ပြီး ခဏအတွင်းမှာပင်
ခါးကြီးကော့တက်လာသည်။ ကွေးကောက်သည်အထိ ကော့ပြီး
တက်လာနေသည်။ လက်ကြီးနှစ်ဖက် ခြေနှစ်ချောင်းထောက် အနေ
အထားနှင့် ခေါင်းကြီးလန်ကာ ကုတင်ပေါ်မှ ထိုအတိုင်း ဆင်းလာ
နေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကြည့်နေ ... အဲဒါ ကိုကောင်းထိုက် မဟုတ်ဘူး။
သူ့ခန္ဓာမှာ ခိုကပ်နေတဲ့ မကောင်းကဲ့ဝိညာဉ်ပဲ ... သူပြန်နိုးကြား
လာတာ”

ကုတင်ပေါ်မှ အောက်ကြမ်းပြင်သို့ ရောက်လာသည်။
အမဲသားပန်းကန်ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ခါးကော့ လက်
ထောက်အနေအထားမှ ခေါင်းထောင်၍ ခံန္ဓာကိုယ်မတ်လာပြီး
ချစ်လိုက်သည်။

အမဲသားပန်းကန်အနီးမှာထိုင်ပြီး အမဲသားအတုံးနှစ်တုံးကို
နှစ်လှုပ်တည်းနှင့် ကုန်အောင် စားပစ်လိုက်သည်။

စားပြီးသည်နှင့် ခါးပြန်ကော့လိုက်ပြီး ခါးကော့လျက်
အနေအထားနှင့် ကုတင်ပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကုလို့ လွယ်မလား”

“မရရအောင် ကုပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချနေ ဟုတ်လား...
အပြင်ခဏသွားချင်တယ် ... ပြို့အစွန် ‘လူမနေတဲ့
အက်ကို ခဏသွားမယ် ... ဘယ်ကသွားရင် ရောက်လဲ”

“ဒီကနေ ဆန်စက်ဝင်းထဲ ဝင်လိုက် ... ဝင်းထဲကနေ
တောဟိုနောက်ဘက်မှာ တံခါးပေါက်ရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း
သွား ... ဆယ်အိမ်လောက် လျှောက်တာနဲ့ ရွာပြင်ကိုရောက်ပြီ”

ကိုထွန်းဝင်းလည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ရွာပြင်ဘက်သို့ ထွက်
သည်။ ရွာပြင်မှာ အရိပ်ရသော ကုက္ကိုပင်တစ်ပင်ကို တွေ့သည်နှင့်
ထိုကုက္ကိုပင်အောက်သို့ ရောက်အောင် လာခဲ့သည်။ အချိန်က

နေ့မှန်းတည့်ပြီမို့ နေပူထဲရပ်၍မပြစ်၊ ကုက္ကိုပင်အောက်ရောက်တော့ အောက်ခြေ ရှင်းပြီး သိုင်လိုက်သည်။

ပျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး မိမိကို ပညာသင်ပေးသောဆရာထံ စိတ်ညွတ်လိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဆရာနှင့် အဆက်အသွယ် ရသွားသည်။

ဆရာလေးထွန်းဝင်းက ဆရာသမားအား စိတ်နှင့်လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဆရာ ... တပည့် မှားသွားပြီ၊ တစ်ပွဲကိုးပညာနဲ့ အသေလုပ်လိုက်တာ ... နှစ်ယောက်လုံးပေမဲ့ ဇနီးကိုမထိဘဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ထိသွားပြီ ...

ချစ်စိတ်ပွန်ပြီး ဘာမှ မစုံမမ်းဘဲ ဆရာ့ဆီမှာ အောက်လမ်း ပညာကို လာသင်ခဲ့တာပါ။ အခု ... ဘုရားစင်ရှေ့မှာ လူနာက ရှိနေတဲ့အတွက် တပည့်ရဲ့ပညာ မစွမ်းဘူးဖြစ်နေတယ် ... ဆရာ ညွှန်ကြားပါ”

“ဆရာပေးလိုက်တဲ့ပညာက တစ်ပွဲတိုးပညာ၊ အဲဒီပညာကို ပြန်နှုတ်ချင်ရင် အစာထိုးကျွေးမှ ပညာနှုတ်လို့ရမယ် ...

သူ့ကို ပြန်ရှင်စေချင်ရင် မင်းအသက်နဲ့လဲလှယ်မှ ရမယ်။ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင် လူနာအသက် ကယ်လို့မရဘူး။ ပြီးတော့

ဘုရားစင် မရှိတဲ့နေရာ လူနာကိုရွှေ့ပြီး ကုရမယ် ...

အိမ်ပျက်လိုနေရာ၊ ဝိုထောင်ပျက်လိုနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ မင်းဆန္ဒအတိုင်း ကုလို့ကကု ... မကုဘဲ ဒီအတိုင်းထားရင် ဘဲသုံးဆယ်မလွန်ဘဲ လူနာသေသွားလိမ့်မယ် ...

ဘယ်လို ... ဘယ်ဆရာမှ ကုလို့မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါပြီ၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး ပြင်ပါ့မယ်ဆရာ”

ခက်သွယ်မှုကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အောက်လမ်းပညာကို သင်ကတည်းက ဘုရား တရား သံဃာကို နှိမ့်ခဲ့ရသည်။ မကောင်းမှုမှန်သမျှ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ကောင်းတာ သမျှ အောက်ခြေဆင်းစေသည်။

ယခု ... လူနာကို နေရာရွှေ့ပြီး ကုသင့် မသင့် နှုတ်ရတော့မည်။

“ဟင် ... နှင်းနှင်းရီ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲ ... တွေးရင်း တွေးရင်း မရှင်းဘူး ဖြစ်နေတယ် ...

ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ပြောစေချင်ပါတယ်၊ ကိုကောင်း စိတ်ကို ကျချင်ကု မကုချင်လည်းရတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မရှင်းတာ

အမှန်လား အမှားလား သိချင်တယ် ...”

“ဘာ ... သိချင်ပြန်တာလဲ၊ ကဲ ... မေး”

“ကိုကောင်းထိုက် အခုလိုဖြစ်အောင် ကိုထွန်းဝင်းရဲ့ ပညာနဲ့ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ... အထင်မလွဲပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ... ကိုထွန်းဝင်း ထောင်က လွတ်လာပြီး အိမ်ရှေ့ရေငွေနဲ့ လယ် လေးငါးဧက ဝယ်လို့ရအောင် ဈေးဝိုပေးခဲ့တယ် ...

အဲဒါကို မရှင်းနှိုးဘဲ အောက်လမ်းပညာကို သွားသင်တယ်။ ပညာတတ်လာတော့ ဆေးကုသယောင်ပြုပြီး ကျွန်မတို့လင်မယား တစ်ခုခုဖြစ်အောင် အဖေတို့ စားစရာပို့ပေးတဲ့ ကိုကြိုင်သင်းရဲ့ တောင်းထဲမှာ ပညာနဲ့လုပ်ထားတဲ့ စားစရာတွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

သေသေချာချာတွေးလေ ... အဖြေက ရှင်းရှင်းပေါ်လာလေပဲ”

“ကဲ ... မင်းက အဲဒီလိုထင်နေမှတော့ ... မငြင်းတော့ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါ။ အခု ... မင်းရဲ့ယောက်ျားကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကုပေးမယ် ... စက်ရုံဝင်းထဲမှာ

မင်းမရှိတဲ့ ဂိုထောင်အလွတ် ရှိသေးလား”

“ရှင်ကို ယုံလို့ ... ဖြစ်ပါတော့မလား”

“မင်း ... ယုံတာ မယုံတာနောက်ထား၊ အခု ... ငါ့ပြစ်ကြွေးတွေ ကျေဖို့ ငါ ... ရအောင် ကုမယ်၊ နောက်ဆုံး အသက်သေချင်သေ ... မင်းယောက်ျားအသက် ရှင်စေရမယ်၊

မင်းအပေါ် မုန်းတယ်ဆိုတာ ချစ်လွန်းလို့ပဲ။ အဲဒီအချစ်တွေက သတ်သေပြခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကိုကောင်းထိုက်ကို အောင် ကုပေးမယ် ... တာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ လာ ...

ဦးတတ်တဲ့ဂိုထောင် သွားရှာမယ်”

စက်ရုံဝင်းထဲ ဂိုထောင်သုံးလုံးရှိသည်။

“ဟို ... ဂိုထောင်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ အမိုးလည်း ငါ့နေတယ် ... အကာလည်း မလုံဘူး ဖြစ်လား”

“သွားကြည့်လိုက်မယ် ... အခြေအနေကောင်းရင် ဒီကို နာ ... သယ်လာခဲ့မယ်”

“အိမ်မှာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ပညာက အောက်လမ်းပညာ၊ ဘုရားခန်းထဲမှာ အဆေးပွ ဝွမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်က နှစ်ထပ်ဆိုရင် အပေါ်မှာ ဘုရားခန်းဆို အိမ်အောက်ထပ်မှာ ကုလို့ရတယ် ...

အခု ... တစ်ထပ်အိမ်ပို့ ဂိုထောင်ထဲမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကုတော့မယ်”

အမှန်က သူသေကိုယ်ရှင်၊ ကိုယ်သေသူရှင် လုပ်ရတော့မည်မို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် စွန့်ရမည်ဆိုပါက နှင်းနှင်းရီရီ အိမ်ပေါ်မှာ မပြင်ချင် ... လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာပဲ ... အလဲအလှယ် လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

နှင်းနှင်းရီရီလည်း ဦးဖေစန်းတို့ကို အကူအညီတောင်းပြီး ဂိုထောင်ပျက်ထဲ လူနာကို ရွှေ့ခဲ့သည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လူနာကို တင်ပေးပြီး ဦးဖေစန်းတို့ ပြန်သွားသည်။

ဂိုထောင်ထဲသို့ ဧဒေါင်ညွန့်နှင့် နှင်းနှင်းရီတို့ လိုက်လာကြသည်။ အချိန်က နေ့နှစ်နာရီခွဲခန့်ရှိပြီ။ အစွန်ဆုံးဂိုထောင်ပို့ အနည်းငယ် မှောင်နေသည်။

ကိုထွန်းဝင်းက ဆေးလွယ်အိတ်ကို သင့်ရာမှာ ချိတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ကိုကောင်းထိုက်ကို တင်ထားသော ကွပ်ပျစ်ခြေရင်းဘက် ငါးပေခန့်အကွာမှာ မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုထားစေသည်။

မီးဖိုပြီးသည်နှင့် လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို ဧဒေါင်ညွန့်

အား ပြောပြနေသည်။

“ဒီပုလင်းထဲက ဆေးပူန့်နည်းနည်းစိကို မီးဖိုထဲ ထည့်ပေးနေ ... ဟုတ်လား၊ တစ်ခါထည့်ရင် မီးခြစ်ဆံ့ခေါင်းလောက်ပဲ ထည့် ... မီးတောက်ငြိမ်းတော့မယ်လုပ်မှ ထပ်ထည့် ... မီးမငြိမ်းစေနဲ့”

“ဘယ်တော့ထည့်ရမလဲ ... ဆရာလေး”

“ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ထား ... ကိုကောင်းထိုက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အငွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်လာတာနဲ့ စပြီး ... မီးထဲ ပစ်ထည့်တော့”

“ဘယ်အချိန် ... ရပ်ရမလဲ”

“ကိုကောင်းထိုက် ပြန်ကောင်းပြီး ထလာမှ ရပ်လိုက်၊ ဒီဆေးက ဧဒေါင်ညွန့်နဲ့ နှင်းနှင်းရီတို့ဆီ ပိညာဉ်သရဲ မပူးကပ်အောင် လုပ်ပေးမှာ၊ နှစ်ယောက်လုံး ဒီမီးပုံနားက မခွာပါနဲ့။ ဘာကောင်ကြီးပဲ တွေ့တွေ့ ... မခွာပါနဲ့”

“အေး ... မှတ်မိပြီ၊ ဆရာလေး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လို့ရပါပြီ”

ကိုထွန်းဝင်းလည်း နှင်းနှင်းရီနှင့် ဧဒေါင်ညွန့်တို့အား မှာကြားပြီးသည်နှင့် ... အလုပ် စလုပ်တော့သည်။

လွယ်အိတ်ထဲမှ အင်းချပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပါးစပ်မှ ဂါထာများ ရွတ်ဖတ်နေသည်။ ဂါထာရွတ်ဆိုပြီးသည်နှင့် ကိုကောင်းထိုက်၏ နဖူးမှာ ကပ်လိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ကိုကောင်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည်။

“ဝုန်း ...”

ဘေးမှာ ရပ်နေသော ဆရာလေးကိုထွန်းဝင်းအား လက်ပြန်ရိုက်လိုက်သဖြင့် ငါးတစ်ပြန်ခန့် နောက်သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ကိုကောင်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်ကြီး ထရပ်လိုက်ပြီး လေပေါ် မြောက်သွားသည်။

ဆရာလေးလည်း လက်မှ လွတ်သွားသော အင်းချပ်ကို အမြန်ကောက်ပြီး ဂါထာပြန်ရွတ်လိုက်သည်။

ကိုကောင်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း ကိုထွန်းဝင်း၏ အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မြောက်လာသည်။

လက်တစ်ကမ်း မရှိတရှိအရောက် ဂါထာဆုံးသွားသည့် အတွက် လက်ထဲက အင်းနှင့် ကိုကောင်းထိုက်အား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“အီး ...”

“ဝုန်း ...”

နာကျင်သောအသံကြီး ထွက်လာကာ မြေပြင်ပေါ် ပစ်ကျပြီး တုန်ခါနေသည်။

နောက်ထပ်အင်းတစ်ချပ်ကိုယူပြီး ဂါထာစုတ်ကာ ... ကိုကောင်းထိုက်၏နဖူးမှာ ဖိကပ်ထားသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကိုကောင်းထိုက်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ခွဲထိုင်ကာ နဖူးမှာ မလှုပ်မရှားအောင် အတင်းဖိကပ်ထားသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ကြောက်မက်ဖွယ် အသည်းတုန် အူတုန်ဖွယ်ကောင်းစွာ ကိုကောင်းထိုက်၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည်။

အော်သံဆုံးသည်နှင့် ပါးစပ်မှ မည်းညစ်သော မီးခိုးများ ထွက်လာသည်ကို ဇော်တင်ညွန့်တို့ တွေ့လိုက်သည့်အတွက် မီးဖိုဆဲကို ကိုထွန်းဝင်းပေးထားသော ဆေးမှုန့်အနည်းငယ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း ...”

အသံမြည်ပြီး မီးလုံးထတောက်သည်။ မီးခိုးမည်းမည်းများလည်း ဇော်တင်ညွန့်တို့ထံ ဝေ့ဝိုက်ပြီး လာနေရာမှ မီးထတောက်လိုက်သည့်အတွက် နောက်သို့ ပြန်လှည့် ရွေ့လျား

သွားသည်။

သူတို့နှင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာမှာ လူသဏ္ဍာန် မည်းမည်းကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်ညွန့်တို့ကလည်း မီးတောက်သေးသွားသည် ဆေးကို ပြတ်ထည့်နေသည်။

ကိုကောင်းထိုက်ပေါ်မှ ခွထိုင်နေသော ... ဆရာမကို ထွန်းဝင်းလည်း ဆင်းလိုက်ပြီး မည်းမည်းကြီး ရပ်နေရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မည်းမည်းကြီးနှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာမှာ ရပ်လိုက်သလို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော အင်းချပ်နှင့် ပစ်ပေါက်ရန် ရွယ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မည်းမည်းကြီး ရပ်နေရာမှ ဖျောက်သည်။ ကိုထွန်းဝင်းလည်း ရုတ်တရက် ကိုကောင်းထိုက်သွားရပ်နေလိုက်သည်။

ကိုကောင်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်မည်ပြုလာမည့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးလည်း ရုတ်တရက် နဂါးတစ်ကောင်က မည်းမည်းအရိပ်တန်းကြီး ပေါ်လာပြီး ကိုထွန်းဝင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ရပ်ပတ်လှည့်လည်နေသည်။

ကိုထွန်းဝင်းလက်ထဲက အင်းချပ်ကို အဝေးသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ အင်းချပ်မရှိတော့သည်နှင့် မည်းမည်းအငွေ့တန်းကြီးက ကိုထွန်းဝင်း၏ပါးစပ်ထဲ တိုးဝင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်သွားတော့သည်။

ကိုထွန်းဝင်း ရပ်နေရာမှ ဘုန်းကနဲ ပစ်လဲသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့်။ ခြေချောင်း လက်ချောင်းများလည်း တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေသည်။

ထို့နောက် အလှုပ်နှေးလာပြီး တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ပြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ရှိနေသော ... ကိုကောင်းထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ရုပ်သွင်လည်း အရိုးပေါ်အရေတင်နေသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်သွင်မှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ပြည့်ပြီး လာကာ ငါးမိနစ်ပင် မကြာ ... မူလရုပ်သွင်အဖြစ် ပြန်ပြီး ပြောင်းသွားတော့သည်။

ဆရာလေးကိုထွန်းဝင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က စောစောကပုံနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အရိုးပေါ်အရေတင်သည့် ရုပ်သွင်ပေါ်လာပြီး မီးကင်ထားသည့်နှယ် ခြောက်ကပ်စွာ ရှိနေသည်။

အသက်လည်း မရှိတော့။

ကိုကောင်းထိုက်က ပက်လက်အနေအထားမှ ထလာသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဆရာလေး မှာ ထားသည့်အတိုင်း ဆေးမှုန့်များကို မီးထဲမထည့်ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေး ... တိုဆေးလွယ်အိတ်ကိုယူပြီး အဲဒီပုလင်းပါ မီးပုံထဲ တစ်ခါတည်း ထည့်လိုက်တော့”

နှင်းနှင်းရီက အောက်လမ်းဆရာ၏ ဆေးလွယ်အိတ်ကို မီးပုံထဲသို့ ထည့်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ယူပြီး ထည့်လိုက်ရာ ...

“ဝုန်း ...”

ကျယ်လောင်စွာ ထပေါက်လျက် မီးရောင်စုံများ ထွက်လာကာ ခဏအတွင်းမှာပင် ပြာကျပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာမှ သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ညတွင်းချင်းပင် ကိုထွန်းဝင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ... သင်္ချိုင်းသို့ သယ်သွားပြီး မီးရှို့သင်္ချိုက်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ နှစ်ဘက်မိဘများထံ ကိုကောင်းထိုက် နေကောင်းသွားပြီဟု သတင်းပို့လိုက်သည်။

ကိုကောင်းထိုက် မိဘများလည်း သတင်းသွားပို့သူနှင့်

အတူ ပြန်လိုက်လာကြသည်။ နှင်းနှင်းရီ၏မိဘများလည်း ပါလာသည်။

ဆရာလေးကိုထွန်းဝင်းအကြောင်း မေးကြသည်။

နှင်းနှင်းရီက အပြစ်မှန်ကို မပြောပြတော့ဘဲ ဆရာလေးကိုထွန်းဝင်းကို အထင်ကြီးမည့်စကားအချို့ ရွေးပြီး ပြောပြခဲ့သည်။

“ကိုကောင်းထိုက်မှာ ပူးကပ်နေတဲ့ မိစ္ဆာတစ္ဆေကောင်ကို ဘယ်လိုမှ နှင်လို့မရဘူး ... အသေလုပ်ထားတာတဲ့၊ နောက်ဆုံး ကိုကောင်းထိုက် အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တော့ အစားသေပေးရမယ်တဲ့ ...”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူ ... မရ ရအောင်နှိပ်နှင်းတယ်။ နောက်ဆုံး မိစ္ဆာဝိညာဉ်ကောင်က ကိုကောင်းထိုက်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ ဒေါ်လေးတင်ညွန့်ဆီ ထွက်လာတာ သူက ကြားကဝင်ရပ်ပြီး အသေခံသွားတယ်”

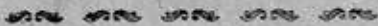
“အို ... စိတ်ထားမြင့်မြတ်လိုက်တာ၊ မောင်ထွန်းဝင်းက သမီးကို အတော်ချစ်ရှာတာ ... အမေတို့လည်း မတတ်သာလို့ အတင်းဂွင်ဆင်ပြီး ခွဲခဲ့ရတာ ... ပြန်တွေးကြည့်လေ ... စိတ်မကောင်းရလေပါပဲ ... သမီးရယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ ... အမေရယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးသွားပါပြီ။ အဟောင်းကို အသစ် မပြင်ချင်ပါနဲ့တော့”

ကိုကောင်းထိုက်က သူ၏မိဘများနှင့် စကားကောင်းနေစဉ် နှင်းနှင်းရီကလည်း မိခင်ဒေါ်ငွေ့ပုန်အား ရှင်းပြရင်း ကြိုက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်စက်များကို မိခင်ရှေ့မှာပင် ဒုတ်လိုက်ရသည်။

မိခင်ကလည်း တစ်ချိန်က သမီးကောင်းစားရေးအတွက် မိန်းမကြမ်း လုပ်ခဲ့ရသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

နှင်းနှင်းရီလည်း အသက်ပေးသွားသော ကိုထွန်းဝင်းအပေါ် မိဘများ၏ အထင်သေးမှုမှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ခဲ့သဖြင့် အရှုံးထဲမှ အမြတ်လေးတစ်ခု ရရှိလိုက်ပါတော့သည်။

ခွေးသရဲရဲ့ကလုစား

“တင်တင် ... တင်တင်”

“ရှင် ... ကိုသိန်း ... သွားတော့မလား”

“အေး ... ကိုယ်သွားမယ်၊ တံခါးတွေ သေသေချာချာ မိတ် ... တစ်နေ့လုံး တိဗ္ဗိကြီးပဲ ထိုင်ကြည့်မနေနဲ့။”

“အမယ် ... ကျန်မမှာ အလုပ်တွေ အပြည့်ပါရှင် ... အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးရမယ် ... အဝတ်လျှော်ရမယ် ... ခြောက်ပြီးသားတွေ မီးပူတိုက်ရမယ် ... အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမယ်၊ ကိုက အလုပ်သွားလုပ်နေရတယ် ... အိမ်ကံ မိန်းမက အလုပ်မရှိ တိဗ္ဗိကြည့်ပြီး ဇိမ်ကျနေတယ်လို့ ထင်တယ် ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ မိန်းမရာ ... မင်းအလုပ်များမှန်း

သိပါတယ်၊ တမင် မခံချင်အောင် စတာပါ ... ကဲ ... ကို သွားမယ်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သည့် ကိုလှသိန်းက အလုပ်မသွားခင် ဇနီး ဖြစ်သူ မခံချင်အောင် စနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ငွေစာရင်းရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြသည်က သုံးလသာ ရှိသေးသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် တိုက်ခန်းလေးငှားပြီး အိမ်ခွဲနေ သည်မှာ နှစ်လခွဲခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အသိ မိတ်ဆွေ မရှိသေး။

ငါးထပ်တိုက်၏ သုံးလွှာမှာ ငှားရမ်းနေထိုင်ရင်း နေသား တကျ ရှိလာသည်။ ကိုလှသိန်း အခန်းအပြင် ထွက်သွားသည်နှင့် တင်တင်လည်း အခန်းတံခါးသော့ခတ်ပြီး မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အိတ် ... အိတ်”

“ဟင် ... ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယျား တစ်ခုခု ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာတာလား”

ကိုလှသိန်း ထွက်သွားသည်မှာ ဆယ်မိနစ်ပင် မရှိသေး။ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖြစ်နိုင်သည်များကို တွေးပြီး တံခါးနားသွားကာ အသံပြုလိုက်သည်။

“ကိုလား ...”

အပြင်က ... အသံပြုသံ မကြားရ။

“ဘယ်သူများ ... လာခေါက်တာပါလိမ့်”

တံခါးအပြင်က လှုပ်ရှားသံ မကြားရသဖြင့် သိချင်မိတ် ပေါ်လာပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ခေါင်းပြုလိုက်စဉ် နံရံဘေး ကပ်နေသူသုံးယောက် အတွင်းသို့ အတင်းဝင်လာသည်။

တစ်ယောက်က တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ... ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့ကို သိဖို့မလိုဘူး ... မင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုး၊ သက်ကောက်၊ လက်စွပ် အားလုံးချွတ်ပေးစမ်း”

“နားကပ်ပါ ... ပါတယ်”

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်ဝတ်လက်စားများ ချွတ်ပေးလိုက်ပေမဲ့ အားမရသေး။ နှစ်ယောက်က အခန်းတွင်း ခိရို အိပ်ရာ၊ အံဆွဲ အနှံ့ရှာသည်။ တစ်ယောက်က တင်တင်အား ဓားနှင့်ထောက်ထားသည်။

“လက်ကောက်ခြောက်ကွင်းနဲ့ ဝိုက်ဆံသုံးဆိန်းပဲ ထပ်ပြီး တွေ့တယ်”

“သူ့ယောက်ျားက ငါတို့ရှေ့မှာ ကားပေါ်တက်သွားတယ်။

အချိန်တွေ အများကြီးရတယ် ... စိတ်ကြိုက်ရှာကြ၊ ရှာလိုပြီးရင် စိတ်တိုင်းကျ အသုံးတော်ခံကြမယ်”

သူ့ခိုးစားပြသုံးယောက်လည်း တစ်ခန်းလုံး အနံ့ရှာပြီး ကျေနပ်အားရပူ တင်တင်အနားရောက်လာကာ နောက်ဆုံး မပြန်ခင် အောင်ပွဲခံသွားကြသည်။

ရုန်းကန်အော်ဟစ် ဆဲဆိုနေသော တင်တင်အား ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လျှင် အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

အောင်သေအောင်သားစားပြီး ထွက်လာကြကာ သူတို့ ရရှိလာသော ရွှေငွေရတနာများကို ဝေစုခဲ့ကြသည်။ သုံးယောက် ထဲမှ ခေါင်းဆောင်က အောင်ကြိုင်ဖြစ်သည်။

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်လက သူ့အလုပ်မှ အလုပ်ကြပ်ကို သတ် ဖြတ်ပြီး ငွေသိန်းနှစ်ရာ ဖြောင်ခဲ့ကြသေးသည်။

အလုပ်ကြပ်က ပစ္စည်းဝယ်ရန် ဘဏ်မှ ငွေသိန်းတစ်ထောင် သွားထုတ်လာခဲ့သည်ကို အောင်ကြိုင်သိထားသည်။ ငွေထုတ်ပြီး ပစ္စည်းဖိုးငွေများ လိုက်ချေလိုက်သော်လည်း သူ့မှာ ငွေသိန်းနှစ်ရာ ကျန်သေးသည်။

ထိုသိန်းနှစ်ရာကို နောက်နေ့ ဘီလပ်မြေဖိုး သွားချေ

ရမည်မို့ ကားပေါ်တင်ပြီး သူ့အိမ် ပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်မူးပြီး မှောက်နေသည်လား၊ ကားတိုက်ခံရပြီး မှောက်နေသည်လား မသိ။ ကားလမ်းအလယ်မှာ ကန်လန်ကြီး လဲနေသည်။ လမ်းကျဉ်းသဖြင့် တွေ့ပတ်ရှောင် သွား၍ မရ။

သို့ကြောင့် ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ကားတံခါး ဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟိတ် ... မင်းတို့”

လဲနေသူက ကုန်ထလာသလို သူ့ကားအနီးသို့လည်း လှူနှစ်ယောက် ကပ်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ထအော် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ ... ပိုက်ဆံပါတယ် ... အသာတကြည် ပေးလိုက်”

“ဘာ ... အဲဒါ ငါ့ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... မဟုတ်ဟုတ် ... မသေချင်ရင် ပေးလိုက်”

“တင် ... မင်း ... မင်း ... အောင်ကြိုင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ခွင့်”

နောက်မှ လှမြင့်က ထိုလူ၏နောက်စေ့ကို တုတ်နှင့်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဦးဆက်ပွင့်ပြီ ... သေပါပြီ”

“သေ ... သေပေါ့ကွာ၊ မင်းနာမည်နဲ့ မင်းကိုပါ သိမှတော့ အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သေမှတော့ သူ ... ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ ... ကားထဲက ပိုက်ဆံအိတ် သွားယူလိုက်၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

သုံးယောက်သား ပိုက်ဆံ ဒိန်းနှစ်ရာကို ယူသွားပြီး သုံးပုံခွဲယူကာ တစ်လမကြာခင် လောင်းကစားလုပ်ပစ်သည့်အတွက် လက်ထဲမှာ အသုံးပြတ်သွားတော့သည်။

သို့ကြောင့် သားကောင်ကို ရှာဖွေရင်း ... လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့် တင်တင်တို့အကြောင်း သိသွားသည်။ လင်ဖြစ်သူက အလုပ်အချိန်အတိုင်း ပုံမှန်သွားပြီး ညနေချောက်နာရီ မထိုးခင် အိမ်ပြန်လာသည်ကို စုံစမ်းသိရှိထားသည်။

ယခုကဲ့သို့ အလုပ် လုပ်မည့်နေ့ ကိုလှသိန်း တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ကားပေါ်တက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ

သုံးလွှာသို့ တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လောင်းကစားသမားတို့အဖို့ ... အလွယ်ရသော ပစ္စည်း ဥစ္စာကို လွယ်လွယ်သာ သုံးပစ်သည်။ ထိုငွေကြေးများ ကုန်သွားလျှင် နောက်ထပ် ဒုစရိုက်မှု ထပ်လုပ်ကြပေဦးမည်။

သူတို့ပစ်မှတ်ထဲမှာ အရွယ်ကောင်းမိန်းကလေးများ ... မလွတ်မကင်းရာ ပါလာပါက အလွတ်ပေးရိုးထုံးစံ မရှိ။ လူသတ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးတတ်ကြ။

တင်တင်တစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရသည်ကို နေ့လည်ပိုင်းမှ အခန်းနီးချင်းများ သိကြသည်။

အပြင်ကတံခါးကို စေ့ရုံစေ့သွားကြသဖြင့် အပြင်မှ လေးဆာင့်တိုက်သည့်အခါ စေ့ထားသောတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ထိုပွင့်လျက်အတိုင်း နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီမျှ ကြာသွားသည်။

တစ်ဖက်အခန်းမှ ကလေးတစ်ယောက်က မကြာခဏ အောက်ဆင်း အပေါ်တက် ဈေးဝယ်နေသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ထိုကလေးက အောက်ဆုံးထပ် ဈေးဆိုင်မှာ မုန့်ဆင်းဝယ်ပြီးအပြန် မိခင်ကို ထူးဆန်းသောစကား ပြောလာသည်။

“မေမေ ... သား ဟိုဘက်အခန်းကို ချောင်းကြည့်တာ”

အစ်မကြီးတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတာ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟယ် ... ဒီကလေး၊ စပ်စပ်စုစု သူများအခန်း ... သွားချောင်းကြည့်ရတယ်လို့.”

“ခါတိုင်း အခန်းတံခါး ပိတ်ထားတယ်။ အခု ... သားပျေးသွားဝယ်တာ သုံးခါရှိပြီ ... တံခါးကြီးက အပြပွင့်နေတယ် ... ဒါကြောင့် သားက ချောင်းကြည့်လိုက်တာပေါ့”

မိခင်ဖြစ်သူက စဉ်းစားသည်။ အပြတမ်း တံခါးကို ပိတ်ထားကြသည်။ သားဖြစ်သူ သုံးကြိမ်ရှိပြီ ... သွားတိုင်း တံခါးပွင့်နေတယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် သားလက်ကို ဆွဲကာ ထိုအခန်းပေါက်သို့ သွားအကဲခတ်မိသည်။

“သား ... တွေ့တာ ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ ... လာ ... ဒီနားက လာကြည့်”

“အထဲမဝင်နဲ့လေ”

“အိမ်ရှင်တို့ ... အိမ်ရှင်တို့.”

အထဲက ပြန်ထူးသံ မကြားရသဖြင့် နေမကောင်းသည်လား ... ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲနေသည်ဆိုသဖြင့် သားရပ်သည် နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ... ဖရိုဖရဲနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲက

နေသော မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်သည်။

“သား ... ဒီမှာနေ၊ မေမေ သွားကြည့်ဦးမယ်”

အနီးသို့ မရောက်လိုက်၊ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာပြီး ရဲစခန်းသို့ ပုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

တစ်နာရီနီးပါးကြာမှ ရဲများရောက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးက အစော်ကားခံရပြီး သေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရဲများက ရှင်းပြသည်။ အနီးနားအခန်းများကိုခေါ်ပြီး စစ်မေးကြသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံ အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် တစ်နာရီခန့် အကြာ ကိုလှသိန်း ရောက်လာသည်။

ရဲများက ဖြစ်နိုင်သည့်လူများ၊ မသင်္ကာသည့်လူများ ရှိမရှိ စုံစမ်းမေးမြန်းသည်။

ဥနေသုံးနာရီကျော်မှ အလောင်းကို သယ်သွားကြသည်။ အလောင်းပါသွားမှ လူများရှင်းသွားတော့သည်။

.....

“ဟဲ့ ... သမီး ချယ်ရီ ... ထတော့လေ”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ကောင်းကောင်းကို မအိပ်

ရဘူး။ မနက်ခုနစ်နာရီထိုးတာနဲ့ နှိုးတော့တာပဲ”

“ဘွဲ့လည်းရထားပြီးပြီ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ကို မစဉ်းစားဘေးဘူး... ပုန်းတစ်လုံးနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ”

“ကျောင်းစတက်ကတည်းက ဘွဲ့ရတဲ့အထိ စာတွေကျွတ်စာတွေလုပ်နဲ့ နားရတယ်ရှိလို့လား ... အခုမှ နားမယ် ကြိုတင်ရှိသေးတယ်။ မကြည်ဖြူတော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကြည်ဖြူပါတယ်ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ဒီပါးစပ်နှစ်ပေါက်အထိ ရှိသေးတယ်လေ ... ထိုင်နေလို့ ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်ရင် ... ဒီလိုလုပ်၊ ဖေဖေ မိန်းမယူ ... ထမင်းဟင်းချက်ခိုင်း၊ ဖေဖေက အလုပ်လုပ် ... မကောင်းဘူးလား”

“သမီးက ... ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မိထွေးချက်ပြုတ်တာ ... ထိုင်စားရင်း၊ ဖေဖေ ရှာထားတာ ထိုင်ပြုန်းမယ်လေ ... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါဗျာ ... ကောင်းပါ့။ ထ ... အခုထ ကျုပ်ကတော့ မိန်းမထပ်မယူတော့ဘူး ... နင့်ကို ယောက်ပေးစားပစ်မယ်”

“နိုး ... နိုး* ... သမီးမယူဘူး။ ဖေဖေကို သူငယ်ချင်းထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်။ ဒါမှ မိဖေ

အနှိပ်စက် မခံရမှာ ... ဘယ်သူကြိုက်လဲပြော”

“ကဲ ... တောင်ပြောပြောက်ပြော လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဖေဖေ ... အပြင်သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“ကောင်းတယ် ... တစ်ခါတည်း မိန်းမပါရှာခဲ့”

“ဒီလောက် ... ကိုက်တွန်းနေမှတော့ သမီးသူငယ်ချင်း တစ်ကပ်တို့၊ ဝင်းဝင်းတို့၊ အေးအေးတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် နဲ့သာ အောင်သွယ်လုပ်လိုက်”

“ရမယ် ... အားကြီးကြီး၊ ဟိုက ဖေဖေကို မြင်တာနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးလို့ခေါ်မှာ ... မရှက်ဘူးလား”

“တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ် ... ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုး”

“အတင်းမပြောနဲ့ ... ကြားတယ်နော်”

ဦးစိန်ဖေလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ သမီးချယ်ရီ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာပင် မိခင်ဖြစ်သူ မိန်းမရောဂါနှင့် ဆုံးပါးခဲ့သည့်အတွက် နောက်မိန်းမ မယူတော့ဘဲ သမီးလေးကို အငှားယာဉ်ဖောင်းအလုပ်နှင့် စီးပွားရှာရင်း ဘွဲ့ရသည့်အထိ ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။

ဖခင်က သမီးကို သိပ်ချစ်သလို သမီးကလည်း ချစ်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသည် ဖခင်ဖြစ်သူက စုဆောင်းထားသည့် ပိုက်ဆံထဲမှ တကောင်းတစ်စီးဝယ်ကာ ကိုယ်ပိုင်အငှားယာဉ်မောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ကြောင့် ကားရှာထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထဲရှိ ပိုက်ဆံနှင့် ကားကို ရှာနေပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မထိနိုင်ဖြစ်နေသည့် တစ်ရက် ချယ်ရီလည်း ကားအရှာထွက်ရာနောက် ပါခဲ့သည်။ ကားတစ်ပတ်ရစ် ရောင်းသည့်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည့် တစ်ပတ်ရစ်ကားတွေက သန့်သည်။ ဈေးက မထိဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ချယ်ရီ ကားတစ်စီးကို တွေ့သွားသည်။ ထိုကား ချယ်ရီမြင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဖေဖေ ... သည်ကားကို ဈေးမေးကြည့်ပါလား”

“ဟာ ... ဒီလောက် ဒီတဲအောက်နေတဲ့ကား၊ ဖေ မကြိုက်ပါဘူး။ ခေတ်လည်း မရှိတော့ဘူး”

အက်အီး(SE)စလွန်းကား ကြက်သွေးရောင်ဖြစ်သည့် ယနေ့ခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် ဝင်နေသည့်နှယ် အကြည့်ရဆိုးလွန်းလှသည်။

တစ်ချိန်ကတော့ လူကြိုက်များခဲ့သည့်ကားဖြစ်သည်။ သမီးဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်သည့်အတွက် ဈေးသွားမေးလိုက်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရလား”

သူတို့မှာ ပါသည့်ငွေနှင့် ကားဈေးက ကွက်တိနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ လက်တင်မောင်းလို့ ရသည်မို့ မကြိုက်လည်း ဝယ်လိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ ... သမီး မောင်းချင်လား”

“မောင်းမယ်”

ငွေချေပြီး စာရွက်စာတမ်းများ လွှဲပြောင်းရရှိသည်နှင့် ချယ်ရီက ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ဖခင်၏တက်စီကို မကြာခဏ တက်မောင်းနေသဖြင့် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်နေသည်။ အသက် ပြည့်သည်နှင့် လိုင်စင်ရအောင် လျှောက်လိုက်သဖြင့် အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးပြီး ကားမောင်းလိုင်စင် ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

အိမ်သို့ သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

“သမီး ... ဒီကားကို အဖေပဲ မောင်းမယ်။ သမီး နှလုံးခွဲစိတ်ပြီး ဆေးရုံကဆင်းထားတာ ... တစ်လခွဲလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆေးရုံက စိတ်ချရပြီ ပြောပေမဲ့ သိပ်အတင့်မရဲနဲ့”

“သမီးတော့ ဘာမှ မခံစားရတော့ဘူး ... အခြေအနေ

ကောင်းနေပြီ”

“သမီးရဲ့နှလုံးကို လျှာထားတဲ့ ကလေးမလေး ကောင်းရာ ဖွန်ရာ ရောက်ပါစေ”

သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ကားကို ရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“လူငယ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့ကားတဲ့ ... ဒါကြောင့် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်တာ”

“အဖေ ... ဘာပြောတယ်”

“လူက ခေတ်လူငယ်၊ အမြင်က ခေတ်နောက် အဖေကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ”

“အဖေ ... သိက္ခာမကျအောင် ဒီကားကို ရွေးလိုက်တာ အဖေမှာ ပါသွားတဲ့ပိုက်ဆံက ... ဒီကားကလွဲပြီး ဘယ်ကားမှ ဝယ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိနေတယ်လေ”

“သူများကားကို အောက်ကျိုးပြီး စပေါ်တင်မောင်းနေရမှာ မလိုဘူး။ ကားက ကောင်းကောင်းစုတ်စုတ် ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ”

“တုတ်ပါတယ် ... မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ကျွန်ုပ် ... မှားပါတယ်”

“အဲဒီလို ... အမြင်ရှိစမ်းပါ”

တက်စီအမောင်းပထွက်ခင် ချယ်ရီက ကားတစ်စီးနှင့် မြို့ထဲ လျှောက်မောင်းနေသည်။ ကားကို လျှောက်မောင်းနေစဉ် ထူးခြားမှု ရှိသည်ကို ချယ်ရီ သိရှိလိုက်သည်။

ကားကို သူက ဦးဆောင်ပြီး မောင်းသည် မှန်သော်လည်း အချို့နေရာများမှာ သူ့ဘာမှ လုပ်၍မရဘဲ ကားလီစာ၊ ကလပ်၊ ဘရိတ်နှင့် ဂိယာတို့ သူ့အလိုလို လှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုအချိန် သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းချုပ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

အတော်ကြာမှ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ထိန်းသိမ်း မောင်းနှင်လာနိုင်သည်။

တစ်နေရာအရောက် ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းဝယ်ပြီး ထွက်လာသော လူတစ်ယောက် ဘေးက ဖြတ်မောင်းလိုက်စဉ် နှလုံးက သိသိသာသာကြီး ခုန်လာသည်။

“ဒိတ် ... ဒိတ် ... ဒိတ် ဒိတ်”

ကားက ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားသည်။

“တင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ကားရပ်နေစဉ် နောက်မှ လျှောက်လာသောလူက ကား

ဘေးက ဖြတ်သွားသည်။

“ဝိုး ... ဝိုး”

ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မမောင်းရဘဲ ရှေ့က သွားနေသူကို အရှိန်နှင့် နောက်မှ ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း ...”

ထိုလူ ကားနှင့် ပေနှစ်ဆယ်နီးပါး လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ လဲနေသော လူကို အရှိန်နှင့် ပစ်တိုက်ပြီး ကားက ရှေ့ကိုဆက်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်။

အိမ်အထိ ချယ်ရီ၏ခြေထောက်နှင့် လက်ကို တုတ်နှောင်သလိုဖြစ်ပြီး ခြံဝရောက်မှ ပြည်ပေးလိုက်သလို လွတ်လပ်သွားသည်။

ကားရပ်သည်နှင့် ချယ်ရီ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

ထူးသံကြားရ။

“ဖေဖေ ...”

“ဟေ ...”

“အိမ်သာထဲရောက်နေလည်း ပါးစပ်က လှမ်းပြီး အသံ

ပြုလို့ ရပါသေးတယ်”

“ကဲ ... ခဏလေး၊ အဖေ ... အခုကိစ္စပြီးပြီ၊ ထွက်လာတော့မယ် ... ဟုတ်လား ...”

ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ကားနဲ့ ထွက်သွားတာ ဘာဖြစ်လာပြီလဲ ... ခွေးကို တိုက်ခဲ့လား၊ လူကို တိုက်ခဲ့လား”

“လူကို ... တိုက်ခဲ့တယ်”

“သေပြီလား ...”

“သေပြီ ...”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ အငှားကားမှ မမောင်းရသေးဘူး။ လူတိုက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပြီတဲ့”

“အဲဒါ ... သမီးမောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ ... မောင်းတာလဲ၊ ဒေါ်ချယ်ရီကိုယ်တိုင် သော့ယူပြီး မောင်းသွားတာလေ”

“သမီး မောင်းတာ ... မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဒါဆို ... ဘယ်သူမောင်းတာလဲ”

“သရဲ ... သရဲ ... ခွေးသရဲ”

“ဘယ်လို ... ခွေးသရဲ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအချိန်က ကားကို နေထိုးထား

တယ်၊ တစ်ဖက်နဲ့ရုံမှာ ကားအရိပ်မပေါ်ဘဲ ခွေးပုံမည်းမည်းကြီး ပေါ်နေတယ် ...

အဲဒီခွေးကြီးက လဲနေတဲ့လူကို ရုန်းပြီး ကိုက်တဲ့ပုံ ပေါ်နေ ပြီး ... သမီးရဲ့ကားကလည်း လဲနေတဲ့လူကို ဝင်တိုက်ပစ် လိုက်တယ်”

“သမီး ... အဲဒီစကား ရဲ့ကို သွားပြောရင် ... ရှားသွားပြီလို့ပြောပြီး ... စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ ခေါ်သွားမှာ သေချာသလောက်ပဲ”

“ပြီးတော့ ... ထူးဆန်းတာ ရှိသေးတယ်”

“လာပြန်ပြီ ... ဆင်ခြေတစ်ခု”

“အဲဒီလူကို မတိုက်ခင် သမီးရဲ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးနဲ့ချည်လိုက်သလို လှုပ်မရ ဖြစ်နေတယ်။ ကားကို ကိုင်လို့မရ ဖြစ်နေပေမဲ့ ကားက သူ့အလိုလို ဝိယာ ချိန်တာတို့၊ ကလပ်လွှတ်တာတို့၊ လီဇာနင်းတာတို့၊ သူ့အလိုလို လုပ်နေတာ သမီးမျက်စိနဲ့ မြင်နေရတယ်”

“ဟင် ... ခင်ဗျား မရှားဘဲ ကျုပ် ... ရှားတော့မယ်”

“တကယ် ... သရဲစီးနေတာ၊ သရဲက ခွေးသရဲ”

“လူသရဲဆိုရင် ကားမောင်းတာ မဆန်းပေမဲ့ ခွေးသရဲက

ကားမောင်းတယ်လို့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...

ဗိုသမီး ... လူကို တိုက်လာပြီး ... ရှားသွားပြီ”

“မယုံရင်နေ ... ဖအေကိုယ်တိုင်က မယုံမှတော့ ...

ဘားလိုက်တော့”

‘သမီးဖြစ်သူ စိတ်ဆိုးသွားသည့်အတွက် လိုက်ချော့ရဦး

သည်။

“ကဲ ... သမီး၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ အဖေ ကိုးကွယ်တဲ့

အနီးကြီးကျောင်း သွားကြမယ်၊ ကားမှာ သရဲပူးကပ်နေတယ်လို့

ပြောပြပြီး ပရိတ်ရေ သွားတောင်းကြမယ်”

“ပရိတ်ရေက ... ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ”

“ပရိတ်ရေနဲ့ ကားကို ပက်ပြန်းမယ်လေ ... ပရိတ်ရေ

နှင်းရင် ဘယ်သရဲမှ ခိုကပ်မနေနိုင်ဘူး”

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ကားအကြောင်းပြောရင်း ...

ဩဇာမျိုးစုံဖြစ်နေတဲ့ ရဲစခန်းမှာလည်း ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံး

ဦးသည့်သတင်း ရောက်လာသည့်အတွက် အခင်းဖြစ်နေရာကို

များ ရောက်သွားသည်။

တိုက်သွားသောကားကို မည်သူမှ မမြင်လိုက်ကြဟု စုံစမ်း

မိရှိရသည်။ ဒါပေမဲ့ သေသူနှင့် သိပ်မဝေးသည့်နေရာမှာ ကား

ရေတိုင်ကီအဖုံးတစ်ခုကို အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ ကောက်ရသွားသည်။
 စခန်းပြန်ရောက်တော့ ရေတိုင်ကီအဖုံးကို စုံစမ်းသည်။
 အပေါ်က တံဆိပ်ကို ကြည့်ပြီး သံရည်ကျိုဘဝရောက်နေသည်
 ကားများဖြစ်၍ အပြင်မှာ ရှာရန် မလွယ်တော့ကြောင်း သိရသည်။
 သို့ကြောင့် ထိုအမျိုးအစားထဲမှ လက်ကျန်ကား မည်မျှ
 ရှိသေးသည်ကို ကညနမှာ စုံစမ်းရာ လက်ကျန်ငါးစီးမျှ ရှိသေးသည်။
 ထိုငါးစီး၏လိပ်စာများကို တောင်းယူလိုက်သည်။
 ရဲအရာရှိ စုံစမ်းချက်အရ ကားမောင်း၍ရသော ကားက
 နှစ်စီးသာရှိသည်။ ကျန်ကားသုံးစီးက ဆီထုတ်ပြီး ရောင်းစားနေ
 သောကားဖြစ်သည်။ အိမ်သုံးလည်းမဖြစ် တက်စီမောင်း၍လည်း
 မရဟု သိရသည်။
 ထိုကားနှစ်စီးကို အထူးရှာ၍ ရသွားသည်။
 ဦးစိန်ဖေအမည်နှင့် ဝယ်လိုက်သောကားနှင့် ဝပ်ရှော့
 ရောက်နေသော ကားနှစ်စီးဖြစ်သည်။ ဝပ်ရှော့ကကားမှာ ရေတိုင်ကီ
 အဖုံး ရှိနေသည်။
 သို့ကြောင့် ဦးစိန်ဖေအိမ်ထဲက ကားကို ဝင်စစ်ဆေးစဉ်
 ကားရေတိုင်ကီအဖုံး မရှိ ဖြစ်နေသည်။
 သို့ကြောင့် အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဦးစိန်ဖေကို ခေါ်ရာ ဦးစိန်ဖေ

မြို့ထဲသွားသည်ဟု သိရသည်။ သေသေချာချာ စုံစမ်းတော့ မနေ့က
 ချယ်ရီ မြို့ထဲကားမောင်းသည်ဟု သိရသည်။
 သို့ကြောင့် ရဲစခန်းကို ချယ်ရီအား ခေါ်ခဲ့သည်။
 အမျိုးမျိုး စစ်ဆေးသည်။ ဘာမှ တိတိကျကျ မရ
 ကားကလည်း လူကိုတိုက်ထားသည့်ပုံစံမျိုး မရှိ။ အားလုံးက
 ပိန်အချိုင့် မရှိ။
 ထိုအချိန် စခန်းမှူး ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။
 ဘာအမှုလဲဟုမေးရာ ချယ်ရီက အငိုပျက်နာနှင့် စခန်းမှူး
 အား တိုင်ပါတော့သည်။
 “ဒီကြီးက လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မကားနဲ့ တိုက်ခဲ့
 ဘယ်ဆိုပြီး အတင်းစွပ်စွဲတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကနေ ရဲစခန်းကို
 အတင်းခေါ်ခဲ့တယ် ...
 ကျွန်မကားနဲ့ တိုက်သွားတယ်လို့ ပြောတဲ့ ပျက်မြင်
 သက်သေလည်း မရှိဘူး။ ကားမှာလည်း တိုက်ထားတဲ့ အပိန်
 အချိုင့် မရှိဘူး”
 “အဖြင့် ... ဘာကြောင့် ဖမ်းခဲ့တာလဲ”
 “အတိုက်ခံရတဲ့လူနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရေတိုင်ကီအဖုံးကို
 တွေ့လိုတဲ့ ... ကျွန်မရဲ့ ကားက အစုတ်အပြတ်တွေကို စုစည်းပြီ

ကောက်ဆင်ထားတဲ့ မော်ဒယ်နိဗ္ဗိတကားကြီးပါ။ ဒီလမ်းကပဲ အိမ်ကို အသွားအပြန် လုပ်နေရတာပါ။ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မရဲ့ကားပေါ်က ပစ္စည်းမကျတဲ့နေရာ မရှိသလောက်ပါပဲ ... ဆရာရယ် ...

ဒီဆရာကြီးက ... မတရားစွပ်စွဲတာပါ”

“ကဲ ... သူ့ကားပေါ်မှာ တိုက်မိတဲ့နေရာ ရှာလို့ တွေ့လား”

“မတွေ့ပါဘူး ... ဆရာ”

“ကားရေတိုင်ကီအပုံးလေး တွေ့တာနဲ့ ဖမ်းရတယ်လို့ ကွာ ... လွှတ်ပေးလိုက်။ သေသေချာချာ သဲလွန်စကို ရှာ ... သေချာပြီဆိုမှ ဖမ်းသင့်တာမင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ”

စခန်းမှူးအမိန့်နှင့် ချယ်ရီကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ချယ်ရီ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး အိမ်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်း တစ်နေရာအရောက် ချယ်ရီ၏ လက်ကို ဖမ်းချုပ်သလို ခံလိုက်ရပြီး ကားက သူ့အလိုလို မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ လူမတိုက်ပါနဲ့တော့”

အိပေမဲ့ ကားက တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် ပုံမှန် အတိုင်း သွားနေသည်။

လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်သွားသည်။ တစ်ထပ် အိမ်လေးတစ်လုံးရှေ့မှာ အလိုလိုရပ်သွားပြီး သူ့ကိုလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် တံခါး သူ့အလိုလို ပွင့်ပြီး အားတစ်ခုက သူ့အား ကားပေါ်မှ တွန်းချနေသဖြင့် အလိုက်သင့် ဆင်းခဲ့သည်။

သူ့ခြေလှမ်းတို့က အိမ်ထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

စေ့ထားသောတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ ...”

အထဲဝင်လိုက်သည်။ အထဲမှာ အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ် နှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“လာ ... ငါ့မြေး လာထိုင်”

“ဟင် ... အဘိုးက သမီးကို သိတယ်ဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ ... သမီးက အဘိုးမြေးရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးပဲ၊ အဘိုးကောင်းကောင်း သိတာပေါ့”

“ဟင် ... အဘိုးကသာသိတယ် ... သမီးက အဘိုးကို

သိဘူး”

ချယ်ရီက မထိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသော စတင်ပုံများရှိရာ လျှောက်သွားပြီး ကြည့်နေသည်။ ပုံများကို ကြည့်

နေ့စဉ် သူနှင့်စိမ်း၍မနေဘဲ ရင်းနှီးသလို ရှိနေသည်။

ချစ်စရာခွေးလေးကို ပွေ့ထားသော အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှေ့မှာ အချိန်ကြာစွာ ရပ်နေ ပီသည်။

“အဲဒါ ... အဘိုးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေးပဲ။ သူ့အဖေနဲ့အမေက နယ်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွား ကြတယ်။ အဘိုးနဲ့မြေး နှစ်ယောက်တည်း နေကြတယ် ...

တစ်နေ့ အဲဒီခွေးလေးကို လမ်းမှာတွေ့ပြီး မြေးလေးက ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ခေါ်တုန်းက လသားအရွယ်ပဲရှိပယ်။ အားအင် ပြတ်ပြီး လမ်းတောင် ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ဘူး ...

အစာကျွေး ကောင်းကောင်းပြုစုတော့ ခွေးလေးက ကျန်းမာဝပြုံးလာတယ်။ မြေးလေး ဘယ်သွားသွား နောက်က တကောက်ကောက်ပဲ ...

ကျောင်းသွားတဲ့ရက်ဆို ကြိုးချည်ပြီး ထားခဲ့ရတယ် ... ကြာတော့ ရိုးသွားတယ်။ သူ့ကျောင်းသွားရင် ကားအထိ လိုက်ဖို့ တယ်။ ညနေကျောင်းအပြန် အိမ်ဝက ထွက်ကြိုတယ်။ ကျောင်းပိတ် တဲ့ရက်ဆို မခွဲမခွာဘဲ ...

အန္တရာယ်ဆိုလည်း အမြဲကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်။ တပြည်း

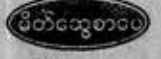
ပြည်း ခွေးလေးက ခွေးကြီးဖြစ်လာတယ်။ တစ်ရက် အဘိုးတို့ မြေးအဘိုး ခွေးလေးပါအပါ ပြုထဲက အလှူကို သွားခဲ့ကြတယ်။ အလှူအိမ်ထဲဝင်တော့ ခွေးလေးက ကားထဲမှာ နေခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်ကို မြေးလေးက ပေါက်ပေါက်လို့ ပေးထားတယ်။ လူစကား သိပ်နားလည်တာ ...

အဲဒီနေ့က ကံဆိုးမယ့်နေ့ဆိုရင် မမှားဘူးပေါ့ ... အဘိုး တို့ အလှူက ပြန်လာပြီး လမ်းထိပ်ကို ကားအဝင် လမ်းပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက် စုံရပ်နေတယ် ...

အဘိုးက ကားရပ်ပေးလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ကွယ်က လူ တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဓားမြှောင်ထောက်လို့ ပါသမျှ ထုတ် ပေးဖို့ တောင်းတယ်။ အဘိုး ရှုပ်အင်ကျိက ရွှေကြယ်သီးလေးတွေ ပြုတ်ပေးလိုက်တယ် ...

မြေးလေးကလည်း ... လက်ကောက်တွေ ဆွဲကြီးတွေ ချွတ်ပေးလိုက်တယ် ...

အဲဒါနဲ့ အားမရဘဲ အဘိုးကို ကားပေါ်က ဆွဲချ ထိုးကြိတ် နေတုန်း ပေါက်ပေါက်က ဝင်ကိုက်တယ် ... ပေါက်ပေါက်ကို ခြေနဲ့ကန်ထုတ်လိုက်လို့ မေ့လဲသွားတယ်။ အဘိုးကိုလည်း ရိုက် နှက်ပြီး ထားခဲ့လို့ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်။ သူတို့ ကားကိုမောင်းသွားပြီး

ကားပေါ်မှာ မြေးလေးကို မတရား ကျင့်ခဲ့တယ် ...

အဲဒီလိုနဲ့ မြေးလေး အသက်ပြောပြောလေး ကျန်တယ်”

“သိပြီ ... အဲဒီလူဆိုးသုံးယောက် ကားပေါ်က ဆင်းရဲလာတဲ့အချိန် သမီး ... လမ်းပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ သမီးအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာကို လူဆိုးတစ်ယောက်က နှုတ်လာပြီး ရင်ဘတ်ကို တုတ်နဲ့ တစ်ချက်တည်း ရိုက်လိုက်တာ ... သမီး မေ့သွားတာ ... သိလိုက်တယ်”

“အဘိုး ဆက်ပြောမယ် ... အဘိုးမေ့ရာက သတိတာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်။ အဘိုးရဲ့မြေးအပြင် ငဲ့မြေးကိုပါ အတူတူ ဆေးရုံပို့ခဲ့တယ် ...

အဘိုးရဲ့မြေးက ဒီတောင်က မကျော်နိုင်ဘဲ အသက်ဆုံးသွားတယ်။ ငဲ့မြေးကတော့ နှလုံးသွေးကြောပိတ်ပြီး ‘သေမရ ပြစ်နေတယ် ...

အဲဒီအချိန်မှာ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက အဘိုးနဲ့ လာတွေ့တယ်။ အဘိုးရဲ့မြေးက သေသွားပြီ ... တစ်ယောက်က နှလုံးကြောသတိမေ့နေတယ်။ အသက်အရွယ်ချင်း သိပ်မကွာခြားသလို ဆေး

အမျိုးအစားကလည်း တူနေတယ် ...

ဒီကြောင့် ကုသိုလ်ရအောင် သေဆုံးသွားတဲ့ မြေးရဲ့နှလုံးကို သတိမေ့နေတဲ့မြေးအတွက် လှူပေးဖို့ လာပြောတယ် ...

အဘိုးလည်း အဘိုးမြေးကို စော်ကားသွားတဲ့ လူဆိုးတွေကို ဝင်တားရင်း ဒဏ်ရာသွားတာဆိုတော့ ချက်ချင်းသဘောတူလိုက်တယ် ...

သေဆုံးသွားတဲ့မြေးလေးရဲ့ နာရေးကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ခွေးလေး ပေါက်ပေါက် အစာမစားတော့ဘဲ ကားပေါ်မှာ သေဆုံးနေတာကို အဘိုးတွေ့လိုက်တယ်”

အဘိုးက အဘိုးမြေးရဲ့ နှလုံးကို ကျွန်မအတွက် လှူပေးပြီး ... ဘာကြောင့် အလှူရှင်နာမည်ကို မပြောခဲ့တာလဲ”

“အဘိုးမြေးလေး ... မရှိတော့ပေမဲ့ အဘိုးမြေးရဲ့ နှလုံးနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့ မြေးတို့ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်လို့ ... အလှူရှင်ကို မပြောဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တာပါ ...

အခု ... ဘယ်လိုကြောင့် အိမ်ထဲ ရောက်လာတာလဲ”

ချယ်ရီလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... ခွေးအရိပ်ကြီးပေါ်လာပြီး ... လူတစ်ယောက်ကို တိုက်သတ်သည့်ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်။ သည်နေရာကိုလည်း အလိုလို ခေါ်လာသည့်

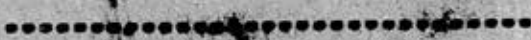
အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အင်း ... သူ့သခင်အပေါ် လံယောဇဉ်တို့ခွေးထွေးပေါက်ပေါက်ပါ ... သူ ကားပေါ်မှာ သေဆုံးသွားပြီး သူ့အစွဲကြောင့် ကားမှာ ... ပိညာဉ်တွယ်ကပ်နေတာပဲ ...

ဒီအတိုင်းဆို ... နောက်နှစ်ယောက်ကို သူ ... သတ်မှာပဲ”

“တုတ်တယ် ... မြေး။ အဘိုးရဲ့မြေးကို သတ်သွားလူဆိုးသုံးယောက်ကို သတ်ပြီးရင်တော့ ကားမှာ စွဲလမ်းမိပင်နေတဲ့ သူ့ပိညာဉ်လည်း ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ထို့နောက် ချယ်ရီလည်း တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သည့် အဘိုးအား နှုတ်ထက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းမှာလည်း သေဆုံးသူများ အပိုင်တွက်ထားသည့် လူတိုက်သွားသောကားကို မိသားစုကမှ စခန်းပျံ့ကြောင့် လွှဲပေးလိုက်ရသည်ကို မကျေမနပ် ခြိမ်းနေသည်။

အမှုလိုက်အရာရှိက စခန်းပျံ့အား အသိမပေးဘဲ မိမိ

စိတ်တူသဘောတူ ရဲသုံးလေးယောက်အား တိုင်ပင်ကာ ချယ်ရီကားကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသည်။

“အဲဒီကား ဘယ်သွားတယ် ... ဆာလုပ်တယ် ... သေဆေးချာချာ ကြည့်ထား၊ သူနဲ့ဆက်စွယ်ပြီး ပျောက်နေတဲ့ လူသတ်တရားခံတွေကိုလည်း မိနိုင်တယ်”

ထိုရက်မှစပြီး ချယ်ရီ သွားလေရာစနောက် ရဲကားတစ်စီး အပြန်နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေသည်။

ဦးစိန်ဖေလည်း တက်စီဆွဲရန် ကားပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် ကားက စက်မနှိုးတော့ဘဲ နည်းချိန်နှင့် ပျက်စီးသည်။ ကြာတော့ စိတ်မရှည်တော့သည့်အတွက် ကားပေါ်ကို လုံးဝမတက်တော့။

ချယ်ရီ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားကို မည်သည့် အချိန် စက်နှိုးလိုက် တစ်ချက်တည်းနှင့် နှိုးသွားသည်။ တစ်ရက် ကားနှင့် အပြင်ထွက်စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် အလွန်မှာ စက်ရပ်သွားသည်။

မည်ကဲ့သို့ နှိုးသော်လည်း စက်မ မနှိုး။ သို့ကြောင့် စိတ်ပျက်နေသော ချယ်ရီလည်း စိတ်မှာ ပေါ်လာသည့်အတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ပေါက်ပေါက် ... နင် ကားပေါ်မှာ ရှိတာ ငါသိ

တယ်။ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူဆိုးရှိနေလို့ ... ကားရပ်ထားတာလား၊ ဟုတ်ရင် ... စက်နှိုးလို့ရအောင် လုပ်ပေး၊ ငါလူဆိုးမထွက်လာမချင်း မမောင်းဘဲ ရပ်စောင့်နေမယ် ...

ကဲ ... ငါ စက်နှိုးပြီ ... နင်လုပ်ထားတာဆို ကားစက် ပြန်နှိုးအောင်လုပ်ပြီ”

ချယ်ရီလည်း သော့ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝူး ... ဝူး”

ချက်ချင်း စက်က နှိုးသွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ငါ ဒီမှာပဲ ရပ်နေမယ်။ လူဆိုးကောင်ထွက်လာမှ နောက်က လိုက်ကြမယ် ... သူက ဒီဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်တာဆို ... ဒီနားမှာနေတဲ့ လူပဲဖြစ်မယ်”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် လူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် ကားက တသိမ့်သိမ့် တုန်လှုပ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“အဲဒီလူလား ... နောက်က မသိမသာ လိုက်သွားမယ်။ သူ့ကို ... ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဦး” တို့ကားနောက်နားမှာ ရဲကားရှိတယ် ... ကြားလား”

ထိုလူက ရှေ့မှ ပုန်မှန်လျှောက်နေသည်။ ပေငါးဆယ်ခန့်

ရောက်သွားမှ ကားကို ဖြည်းဖြည်းလှိမ့်ရုံ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်အရောက် လမ်းဘေးက တိုက်ခန်းပေါ် ဟက်သွားသည်နှင့် ချယ်ရီလည်း နောက်မှဆင်းပြီး တိုက်ဘက် လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုလူက တိုက်ခန်းအပေါ်တက်သည့် လှေကားထိပ်မှာ ထိုင်နေသည့် လူရွယ်အား ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး အပေါ်တက်သွားသည်။

ချယ်ရီက လူရွယ်အနီး ရောက်သွားသည်။ ထိုလူက ချယ်ရီထက် အနည်းငယ် အသက်ကြီးပုံရသည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို၊ စောစောက လှေကားပေါ် တက်သွားတဲ့လူကို သိလား”

“သိတာပေါ့ ... သူက ကျွန်တော်တို့အခန်းကို ငှားနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီပြေညီထပ်မှာ နေတယ် ... ပြေရှင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ အခန်းသုံးခန်းလုံး ငှားထားတယ် ... စောစောကလူကို မေးတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ့ကိုတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အခု အားလုံးက ကျွန်မသူငယ်ချင်း လင်နောက်လိုက်ပြေးတယ် ... ထင်နေကြတယ်။

သူ့အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး”

“ဒီလူ့ဆီ ဘယ်အမျိုးသမီးမှ လာတာ မတွေ့ပါဘူး။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိတယ် ... သူတို့ပဲ ဝင်ထွက် နေတာ”

“အဲဒါဆို ... ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဘယ်မှာ ပုန်းနေလဲ မသိဘူး”

“သူနဲ့တွေ့ပြီး ... မေးကြည့်ပါလား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သူ့အခန်းသွားပြီး မေးလို့ ပြစ်မလား ... ပုန်းနဲ့လှမ်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ... အဲဒီလူ ပုန်းနံပါတ်ရှိရင် ပေးပါလား”

“ရှိတယ် ... အိမ်ရှားတုန်း စာချုပ် ချုပ်တော့ ပုန်းနံပါတ် ပေးထားတာ ရှိတယ် ... ခစာနော်”

အိမ်ရှင်လူငယ်က ချယ်ရီ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းထဲ မျှောဝင် သွားသည်။ မကြာခင် စာရွက်လေးတစ်ရွက် ကိုင်ပြီး ထွက်လာ သည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ... အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ရမယ်”

ချယ်ရီ အပြင်ပြန်ထွက်ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်

လာခဲ့သည်။ နောက်မှာ ရောက်နေသော ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းသွားပြီး ချယ်ရီအကြောင်း သွားစုံစမ်းလေတော့သည်။

ထိုရဲလည်း လူဆိုးခဲပုန်းနံပါတ်ကို ရသွားသည်။ အဲပေ့ လူဆိုးဟုမထင် ... ချယ်ရီ လုပ်ကြံဇာတ်ထဲ ရဲကြီးပါ မျှောဝင် သွားသည်။

နောက် ညရောက်သည်နှင့် ထိုလူဆိုးနေထိုင်ရာ အနီးသို့ ချယ်ရီ ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ပုန်းနှင့် လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ သူ့ရောက်သည်နှင့် ရဲကားနှစ်စီးလည်း နောက်နား ရောက် လာသည်။ သည်နေရာကို ညအချိန် ထွက်လာသဖြင့် မသင်္ကာ မြင်လာသည့် နောက်ယောင်ခဲရဲကားပေးမှ ရဲတို့က စခန်းကို အကူလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စခန်းမှ ရဲကားတစ်စီး ထပ်ရောက်လာသည်။

“ဟဲလို ... ကိုဌေးဝင်းလား”

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ... ဘယ်သူလဲ သိဖို့ မလိုပါဘူး။ ရှင်အကြောင်း သိတဲ့လူ ဆိုပါတော့ ... ရှင် မုဒိမ်းကျင့်ပြီး လူတွေ့သတ်၊ စွည်းတွေယူတဲ့ကိစ္စ ရဲတွေ သိကုန်ပြီ။ အခု ... ဖမ်းမလို့

ရှင်အိမ်ရှေ့မှာ ရဲ့တွေ ရောက်နေပြီ ... ရဲကားနှစ်စီးပေါ်က ရှင်အိမ်ကို ဝင်စီးမလို့ အထက်အမိန့်ကို စောင့်နေကြတယ် ...

မယုံရင် ... အခု ထွက်ကြည့်လိုက်”

ငွှေးဝင်းလည်း အပေါ်ထပ်ရှေ့သို့ ထွက်ပြီး လမ်းပေါ်မှ ကားများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲကားနှစ်စီးကို တွေ့လိုက်သည်။

“ရှင် ... မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်စာယ် ... မြင်ဟယ်”

“ဒီဆို ... ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ ငါးမိနစ်အတွင်း နောက်ဘက်လှေကားက ဆင်းပြီး လမ်းကြားထဲကနေ ရှင်တို့ တိုက်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်လမ်းကြားကိုထွက် ... လမ်းပေါ်ရောက်ရင် နောက်ဘက်ကိုသာ ပြေးပေတော့”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီအတိုင်း လုပ်မယ်”

ဗုန်းချသွားသည်။

“ကဲ ... ပေါက်ပေါက်ရေ၊ မင်း ... သေစေချင်တဲ့ ကောင်ကို ငါ ... လက်စားချေပေးမယ်။ မင်းက ကားကို ဘယ်မှမဝင်ဘဲ အိမ်အထိ မောင်းသွားလိုက်။ ရဲ့တွေ မင်းနောက်က လိုက်ခဲ့လိမ့်မယ်”

ချယ်ရီ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကားက သူ့အလိုလို မောင်း

ထွက်သွားသည်။

“ရှေ့လမ်းချိုးကြရင် ဘေးနားကပ်မောင်း ... ငါ လှိမ့် ဆင်းနေခဲ့မယ် ... ပေါက်ပေါက်က ... အိမ်အထိ မရပ်ဘဲ မောင်းသွား”

ပေါက်ပေါက်က ချယ်ရီစကားကို လိုက်နာပြီး လမ်းဆုံ ထိပ်မှ ကပ်မောင်းသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပြီး အောက်သို့ လှိမ့်ဆင်း လိုက်သည်။

လမ်းဘေးချုံအတွင်း ပြေးကပ်နေလိုက်သည်။ ကားက မှန်မှန်လေး ထွက်သွားသလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွာပြီး ရဲကားနှစ်စီး နောက်က ပါသွားသည်။

ချယ်ရီ လမ်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

လက်ထဲမှာ အသွားထက်အောင် သွေးထားသည့် စား မြှောင်ကို တင်းတင်းဆုတ်ကိုင်ထားသည်။ သူ ... ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်သွားပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် နောက်ဘက်လှေကားမှ ဆင်းလာသော ငွှေးဝင်း လည်း လမ်းကြားမှ ထွက်ကာ လမ်းသွယ်ပေါ် ရောက်လာသည်။ ရဲအဖမ်းခံရမည်စိုးသဖြင့် မပြေးရုံ လမ်းလျှောက်လာသည်။

ချယ်ရီ ဘေးကဖြတ်သည်နှင့် စားမြှောင်နှင့် လည်ပင်းကို

ပတ်ဆွဲလိုက်သည်။ လည်ပင်းမှသွေးများ ပြာထွက်ကာ တပြည်း
ပြည်း ရှေ့သို့ ယိုင်ပြီး ပစ်လဲကျသွားသည်။ ထိုအချိန် ချယ်ရီက
လမ်းပေါ် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်သော ရဲများလည်း ချယ်ရီတို့
လမ်းထိပ်ရောက်သွားသည်။ ချယ်ရီ၏ကားက ခြံထဲ မောင်းဝင်
သွားသည်။

“ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်တဲ့နေရာက နားထောင်ပါ ...
ရတနာလမ်းသွယ်(၂)ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် သေနေတယ်တဲ့၊
အဲဒီကို အပြန်သွားပါ”

ရတနာလမ်းဘက် မသွားခင် ချယ်ရီနောက်သို့ လိုက်ကြည့်
သော ရဲများက အထက်သို့ အစီရင်ခံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစအဆုံး လိုက်ကြည့်ခဲ့တယ် ...
ရတနာလမ်းပေါ်မှာ ဆယ်မိနစ်လောက် ရပ်ပြီး ဘယ်မှ မဆင်းဘဲ
သူ့အိမ်ကို တန်းပြန်သွားပါတယ်။ အခု ... သူ့ခြံဝကနေပြီး
ရတနာလမ်းသွယ်(၂)ကို သွားပါ့မယ်”

ရဲကားများ ငွှေဝင်းအလောင်းရှိရာ ရောက်သွားသည့်အချိန်
ချယ်ရီ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ငွှေဝင်း သေဆုံးပြီး နှစ်ရက်မြောက် နေ့ခင်းဘက်

အရောက် အိမ်ထဲအောင်းနေသော ချယ်ရီထံ ဖုန်းဆက်လာသည့်
အတွက် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ... ငါ့ကို မသိပေမဲ့ မင်းအကြောင်း ငါ ...
စုံစမ်းလို့ သိပြီးပြီ ... လှမြင့်ကို မင်းရဲ့ကားနဲ့ တိုက်သတ်ပစ်လို့
ရဲက မသင်္ကာဘဲ လိုက်နေတာ ငါ သိတယ် ...

မင်း ... ငွှေဝင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် ငါ ...
သူ့အခန်းမှာ ရှိတယ်၊ ငါ ... အပြင်ကို ခပ်တည်တည် ထွက်ခဲ့လို့
မင်း ... ကံကောင်းသွားတာ၊ မင်း ... ငွှေဝင်းကို နောက်ဘက်
ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ် ...

ဒီအကြွေးတွေ မင်း ... လာရှင်းတော့၊ မင်းရဲ့အဖေ
မြို့ထဲဈေးဝယ်လာတုန်း ငါ ... ခေါ်ထားတယ်၊ မင်း ...
မလှာရင် မင်းအဖေကို ငါ ... သတ်ပစ်လိုက်မယ် ...

မင်းတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့”
“ဘယ်ကို ... လာရမှာလဲ”

“မြို့စွန်က ဆောက်လက်စတန်းလန်းနဲ့ - ရပ်ထားတဲ့
တိုက်ကြီးနေရာကို လာခဲ့ ... အခု ... လေးနာရီဆိုတော့
ငါးနာရီ မထိုးခင် အရောက်လာခဲ့”

ချယ်ရီလည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်း

ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ပေါက်ပေါက်ရေ၊ မင်းအလိုရှိနေတဲ့ နောက်ဆုံး လူဆိုးခေါင်းဆောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး လူဆိုးကောင်ကို သတ်ပစ်ကြမယ်”

“ဝိုး ... ဝိုး”

ကားက လိဗာကို ဆောင့်နှင်းလိုက်သတဲ့။ သို့ ... ကျယ်လောင်သောအသံပြုပြီး ချယ်ရီ၏စကားကို ထောက်ခံကြောင်း အသံနှင့် လုပ်ပြသည်။

ကားကို မှန်မှန်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရဲကားတစ်စီး နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဟင်း ... မလွယ်ပါလား”

“ပေါက်ပေါက်ရေ ... နောက်မှာ ရဲကားပါတယ်။ အဲဒီကားကို မျက်ခြေပြတ်နိုင်မှ လူဆိုးကို ကောင်းကောင်း ရင်ဆိုင် လို့ရမယ်”

“ဝိုး ... ဝိုး”

ကားက ရှေ့ကို မြန်မြန်မောင်းထွက်သွားသဖြင့် နောက်မှ ရဲကားလည်း ခပ်မြန်မြန် ကပ်လိုက်လာသည်။ လမ်းကြားမှ ကား

တစ်စီး ခေါင်းပြုထွက်လာစဉ် ...

ချယ်ရီက ဝိယာပြောင်းပြီး ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်း လိုက်သည်။ လမ်းကြားမှ ထွက်လာသော ကားတစ်စီးနှင့် တပ်ပြီး လွတ်သွားသည်။

ဒီပေမဲ့ နောက်မှ ရဲကားက ထိုကားကို ဝင်ဆောင့်မိ သည်။ ကားနှစ်စီး အကြီးအကျယ် မထိခိုက်မိသော်လည်း လမ်း ဝိတ်ပြီး ရပ်သွားတော့သည်။ လမ်းကြားမှ ထွက်လာသောကားကို ရဲများက ဝိုင်းအပြစ်ပြောပြီး လမ်းရှင်းခိုင်းသည်။

ရဲကား နောက်ဆုတ်ပေးမှ သူတို့ကား ထွက်၍ရမည် ဆိုသဖြင့် ရဲကားလည်း နောက်သို့ ဆုတ်ပေးရသည်။ ဆယ့်လေး ပေ အိမ်ရှည် ခိုင်နာကားက အလွယ်ကွေ့၍ မရသဖြင့် ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် လုပ်ပြီးမှ ကွေ့၍ ရသွားတော့သည်။

အချိန်က ငါးဂီဇန်နီ ကြာသွားသည်။ ချယ်ရီ မောင်း သာကားက ဘယ်လမ်းကြားထဲ ဝင်သွားသည်ကို ရဲကားပေါ်မှ ရဲများ မခန့်မှန်းတတ်တော့။

ပြည်ပြည်နှင့်မှန်မှန်မောင်းရင်း ချယ်ရီ၏ကားကို ရှာနေ ကြသည်။

ထိုအချိန် ချယ်ရီကားက ပြုပြင်တိုက်ကြီးနား ရောက်

လာသည်။

ငါးထပ်ခြောက်ထပ်မျှ ဆောက်မည့်တိုက်ကြီးက နှစ်ထပ်သာ ဆောက်ရသေးသည်။ လုပ်လက်စတန်းလန်း ရပ်နေသည်။

သို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အုတ်ခဲလုံးများ၊ သံချောင်းများ၊ သစ်တိုသစ်စများနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။

အိပေမဲ့ ခြံဝန်းအတွင်းထိ ကားမောင်းဝင်၍ ရသေးသည်။ အောက်ခြေမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကားကို တိုက်ထဲအထိ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... အထဲမောင်းဝင်လို့ မရဘူး ... ရပ်”

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ... သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ပြီး လှမ်းအော်နေသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင် အောင်ကြိုင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... သတ္တိခဲမလေး၊ အောက်ဆင်းပါဦး”

“ဘယ်မှာလဲ ... ကျွန်မအဖေ”

“အပေါ်ထပ်မှာ ကြိုးချည်ထားတယ် ... မင်းတို့ သားအဖကို ငါ ... ဒီနေ့သတ်မယ်။ မသတ်ခင် မင်းနဲ့ ငါ ညှိနှိုင်းမှု လုပ်ရမယ် ...

ငါ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရင် တစ်မျိုးစဉ်းစားမယ် ...

ဘယ်နှယ်လဲ”

“နင်လို သူခိုး ဂျှိုး အောက်တန်းစားကောင်နဲ့ ဘာမှ စကားပြောစရာ မရှိဘူး ...

နင် ... သတ္တိရှိရင် ဒီနား လာခဲ့လေ”

“လာမှာ ... နင့်နားလာပြီး အသေသတ်မှာ”

ချယ်ရိုက ကားပေါ်က အောက်ကို ဆင်းလိုက်သည်။

ကားကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ပေါက်ပေါက် ... နင်ဆန္ဒရှိသလိုသာ လုပ်တော့”

ချယ်ရိုက ကားအနီးနှစ်ပေခန့်အကွာမှာ ရပ်လိုက်စဉ်

ကားက တစ်ချက်လှုပ်လိုက်ပြီး ...

“ပူး ... ပူး ... ပူး”

အံ့မယ် ... နောက်ထပ်အဖော်လည်း ပါသေးတာပဲ”

“ပါတယ် ... နင့်ကို အသေသတ်မယ့် သရဲပေါက်ပေါက် ပါလာတယ်”

“ဘာ ... သရဲ ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ငါ့ကို သတ်မလို့ သရဲကို ခေါ်လာတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဒွင်း ... ဒွင်း”

အောင်ကြိုင်က ကားကို လက်ထဲက သေနတ်နှင့် နှစ်ချက် ဆင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူနှင့်ကားက ဆယ့်ငါးပေခန့်သာ ကွာဝေး တော့သည်။

ပူး ... ပူး ... ဝေါ

ကားက ရှေ့သို့အရှိန်နှင့် မောင်းဝင်သွားစဉ် အံ့အား သင့်နေသော အောင်ကြိုင် မရှောင်နိုင်ဘဲ နောက်သို့ ဆယ်ပေခန့် လွင့်ထွက်သွားသည်။

လက်ထဲက သေနတ်လည်း အဝေးကို လွင့်သွားသည်။ လဲနေရာမှ အောင်ကြိုင် အားယူပြီး ကုန်းထသည်။ သူ့အနီးမှာ တွေ့သည့် လေးပေခန့်ရှည်သော နှစ်တစ်လက်မသစ်သားချောင်းနှင့် ကားကို ဝင်ရိုက်တော့သည်။

ရှေ့တည့်တည့်ကမနေ၊ ဘေးမှဝင်ကာ မှန်များကို ရိုက်ခွဲ သည်။ မီးလုံးများကို ရိုက်ခွဲသည်။ အောင်ကြိုင်၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် ပေါက်ပေါက် ဘာဖြစ်သည်မသိ ... ကားက မလှုပ်မယှက် ရစ် နေသည်။

ချယ်ရီက အောင်ကြိုင်ကားကို လှည့်ပြီးမဲနေတုန်း အပေါ် ထပ်တက်ကာ ဖခင်ဖြစ်သူအား ကယ်ရန်ဆုံးပြတ်လိုက်သည်။ ချယ်ရီ အပေါ်ထပ် တက်သည့်လှေကားထိပ်အရောက် အောင်ကြိုင် မြင်

သွားသည်။

ချယ်ရီနား ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး အပေါ်ပြေးတက် နေသော ချယ်ရီကို လှမ်းဆွဲရာ မမှီမကမ်းနှင့် ခြေထောက် တစ်ချောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။

ချယ်ရီက လှေကားလက်ရမ်းကို လှမ်းဆွဲပြီး လွတ်နေ သည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းနှင့် အောင်ကြိုင်၏မျက်နှာကို လှမ်း ခတ်လိုက်သည်။

“သောက်ကောင်မ ... နင့်ကို သေအောင် သတ်မယ် အခု ... ဆင်းခဲ့”

“လွတ်စမ်း ... ကဲဟယ်”

အောင်ကြိုင်ကလည်း ခြေထောက်ကို အတင်းဆွဲချနေသလို ချယ်ရီကလည်း ကျန်ခြေတစ်ချောင်းနှင့် လှမ်းကန်နေသည်။

အောက်မှ အောင်ကြိုင်လည်း ချယ်ရီ၏ခြေထောက်နှစ် ချောင်းလုံးကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်မိသဖြင့် ယောက်ျားအားနှင့် အောက်ကို ဆွဲချလိုက်ရာ ခြေလွတ်လက်လွတ် ပစ်ကျလာတော့သည်။

“အား ...”

လှေကားရင်းမှာ လဲကျနေသော ချယ်ရီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ခွကာ လည်ပင်းညှစ်ပြီး ကြမ်းပြင်နှင့်ဆောင့်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“လွတ် ... လွတ် ငိုကို လွတ်”

“နင့်ကို ... သေအောင်သတ်မယ် ... မသေ

လုပ်ထားပြီးမှ ... သတ်မယ်”

“ကဲ ... ဟာ”

အောင်ကြိုင်က လည်ပင်းညှစ်ရန် ကြိုးစားရာမှ လည်
မညှစ်တော့ဘဲ လက်သီးနှင့် ချယ်ရီဖျက်နှာကို ထိုးလိုက်ထ

“ဝူး ... ဝူး”

မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ ... စက်လည်းမနှိုး မလှုပ်မ
ဖြစ်နေသည့်ကားကြီးက ... ရုတ်တရက် စက်နှိုးကာ မ
ကျန်ခဲ့သော မီးလုံးတစ်လုံးက ပွင့်လာသည်။

“ဝူး ...”

လိမာနင်းပြီး ရှေ့သို့ ထွက်လာသော ကားကြောင့်
အပေါ်မှ စီးမိုးခွထိုင်ပြီး ထိုးကြိတ်နေသည့် အောင်ကြိုင်
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဘေးသို့ ခုန်ဆင်းကာ လွှ
လွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဝူး ... ဝူး ... ဝူး

ကားက နောက်က အတင်းလိုက်သည်။

ချယ်ရီလည်း လှေကားပေါ် အပြေးတက်ပြီး အပေါ်

ဖခင်ဖြစ်သူကို ရှာသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းအတိုင်း
ရှိနေသည်။

ပုန်းစရာ အခန်းမရှိ၊ တိုင်များသာ ရှိနေသည်။ သို့ကြောင့်
အပေါ်မှာ ချုပ်နှောင်ထားသည်ဆိုသည်မှာ မဟုတ်နိုင်တော့။ ချယ်ရီ
အမြန်အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ချယ်ရီမျက်လုံးက အောင်ကြိုင်လွတ်ကျနေသော ခြေက
လုံးပြူးသေနတ်ကို တွေ့သွားသည်။

သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်းပြီး မောင်းတင်ထားလိုက်သည်။
ထောင့်ထဲမှာ ဝင်ကပ်နေသဖြင့် ကားက လူဆီရောက်အောင်
မလိုက်နိုင်ဘဲ အနီးကသာ တဝှေ့ဝှေ့ လုပ်နေသည်။

သေနတ်ချိန်ပြီး အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

“ငါ့အဖေ ... ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိတော့ဘူး ... ငါ သတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“မရှိတော့ဘူး ... ငါသတ်လိုက်ပြီ”

“လူယုတ်မာ ... နင့်ကို သတ်မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သေနတ်ထဲမှာ

ကျည်ဆံသုံးတောင့်ထဲ ထည့်ထားတာ ... ငါ ... သုံးတောင့်လုံး

ပစ်ပြေးပြီ”

အောင်ကြိုင်က ဘာပြောပြော ကျည်အိမ်ထဲမှာ ကျည်ဆံကို မြင်နေရသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း ယုံပြီး သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်အောင် စကားနှင့်အယုံသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်အင်္ဂုဏ်ရင်းမှာ တက်ခဲ့သော ချယ်ရီ အောင်ကြိုင် လှိုင့်လုံးထဲ ရောက်မသွား ...

“နင် ... အခု ထွက်လာခဲ့၊ ငါ့အဖေရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွား ... အသေပဲဖြစ်ဖြစ် ... အရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါ ... တွေ့ချင်တယ်”

“မင်းသေနတ်ကို ချလိုက် ... ငါ ထွက်လာခဲ့မယ်”

“ဒီမှာ ... ချလိုက်ပြီ၊ ရှင် ... ထွက်လာခဲ့”

အောင်ကြိုင်က ချယ်ရီသေနတ်ချထားလိုက်သည်နှင့် နံရံဘေးကပ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာစဉ် ...

ဝိုး ...

ဝုန်း ...

အား ...

ထောင့်ချိုးအကွယ်က ထွက်လာသော အောင်ကြိုင်ကို ကားကြီးက ပြေးဆောင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန် နေရောင်မထိုးဘဲ ခွေးအရိပ်မည်းကြီးက ပေါ်လာကာ အောင်ကြိုင်အား ခေါင်းမှ ကိုက်ခဲဟားသောပုံကို မြင်နေရသည်။

ကားကြီးက နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်သော်လည်း မောင်ကြိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အောက်သို့ လဲကျမသွားဘဲ ရုပ်လျက်ရှိနေသည်။ အောင်ကြိုင်၏ အသက်က ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်သွားသည်နှင့် ခေါင်းကို ခဲထားသော ခွေးကြီး၏ပုံရိပ်က တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီးလာကာ လေနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ခွေးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ချယ်ရီ၏ကားလည်း ထူးဆန်းစွာ ယခင်ကအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ကွဲကြောသွားသော မှန်များ အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နေသည်။ ကြေမွသွားသော မီးသီးတစ်လုံးလည်း အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသည်။

ချယ်ရီလည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ရှာစဉ် ရေထည့်သည့်တိုင်ကီကြီးအတွင်း ထည့်ကာ ပါးစပ်ကို ပိတ်စပျား ထိုးထည့်ကာ တိပ်နှင့် ပိတ်ထားသည်။

တိုင်ကီထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ချည်ထားသော ကြီးများ ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

“အဖေ ... နေဦး၊ သမီး ... သူ့သေနတ်ပေါ်ထဲ
လက်ရာတွေ ဖျောက်လိုက်ဦးမယ်”

ချယ်ရီလည်း လက်စလက်နဖျား ဖျောက်ဖျက်ပြီး ဖခင်ထံ
ကားပေါ်တင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်
အထိ ရဲကားကို မတွေ့ရတော့။

သူတို့ ပြန်ရောက်တော့ ညခုနစ်နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။
တကယ်တော့ ရဲကားက မြို့ထဲမှာ ချယ်ရီတို့ကားကို ပတ်ရှာ
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ချယ်ရီလည်း အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဦးကျော်မြိုင်ထံက
တောင်းလာခဲ့သော ယုယုနှင့်ပေါက်ပေါက်တို့ ထွေးပွေ့ကာ ထိုင်နေ
သည့် ဓာတ်ပုံရှေ့ သွားရပ်၍ ...

“ယုယုနဲ့ပေါက်ပေါက်တို့ရဲ့ ရန်တွေလည်း ရှင်းသွားပြီ
ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေလို့ မမ ... ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ပြောပြီး ရေချိုးရန် နောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

ကျော်မင်း